

Haya ve İffet Hikayeleri

عفت و حياء

**Haya
ve
iffet
Hikayeleri**

Haya ve İffet Kavramları

Enes (radiyallahu anh) demiştir ki: Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdu: Hayâsızlık, taşkınlık ve azgınlık hangi şeyde bulunsa onu berbat edip, çirkinleştirir. Buna mukabil utanma duygusu olan hayâ ise bulunduğu şeyi süsleyip güzelleştirir. (Tirmizi, Birr 47)

Hayâ, çekinmek, utanmak, namusu muhafaza etmek ve haysiyeti korumak gibi manalara gelir. Hayâ, kişinin her hu-susta haddini bilip onu aşmaması, en başta Allah olmak üzere insanlara karşı kendi konumunu muhafaza etmesi demektir.

Hayâ, insanı insan eden hayâti bir haslettir. Hayâ, insanın manevî süsü, Allah'ın kulunda görmek istediği en güzel hâldir. Aynı zamanda hayâ, Allah'ın insanda görmek istemediği her türlü kötü huydan da uzak durmaktır.

Rabbimiz Kur'ân-ı Kerîm'de hayâsızlığın her türlüşünü haram kıldığını ifade buyurur.10 Peygamber Efendimiz de (sallallahu aleyhi ve sellem), "Her dinin bir ahlâkı vardır. İslâm'ın ahlâkı da hayâdır." buyurarak, bu duygunun Müslüman'ın hayatında tuttuğu yerin önemini vurgulamıştır.

Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem):

-“Allah Teâlâ'dan gerektiği gibi hayâ ediniz.” buyurmuş ve kendisine:

-“Yâ Resûlallah! Allah'tan gerektiği şekilde nasıl hayâ edebiliriz?” sorusunu ise şu ifadelerle cevaplandırmıştır:

-“Kim başını ve başında yer alan organları, karnını ve karna bağlı organlarını korur, dünya hayatının süsüne kendini kaptırmaz, ölümü unutmazsa o kimse, Allah Teâlâ'dan gereği gibi hayâ etmiş olur.”

Bu hadîs-i şerîfte başın korunması, insanın duygu ve düşüncesinin hayır istikametinde kullanılmasıdır. Baştaki diğer organların korunması ise, gözü haramdan uzak tutmak, kötü sözleri duymaktan kaçınmak, ağzı haramdan korumak ve yalan söylememekle gerçekleşir. Karnın korunması, haramla beslenmekten sakınmakla olur. “Karına bağlı organı” korumaktan maksat ise hadis âlimlerine göre zina etmekten kaçınmakla olur. Bütün bu uzuvları korumak, Allah'a hayâ etmenin bir gereğidir.

Dünya ve ahiret saadetine kavuşmak isteyen kişi edep ve hayâ sahibi olmalıdır. Edep ve hayâsı olmayan bir kimseden hayır beklemek mümkün değildir. Hayâ ile iman birbirini tamamlar, biri gidince diğeri de gider. Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) , “Hayâ, hayırdan başka bir şey getirmez.” buyurmuş, benzer bir lafızla da “Hayânın her türlü hayırdır.” diyerek bu konunun önemini belirtmiştir.

Utanma ve sıkılma anlamlarına da gelen hayâ, İslâm ahlâkında çok önemli bir yer tutmaktadır. Hayâ sahibi bir insanı, kötü bir işten caydırmak için ona “Utanmıyor musun?” demek yeterlidir. Büyüklerimiz, “İnsandan utanmayan, Allah’tan da utanmaz.” demişlerdir. Utanma duygusu taşıyan bir kimse, sadece insanların gördüğü yerde değil, insanların görmediği yerde de kötülükten kaçınan kimsedir.

Sahabeden Hz. Kurre b. İyas anlatıyor:

-Resulullah ile beraberdik. Yanında hayâdan söz edildi.

-“Yâ Resulallah; hayâ dinden midir?” diye sordular. Hz. Peygamber’in (sallallahu aleyhi ve sellem) cevabı şöyle oldu:

-“Hayâ, dinin tamamıdır. Şüphesiz hayâ, haramdan uzak durmak, diline sahip olmak ve iffet imandandır. Bunlar ahiretle ilgili sevabı artırır, dünyalığı ise azaltır. Ama ahirette artırdıkları, dünyada azalttıklarından daha fazladır.” Utanmayan insandan her türlü kötülük beklenir. Nitekim ar damarı çatlayan bir insanın yapamayacağı hiçbir kötülük ve saygısızlık yoktur.

İşte size bir örnek:

İmam Azam Hazretleri bir gün hamama gider. Yıkanmakta iken yanına çırılçıplak bir adam gelir. İmam Azam onu görünce gözlerini kapatır. Adam hayâsızın biridir. Üstelik oldukça pervasızdır. İmam Azam’la alay eder:

– Ya İmam! Gözlerinin nurunu ne zaman aldılar?

İmam Azam bu münasebetsize şu cevabı verir:

– Senin hayâ perden kaldırılırken.

Evet, hayâ perdesini kaldıran bir insandan adab ve edepten yoksun her türlü hâl ve tavır beklenebilir. Efendimiz (sal-lallahu aleyhi ve sellem) bir hadislerinde şöyle buyuruyorlar: “İnsanların ilk nübüvvetten beri bütün Peygamberlerden duyduğu sözlerden biri, “Utanmazsan dilediğini yap!” sözüdür.”

Hayâ duygusu ikiye ayrılır.

Birincisi, her insanda bulunan/bulunması gereken fitrî hayâ duygusudur. Bunun neticesi olarak insan, başkasının yanında açılması haram olan yerlerini açmaktan utanır. Buna dinde “setr-i avret” de denir. Malumunuz avret, kadınlarda el ve yüz hariç bütün beden, erkeklerde ise göbük ile diz kapağı dâhil olmak üzere bu ikisinin arasındır. Avret yerlerini başkasına göstermek hayasızlıktır. İnsanda ilk zuhur eden duygu budur. Dört-beş yaşlarındaki bir çocukta ilk olarak bu duygu ortaya çıkar. Sonra diğer ahlâkî değerler buna dayalı olarak gelişme gösterir.

İkincisi, insanın başkasını rahatsız edip utandırmaktan uzak durması ve ahlaki bakımdan edep ve terbiye sınırlarından dışarı çıkmamasıdır. Hayânın bu kısmını da üçe ayırmak mümkündür:

1.Allah’tan hayâ etmek. Bunun en asgarisi ölçüsü ve göstergesi kişinin farzları yapıp haramlardan kaçınmasıdır.

2. İnsanlardan hayâ etmek. Bu da edep dışı davranışlardan uzak durup insanlara eziyet etmemektir.

3.Kendi nefsinden hayâ etmek. Bu ise kişinin tek başına olduğu durumlarda bile günaha girmekten kaçınmasıdır.

“Hayânın azlığı insanı zamanla küfre götürür.” Buyuran Efendimiz, “Hayâ, imanın nizamıdır. Bir şeyin nizamı bozulunca parçalanır ve dağılır. Dinin ahlâkî hayâdır.” diyerek hayasızlığın insanı ne türlü uçurumlara sürükleyebilecek potansiyel bir tehlike oluşturduğunu anlatır.

İffet, Edep ve Hayâ Dairesinde Hareket Etmektir

İffet, çirkin söz ve fillerden uzak kalma, haya ve edep dairesinde bulunma, doğruluk, dürüstlük ve ahlaki değerlere bağlılık üzere yasama gibi anlamlara geliyor.

Mana büyüklerimiz meşru dairedeki zevk ve lezzetlere karşı istekli davranmanın yanı sıra, gayr-i meşru arzu ve isteklere iradi olarak kapalı kalmayı da "iffet" kelimesiyle ifade ediyorlar. Bu bakış açısıyla iffet, kişinin iradesinin hakkını vererek cismani ve şehevi arzularını kontrol altına alması, dünyevi zevk yörüngeli bir hayattan uzak durması ve meşru dünya zevkleriyle iktifa etmesi anlamlarına geliyor.

İffet, Rabbimiz tarafından biz kullarına doğuştan verilen bir özelliktir. Bu vasıf, insanlar hayvanlardan ayıran en temel özelliklerden birisidir. Çünkü hayvanlarda edep, namus, haya gibi hasletler yoktur.

Kur'an-ı Kerim, iman edenlerin iffeti, hayâlî ve edep yerlerini koruyan insanlar olduklarını nazara veriyor." İffetli yaşamının mükâfat olarak Allah'ın mağfiretini ve ahiret sürprizlerini müjdeliyor. Mevzunun önemine binaen kadınları ve erkekleri ayrı ayrı ifade ederek bütün müminlere iffeti olmalarını ve iffetsizlik için bir giriş kapısı sayılan harama nazardan kaçınmalarını emir buyuruyor." Ayrıca, Hazreti Yusuf ve Hazreti Meryem (Aleyhisselam) gibi iffet abidelerini misal vererek inanmış sinelere haya ve ismet ufkunu gösteriyor.

Dolayısıyla iffet, meşru daire içinde yaşayıp gayr-i meşru sahaya nazar etmeme, el uzatmama, adım atmama demektir. İffetli bir insan, göz, kulak, el, ayak gibi bütün azalarını helal dairedaki lezzetleriyle yetinmesini bilmeli, hiçbir şekilde ve hiçbir yolla haram işlememeli, izzet ve haysiyetine dokunacak durumlardan da sakınmalıdır.

İnsanda üç temel duygunun bulunduğu bahseden Bediüzzaman Hazretleri, bunları

1-Kuvve-i akliye, 2-Kuvve-i gadabiye 3-Kuvve-i şehviye olarak sıralıyor.

Kuvve-i akliye, hakikatleri görüp, fayda ya da zarar getirecek şeyleri birbirinden ayırma melekesi; kuvve-i gadabiye, kin, hiddet, kızgınlık ve atılganlık gibi hislerin kaynağı sayılan güç merkezi; kuvve-i şehviye ise arzu, istiha ve cismani hazların menşei kabul edilen duygudur.

İffetin başkalarının elinde ve avucundakine karşı gönül tokluğu içinde olmak manası da vardır. Kuran- Kerimde, ihtisas sahibi oldukları hâlde bu hâllerini başkalarından gizleyerek kimseye el-avuç açmayanlardan iffet abidesi kimseler olarak bahsedilir:

"Halktan istemekten geri durmalar sebebiyle, onların gerçek hâllerini bilmeyen kimse, onları zengin sanır. Ey Resulüm, sen onlar simalarından tanırsın. Onlar yüzüsu dökererek halktan bir şey istemezler." Bu ayetlerde iffetli olmak, kendi muhtaç olduğu hâlde ihtiyacını halka değil Hakk'a arz etme, ihtiyacı olduğu hâlde dilenmeme anlamında kullanılmıştır. (Bakara 2/273)

Dikkatli Ol, Yoksa Kayıp Düşme ihtimali Var!

Efendimiz 'in (sallallahu aleyhi ve sellem) hayatına baktığımızda kendisi iffet yürügelili bir hayat yaşadığı gibi ashabına da yaşattığını görüyoruz. Dışardan gelecek günah hücumlarına karşı ümmetini koruma mevzuunda çok hassas davranan Peygamber Efendimiz (aleyh ekmelütehay), kadın-erkek herkesin iffete kilitlendiği bir dönemde, hem de hac vakfesini yapıp Arafat'tan döndükleri bir sırada, bineğinin arkasına aldığı Hazreti Abbas'ın oğlu Fazlın (radiyallahu anhuma) başını sağa-sola çeviriyor ve böylece etraftaki kadınlara gözünün ilişmemesi için ona yardımcı oluyordu.

Asır, saadet asrı; mevsim, hac mevsimi; bineğinin arkasına binilen zat, Allah Resulü ve harama bakmaması için başı sağa-sola çevrilen de iffetinde hiç kimsenin şüphe edemeyeceği Hazreti Fazl idi. Efendimiz in (sallallahu aleyhi ve sellem), öyle bir şeyin adeta imkânsız olduğu bir durumda, nazarına başka hayaller girmesin ve serseri bir ok kalbini delmesin diye Hz. Fazl'ın yüzünü bir o yana bir bu yana çevirmesi O'nun bu konudaki hassasiyetini gösteriyor ve ümmetine misal teşkil ediyor.

İffetli İnsan Şehvet Duygusunu Meşru Yolda Kullanır

İffet, erkek ya da kadının her şeyden önce bedenini sahiplenmemesi, onun Hakiki Sahibinden kendisine verilen bir emanet olduğunu kabul etmesi demektir. Kim sahipse kuralı o koyar. Bedenini sahiplenmeyen, onun Hakiki Sahibini tanıyan insanın iffeti, bedenini kendi hevesleri ya da gelip geçici toplumsal düşünceler doğrultusunda değil, her bir uzvunun ve duygusunun var edicisi Rabbinin emirleri doğrultusunda kullanacağı anlamını taşır.

İffetli insan, şehvet duygusunu meşru ve helal yolda kullandığı gibi Allah'ın kendisine bahsettiği bütün nimetleri yaratılış gayelerine uygun olarak izin dairesinde kullanır. Mesela gözün iffeti, şehvete veya heveslere âlet olmaması, helâl güzelliklere bakması, tefekküre vesile olmasıdır.

Genç Günah İstedığı Gibi, Günah da Genci İster!

Nefse hâkimiyetin en zor olduğu dönem, hiç şüphesiz gençlik dönemidir. Gençlikte akıldan ziyade, hisler devrededir. Hisleriyle hareket eden genç, nefse çabuk mağlup olur, his selinin önünde dayanamaz. Dinin yasakladığı, "günahtı" dediği şeyler, gencin nefesine çok cazip gelir. Bazı kelebeklerin kendini ateşe atmalar gibi, genç de günah ateşine kendini atmak ister.

Şahıstan şahıssa az çok farklılık olmakla beraber, nefsin zaptı en zor dönemi 15-30 yaş arasındadır. Her genç bu dönemde cinsellik sınavına tâbi tutulur, karşı cinsle denenir. Bu dönemde iffet, yani günahlardan uzak kalmak, onlara tenezzül etmemek, son derece önemlidir. Zira genç günahı istediği gibi, günah da genci ister. Yaşı ilerlemiş insan, istese de bazı günahları artık işleyemez.

İşte nefsin günah arzusuyla yanıp tutuştuğu bir dönemde nefsi dinlememek, onu hevaya değil hüdaya sevk etmek gerekir. Bunu başarabilenler, gençlik dönemlerinden sonraki hayatlarında nefislerine daha kolay hâkim olurlar, iffet ve istikametle ömürlerini geçirirler.

Bakınız bu konuyu Fethullah Gülen Hocaefendi nasıl anlatıyor:

"...şehvetin bütün vücudu sardığı, benliği kavrayıp ruhu sarstığı bir anda, hatta iradenin gevşeyip fenalığın her türlüüne açık hâle geldiği bir zamanda, Hakk'ın hatırı için insanın kendisini frenlemesi o kadar önemlidir ki; insanın amudi/ dikey olarak zirveleşmesine vesile olabilir ve böyle bir amele muvaffak olan insan, elbette Allah Resulünün kefaleti altına girip Cennetlere uçabilir.

Evet, ısrarla söylüyorum; nefsinin taşkınlarına gem vurabilen, onun her türlü fenaliğe açık olduğu demlerde onu zapturapt altına alıp günahlara girmekten alıkoyan ve onlar ke si hep sabırla direnen, hatta bu gibi zaafllara karşı, durmada tahşidat yapan bir insan, başkasının senelerce bir posta oturup postnişinlikle elde edeceği füyüzati bir anda elde edebilir. Yine bu, bir başkasının her gece kıldığı bin rekât namazın ona kazandıracığından daha fazlasını hem de bir anda kazandırabilir. Kazandır ve dikey olarak velilik noktasına ulaştırır...

Zannediyorum, ahir zamanda, su bin bir fitne içinde, Din-i Mübin'e sahip çıkmaya çalışan su ikinci diriliş cemaatine, Hz. Muhammed Mustafa'nın (sallallahu aleyhi ve sellem) kemâl-i letâfetle bakmasının arkasında da bu sır vardır...

Çarsı-pazar, gayya gibi insanlar içine çekip eritmesine mukabil, varlıklarını koruyan, direnen ve dişlerini sıkıp dayanan bu insanlar, gerçekten hemen sahabenin maiyetinde sayılabilirler. Sahabe, Allah Resulünün arkadaşlar, bunlar da O'nun kardeşleridirler. Zira O, asırlar sonra gelecek bu insanlara, kendi yaşadığı devirde iştiyak izhar etmiş, âdeta "Kardeşlerine selâm olsun!" demiştir.

İffetli Kalmak ve Nefsimize Hâkim Olmak için Neler Yapabiliriz?

Tarihe baktığımızda insanoglunun haya ve edepten uzaklaşıp iffetsizliğe düştüğü durumlarda, kendisinin sonunu getiren bir takım bela ve musibetlerle karşı karşıya kaldığını görürüz. Hayâdan uzaklaşan insan, kendi özünden de uzaklaşmış demektir.

Kurân- Kerim'de pek çok ayet-i kerimede, iffetten yoksun toplumların helak edildiğinden bahsedilir. Ad, Semud ve Lut kavmi hayasızlıkları sebebiyle tarihin derinliklerine gömülmüşlerdir

İffetli olmak, nefsin meşru olmayan arzularına uymamakla mümkündür ki, esasen bu her mümin için ahlaki bir vazifedir. Peki, iffetimizi korumak, haya sahibi olmak için nelere dikkat etmeliyiz? Fethullah Gülen Hocaefendi, bu konuyla alakalı gerek sohbetlerinde gerekse yazılarında çok önemli esaslar ortaya koyuyor. Bunlar;

1. Can Sıkıntısı, iffetsizlik Sebebi Olmamalı

Can sıkıntısı genelde, kalbin tatminsizliğinden, Allah ve Resulü ile münasebet kurulamayışından, ibadetlere bağlı olamamaktan, arkadaşsızlıktan, okuma ve tefekkür adına boş bulunmaktan, meşguliyet sizlikten, hizmet etmemekten kaynaklanır. Böyleleri için şeytanın girebileceği gedikler hazır demektir. Şeytandan yanmış insanın, yeniden şeytanın oklarının yağdığı mevzilerde dolaşması, deniz suyu içmekten içi yanmış birinin susuzluğunu gidermek için tekrar denize koşmasına benzer.

O yüzden çarşı ve pazara lüzumsuz yere çıkmayalım, işlerimizi toptan görmeye çalışalım. Günahların seylap hâlinde aktığı yerlerden herhangi bir iş ya da imana hizmet adına herhangi bir vazife bahis mevzuu olmadığı sürece uzak kalmak lâzımdır.

Yolun hakkını vermeyi düşünelim. Sahabe-i Kiram efendilerimiz, çok defa hak ve hakikati anlatmak için dışarıya ve çarşı-pazara çıkarlardı. Hz. Ebû Bekir de Hz. Ömer de Hz. Ebû Zer de (ra) bunu yapardı. Böyle bir gaye ile yola çıkanlar, sokağın ve yolun hakkını vererek günahlara girmekten korunmuş olurlar.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), ashabını yol kenarlarına ve sokaklara oturmaktan menederdi. “Oturmamızda maslahat ve faydalar var yâ Resulallah.” dediklerinde de, “Öyleyse, yolun hakkını verin”, yani yolun taş ve dikenlerini temizleyin, gelip geçenlerin selamlarını alın, selam verin ve emr-i bi'l-maruf, nehy-i ani'l-münkerde bulunup hakikati anlatın.” buyururlardı.

İşte, bu hâlis niyet mevcut olmalıdır. Dışarıya uyanık ve donanımlı çıkalım. İnsan mayınlı tarlada nasıl yürüyor, can düşmanlarının bulunduğu bir bölgede nasıl dikkatli dolaşıyorsa, öyle de, günahların kol gezdiği çarşı pazarda da aynı dikkati göstermelidir. Yoksa, hissiyatıyla başbaşa, hazırlıksız, silahsız, bomboş bir hâlde ve şeytanın zehirli oklarına karşı mânevî kalkan ve mânevî kurşunlarını hazırlamadan çıkarsa, o zaman ruhunu kötülükler, günah manzaraları ve her türlü kötülük sarabilir. Hele bu durum birkaç kere tekrarlanırsa, artık o, duyguları ölmüş, günahlara, kötülöklere karşı kayıtsızlaşmış ve haramlara kayıtsız bir hâlde çarşı-Pazar dolaşır ki, şeytanın istediğı de budur.

Dışarıya çıkmadan önce metafizik gerilime geçmeliyiz. Çarşı-pazara çıkmadan önce, yüreğimizi coşturacak, heyecanımızı artıracak, gözlerimizi yaşartacak ve hislerimizi harekete geçirecek bir şeyler okuyup seyretmeliyiz. Ancak böyle bir gerilimle çarşı-pazara çıkmalıyız ki günahlara karşı bir savunma mekanizması oluşturmuş olabilelim.

2. Nefse düşkünlükten vazgeçilmeli

Nefsin istek ve alışkanlıkları, insan için öldürücü birer zehir ve insanı aşağılara çeken ağırlıklar gibidir. Ruh, nefsin rağmına gelişir ve yükselir. Yani nefis beslendikçe ruh küçülür, sıkışır, ağırlaşır. Bunun neticesinde de kalp, duygu ve manevi duygularda bir hantallaşma meydana gelir.

Efendimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) beyanları içinde, şeytan insanın damarlarında dolaşır durur. O hâlde “Siz” diyor, “Onun dolaştığı yerleri biraz daraltın.” Onu açlık, susuzluk ve isteklerinden mahrum etmekle sıkıştırın. Aklına her estikçe yiyen, çeşitli yiyecek ve çerezlerle beslenen bir insanın şehvetine düşkün olması, hayâ ve iffetten yoksun bulunması gayet normaldir.

Binaenaleyh, iradenin hakkını ve kavgasını vererek, nefse ait beslenme musluklarını kısmak çok mühimdir. Aksi takdirde, nefis daima şeytana açık kapı olacaktır. Şeytan gibi nefisten de insana dostluk gelmez. Nefsin fenalıklara götürücü büyük bir hasım ve kendisine karşı “en büyük Cihat’ın yapılması gereken bir düşman olduğunun bilinmesi, ondan ve şeytandan kurtulma, dolayısıyla da Allah’a yaklaşma yolunda atılmış ilk adımlardandır. O yüzden nefsimize dur demesini bilmeli, onu terbiye etme adına gereken gayreti ve çalışmayı göstermeliyiz.

3. Kitap okumalı, bol bol tefekkür etmeli

Her insan, her gün biraz daha tefekkür ve düşüncede derinleşerek, önümüze serilen kâinat kitabından tıpkı bir arı gibi marifet hüzmeleri toplayıp Cenab-ı Hakk’ın gönderdiği nebilerin açtığı geniş yolu takip etmelidir. Bu yol sayesinde o, ruha hayatiyet kazandıracak, atılan her adım, ona yeni bir güç kaynağı olacak ve böylesi bir insan iffet abidesi olma yolunda emin adımlarla yürüyecektir.

Vicdanımızın elinden düşmeyen Kitap ve Sünnet neşteri, bütün manevi yaralarımızı kesip atarken, asırlara göre değişen tedavi usulleriyle mürşit ve mücedditlerin eserleri, bu eserlerdeki ölümsüz hakikatler de, manevi yaralarımızı en kısa zamanda iyileştireceğinden şüphe duyulmayan birer ilaç, birer merhem gibi daima elimizin altında bulunmalıdır.

Tarif edilen ölçü ve prensipler dâhilinde öncelik sırası çok iyi ayarlanarak, bu eserler bıkmama, usanma bilmeden ısrarla okunmalıdır. Kalp ve düşüncemizin istikamet ve canlılığı için Peygamber Efendimiz 'in hayat-ı seniyyelerine, sahabe-i kiram, tabiin-i izam ve sırasıyla asırlara ışık tutan salih kimselerin hayatlarına ait tabloların, okunması, dinlenmesi, mütalaa edilmesi ve hayatımıza bunlarla renk ve şevk katılması çok önemlidir.

O büyük örneklere kendini ve hayatını mukayese edebilen bir insan, "Onlar öyleydi, ya biz nasılız?" deyip tefekkür ederek, kendisini muhasebeye çekecek ve böylece önden çekici, arkadan da itici bir güce sahip olacaktır.

4. Hayal dünyamız da kontrol altına alınmalı

Hayal, mantık ve güç sınırı tanımayan, zaman ve mekân kaydına tabi olmayan bir zihin faaliyetidir. Bazen o, beş duyumuzun tesiri altında eşya ve hadiseleri şekillendirmekle, kendine ait eşyanın tabiatına bütün bütün ters olmayan motifler de ortaya koyar. Şeytanın hayale attığı her sahnecek, her bir karecek, hayal kamerasında bir film hâlini alır; fuhuş zakkumlarına ve neticede iffetsizliğe sebebiyet verir.

Hele bir de nefsin eline geçti mi, fiilî duruma dönüşmesi çok kolaylaşır. Öyleyse hayalimize gelen bu türlü bir düşünce, suret ve fikri birer yılan ve akrep bilip, arz ettiğimiz çarelerle bu haşaratın ağına düşmemeye, düşmüşsek kurtulmaya çalışmalıyız.

Neyin atmosferinde, neyin tesirinde ve neyin manyetik sahası içindeyse, hayalimizde canlanacak resim ve suretlerde, daha ziyade o türden olurlar. Sinemadasınız veya televizyonun önüne oturmuş, nefsin hoşuna giden ve sizi şehvete çağıran müstehcen manzaraları seyrediyorsunuz; o anda Kâbe'nin etrafındaki halkaları hayalinize aksettirmeniz mümkün olur mu? Öyleyse, Allah'a ait manaları hayal etmek isteyenler, bu manaların kaynaştığı yerlerde olmalı, böylesi insanlarla arkadaşlık etmelidir.

5. Ölümü çokça hatırlamalı

Kâinatın Efendisi, lezzetleri acılaştırıp ölümü çok hatırlamamızı istiyor. İnsan, ölümün hakikatine inandığı gibi, onu his, duygu ve aklına nakşederek, hayal ve düşünce dünyasına da hâkim kılar ve kıyamete kadar sürecektir olan kabir hayatına da kendini ikna ederse, bu takdirde dünya ve ahirete bakışı ve davranışları farklılaşır ve değişik olur.

Ölüm düşüncesi, insanın manevi damarlarında meydana gelebilecek ülfet ve vesveseyle birlikte, şeytanın süslü gösterdiği günah virüsünün ve benzeri mikropların en azından tesirlerini ve zararlarını giderecek bir antikor gibidir. “Madem öleceğim ve öldükten sonra da hesaba çekileceğim; öyleyse, şu fani dünyanın elemli lezzetlerine kapılıp, günah işlemenin, hayasızlığın ne manası var! Helâl daire varken niye harama gideyim, niçin iffetsizliğe adım atayım?” düşüncesi içinde ölüm, bir yönüyle güçlü bir vazgeçirici, bir yönüyle de coşturucu bir tesire sahiptir.

Ölüm düşüncesi hem caydırıcı hem de teşvik edici yönleriyle bir yandan günahlarımız, mesuliyet hissimiz ve Rabbimize karşı yaptıklarımızdan hesap verme endişesiyle bizi iki büklüm ederken, bir yandan da ümit-korku münasebeti içinde kalbimizi hoplatıp bizi canlandırmakta, şahlandırmakta ve kalbimizle beraber, davranışlarımız üzerinde olumlu tesir icra etmektedir.

6. Yalnız kalınmamalı, iyi arkadaşlar edinilmeli

Ayakları cemaat zeminine basmayan insan, ayaklar altında bir yaprak ve bir tüy gibidir; bu yandan üflesen öte yana, öte yandan üflesen bu yana savrulur. Bu yüzden ki, sahabe devrinin o en kuvvetli, en iktidarlı ve meleklerle parmak ısırtacak insanları bile cemaatleşme ve birlik teşkil etme lüzumunu duymuşlardı. Bu sebeple şer güçlerin değişik kanal ve kollarla geçeceğimiz yollarda kurdukları sayısız tuzaklara ve onların cemaatçe hücumlarına, ayrıca manevi hasımlarımız olan şeytana, nefse ve günah tufanlarına karşı yem olmaktan, boğulmaktan bizi koruyacak en mühim sığınak, cemaatleşmedir. Bu fikre davet, günümüzün en hayati meseleleri arasındadır.

Allah, insanı sosyal bir varlık olarak yaratmıştır. Yalnız yaşayan bir insan, hem dört yandan hücum eden dalalet rüzgârları karşısında kuvvetsiz, desteksiz hem de dualarının kabul olması gibi avantajlardan mahrum kalabilir. Bunun da ötesinde, şeytanın zehirli okları karşısında boy hedefi hâline gelebilir. Yalnız yaşayan insan, er geç şeytanın tuzağına düşebilir, şeytana paçayı kaptrabilir ve onun kızıl pençesine av olabilir.

Şeytanın zihne ve hayale attığı her kötü düşünce, yalnızlık ve can sıkıntısı toprağında boy atıp gelişecek bir çekirdek gibidir.

Fikir, gönül ve ruhunu kötülük ve günah çekirdeklerinin doldurduğu yalnız bir insanda, bu çekirdeklerin er-geç iç zorlamalarla dal budak hâlinde dışarı taşarak, günah meyvelerini vermemesi imkânsız denecek derecede zordur.

İnsan, yalnız kalmaktan yılandan-çıyandan kaçır gibi kaçmalıdır. Çünkü yalnızlık yılanca, çıyanca düşüncelerin insan ruhunu sarmasına yol açır. İki kişi olmada da aynı tehlikeler bahis mevzuu olabilir. Çünkü iki kişinin bir fenalık ve kötülük üzerinde anlaşması, zayıf bir ihtimal de olsa mümkündür. Üç kişininse, -ihtimal hesaplarına göre- günahlarda, fenalıklarda anlaşır bir araya gelmesi çok zordur.

7. Haftalık düzenli manevi beslenme günü olmalı

“İlmiyle âmil olmak” diye bir tabir vardır. Mutlaka duymuşsunuzdur. Bu ifadeyi bilgilerini hayata taşıyan ve çevresine örnek olan insanlar için kullanırız. Böylesi insanların nasihatlerini dinlemek, ülfetimizin dağılması, kalbimizin yumuşaması ve şeytanın vesveselerine, günahların zorlamalarına karşı koyabilmemiz için de koruyucu ve besleyici çarelerdendir.

İnsan, akli, mantığı ve muhakemesiyle hususiyet arz eden bir varlık olduğu gibi, coşan gönlü, ürperen vicdanı, yaşaran gözleriyle de bir kalp, bir ruh ve bir duygular yumağıdır. Bu itibarla da o, iç âleminde derinleşmeye, ruh dünyasında zenginleşmeye, tefekkür hayatında genişlemeye muhtaçtır.

İnsan, yer yer içinde oluşan aysberglerin eritilmesine muhtaç olduğu gibi, manevi gıdasızlığını giderecek, manevi süt akıtan çeşmelere de şiddetli bir arzu ve istek duyar. Kur’ân, Efendimize pek çok defa “Anlat.” der ve O iki Cihan Güneşi de “Din nasihattir.” buyurur.

O halde insanın, yüreğini coşturup yumuşatacak, içindeki kararmış his ve duyguların kirini, pasını giderecek, onun ebedi âlemlere şevkini kamçılacak, bu arada dinî, ilmî meselelerle fikir dünyasını aydınlatacak kişileri dinlemesi de, yine onun için ekmek kadar, hava kadar mühim bir ihtiyaçtır. Bu sebeple insan, “Bunu biliyorum, bir daha neden dinleyeyim ki!” dememeli; nasıl yemek, içmek devamlı tekrar ediyor ve bıkmak şöyle dursun, bunlara daima ihtiyaç duyuluyor, öyle de, kalp ve ruhun gıdası sayılan, ayrıca şeytan ve günahların şerrinden de koruyucu rol oynayan nasihat ve sohbetleri en azından haftada bir dinlemelidir.

8. Boş kalmamalı, vazife almalı

Meşguliyetiz insan, hayasızlığa, iffetsizliğe açık bir hayat yaşar, dolayısıyla da şeytana fırsat vermiş olur. Bu sebeple boş durmamalı ve bizi daima gerilim, coşkunluk, tazelik içinde tutan uğraşların peşinde olmalıyız. Şeytan, daha ziyade tembel insanlara, tembellik içinde miskin miskin oturanlara hücum eder. O, hiçbir iş yapmayan, vaktini sinek avlamak, avare avare dolaşmakla geçiren ve saatlerce dumanlı yerlerde boş laf eden insanlara musallat olur.

Ve yine o din, iman ve millete hizmet adına hiçbir şey yapmayan, din ve iman hizmetlerine karşı kapalı yaşayan fertlerle uğraşır ve onları baştan çıkarır. Zira böyleleri, şeytanın arayıp da bulamadığı birer avdır.

Madem şeytan daha çok miskinlik, tembellik ve meşguliyet sizliğimizden istifade ediyor, boş durduğumuz sürece içimize uygun olmayan düşünceler, kuruntular atıyor, başka şeylerle meşgul olmayan hayalimizi kendi namına meşgul ediyor ve günahları düşündürüp günah işlemeye zorluyor; öyleyse biz de, daima meşguliyetle, aksiyonla, faaliyet ve hizmetle terlemekle şeytanın parmak sokabileceği yerleri doldurmaliyiz ki, o da bizde umduğunu bulamasın.

9. Şehvi duyguları tahrik edici ortamlardan uzak durulmalı

İffetsizliğe bulaşmamak için tahrik edici ortamlardan, cinselliği teşvik eden yayınlarla muhatap olmaktan, özendirici hayal, bakış, konuşma gibi eylemlerden uzak durulmalı. Günlük hayatımızda karşılaşılabileceğimiz bu türlü ortamları daha da çoğaltabiliriz. Rabbimiz bize bir irade vermiş. Bu irademizi hayır istikametinde kullanmalı, bizi günaha davet edici atmosferden fersah fersah uzak olmalıyız.

10. Ve bol bol dua edilmeli

Dua, bir ibadettir ve kulluğun özüdür. Cenab-ı Hak “Dua edin kabul edeyim.” (Mü’min, 40/60) buyurarak bizleri duaya teşvik ederken “Duanız olmasa ne ehemmiyetiniz var!” (Furkan, 25/77) buyurarak duanın bizim için ne kadar önemli olduğunu bildirmektedir.

Günümüzde günahların çokluğu ile aramızdaki kuvvet dengesi yok denebilecek kadar zayıftır. Böyle bir denge karşısında en etkili silahımız dua olmalıdır. Bir kudsi hadiste de ifade edildiği gibi biz geniş zamanımızda Allah'ı hatırlarsak Allah da bizi hatırlayacak ve Hz. İbrahimvâri en zor ve sebeplerin tamamen bittiği anlarda bize yardım elini uzatacak, ateşleri bile berd ü selâma çevirecektir.

Fitri Hayâ Hissi, Aklî İffet İradesi ve İradi Hayâ Melekesi

Gökler ötesinden dünyaya halifetullah vazifesiyle indirilmiş bulunan insanoğlu için yeryüzündeki en büyük imtihan, kendi nefsinde karşı cinsle imtihanı; genel manada erkeğin kadınla, kadının da erkekle iffet imtihanı; özel manada mahiyet-i insaniyedeki kuvveler itibariyle ise şehvet kuvvetinin iffetle, iffet kudretinin de şehvetle imtihanıdır denebilir.

İnsanı fuhşiyât denilen cinsî günahlardan alıkoyan iki dâhilî, iki de harici muhafız vardır. İnsanın mahiyetindeki dâhilî muhafızlar, fitrî hayâ hissi ve aklî iffet iradesidir. Harici muhafızlar ise, ailevî mahremiyet kalesidir ve ictimâî iffet mecburiyetidir, mahfûziyetidir. Şimdi bunları biraz açalım: Hayâ hissi fitrîdir, doğuştandır. İffet iradesi ise aklîdir, sonradan doğar.

İnsan hayâ hissi ile yaratılır; o bakımdan ergenlik veya öngenlik çağlarına kadar utanması fitrîdir, çünkü fitratının gereğidir.. tabiidir, zira tabiatının icabıdır.. aynı şekilde günahlardan uzak durması da galibiyetle fitrîdir, tabiidir, insiyakidir, gayr-i iradîdir ve dolayısıyla da gayet derecede kolaydır; çocukların utangaçlığındaki doğallık, kolaylık ve güzellik bundandır. Bu doğal soğukluk, onları günahlardan uzakta tutar.

Buluğ çağıyla birlikte ise gizli şehvet hissi açığa çıkar; bu güç, kendi zevklerini tatmin için biyolojik bedenin eliyle ruhsal vücudu da baskısı altına almaya çalışır ve cismani hazlarına erebilmek için onu birtakım ifrat ve tefritlere zorlar. Bu noktada fitrî hayâ hissi şehvet kuvvesinin önüne çıkar ve onu kontrol altına almaya çalışır.

Hz. Hâbil İffet Şehidi

İnsanın en büyük zaafı yine kendi nev'inden olan karşı cinsi oldu... Hz. Âdem'in ilk iki oğlu Kâbil ile Hâbil'in mücadelesi, kadın yüzünden oldu! Aşk kıskançlığı, başka kıskançlıklara benzemezdi. Neticede Kâbil aşk katili, Hâbil de takva şehidi oldu... Hem takvâ, hem de iffet şehidi! Çünkü gözünü helalinden başkasına dikmemiştir, her nevi harama karşı afîf davranmıştır.

Rivayete göre: "Hz. Havva bir batında iki çocuk dünyaya getirirdi. Bir batından olan kız diğer batında olan oğlanla evlendirilirdi. Bir batında Kabil ve bir kız, diğer batında da Habil ve bir kız oldu. Ezcümle Hz. Âdem, oğullarından Habil'i, Kabil ile doğan kızla; Kabil'i de Habil ile beraber doğan kızla evlendirdi. Kabil bunu kabul etmedi. Çünkü kendisi ile doğan kız daha güzeldi. (Kendisine ise Hâbil'le doğan, daha az güzel olan kız düşmüştü). Bu taksimi kabul etmeyip, dedi ki:

- "Allah'a kurban adayalım; hangimizin kurbanı kabul olursa güzel olan kızı o alacak."

Kurbanın kabul olma alameti de şöyle idi: Bir yere kurban adına bir şeyler koyarlardı, sonra semadan bir ateş gelip kabul olacak olan kurbanı alıp yakardı. Anlaşıldı ki, bu kurban kabul oldu. Habil hayvancılıkla uğraşıyordu; güzel bir koyun getirip Allah için adadı. Kabil ise, ziraatla uğraşırdı; o da bir deste ekin getirip adadı. Bu adanan kurbanları getirip bir dağın üstüne koydular. Gökten ateş gelip Habil'in kurbanını yaktı. Kabil buna razı olmadı. Bir ara fırsatını bulup Habil'i öldürdü. Tarihçiler "kurban" olayını bu türlü anlatıyorlar. Fakat başka türlü anlatanlar da vardır. Yeryüzünde dökülen ilk kan Habil'in kanıdır."

Kur'an-ı Kerim'de hadise şöyle zikrolunur:

- "Onlara Âdem'in iki oğlunun gerçek olan haberini oku: Onların her ikisi birer kurban takdim etmişlerdi de birininki kabul edilmiş, öbürününki kabul edilmemiştir. Kurbanı kabul edilmeyen, kardeşine:

- "Seni öldüreceğim" dedi. O da:

- "Allah, ancak takva sahiplerinden kabul buyurur, dedi. Yemin ederim ki, sen beni öldürmek için el kaldırırsan, ben seni öldürmek için sana el kaldırmam. Çünkü ben âlemlerin Rabbi olan Allah'tan korkarım." "Ben isterim ki sen, kendi günahınla benim günahımı da yüklenesin de cehennemliklerden olasın. Zalimlerin cezası işte budur!"

(Hâbil'in söylediği) bu sözler Kabil'in hırsını kamçıladi. Nefsi, kardeşini öldürmeyi ona kolay bir şey gösterdi. O da onu öldürüp ziyan edenlerden oldu. Derken Allah, yeri eşen bir karga gönderdi ki kardeşinin cesedini nasıl örteceğini gösterebilirsin. Kabil:

- "Yazıklar olsun bana! Şu karga kadar bile olup da kardeşimin cesedini örtemedim!" dedi ve pişmanlığa düşenlerden oldu." [Maide 5/27-31]

İşte insanlık tarihinde kız yüzünden gerçekleşen ilk kıskançlık vak'ası, ilk kurban ve ilk cinayet!.. Demek ki insanın hemcinsine olan şiddetli ihtiyacı, şiddetli meyli, şiddetli aşk ü iştiyakı sebebiyle başına çok büyük, en büyük günahlar gelebiliyor...

Şehvetine düşkünlüğünden, aşırı hırsından ve kanaat sizliğinden dolayı Hâbil'in akıttığı ilk kan ve o ilkin ardından gelen kan seylapları. Kapısını açtığı kötü çığırda işlenen bütün katiller de hesabına ayrıca ilave edilecek!.. Bir kadın uğruna, hem de helali olmayan bir kadın uğruna değer miydi? Değmezdi amma, aşkın gözü kör, şehvetin kulağı sağırmış!.. Zavallı Kâbil! Aşk katili, kıskançlık canisi oldu!

Mü'mine düşen nasibine razı olmak, iffetli davranmak, gönlünün ve nefsinin fazladan olan arzularını ebedî Cennet saadetine saklamaktır...

İffet, her türlü harama karşı kendini tutmaktır; her nevi harama göz dikmemek, el uzatmamak bir iffet olduğu gibi, kimseden bir şey istememek, dilencilik etmemek de iffettir. Başkasına ait bir mala haset etmek ise iffetsizliktir. Hâbil, kaderin hükmüne razı olduğu, helalinden gayrına nazar etmediği için iffetli olduğu gibi, kendisini öldürmek için el uzatana elini uzatmayıp tutmasıyla da iffetlidir, kâtil olma haramına karşı iffetli olmuştur, çünkü takva sahibidir, Allah'tan korkmaktadır.

Ne mutlu Hâbil'e! İffet mazlumu, takva şehidi oldu!

Erkek Güzeli Hz. Yusuf (a.s.) ile Züleyha

Yusuf b. Yakub b. İshak b. İbrahim (aleyhisselâm) ... Yusuf (as); ak tenli, güzel yüzlü, kıvrıkcık saçlı, büyük gözlü, ince burunlu, kalın pazulu, kalın bacaklı, düz karınlı, düz göbekli idi ve yanağı benli idi. Yusuf (as), suretçe Âdem'i (as) andırırdı. Yüzü, güneş gibi parlardı. Kendisine, güzelliğin yarısı verilmişti. Suretiyle insan güzeli, siretiyle iffet meleği Yusuf nebi...

Hz. Yusuf'un Vezir 'in Hanım'ıyla İmtihanı

Mısır Aziz'i Kutfir veya Utfirki, Mısır Hazinelei Bakanı idi. Yusuf 'u (aleyhisselâm), Malik'ten, yirmi Dinar (altın) ve bir çift ayakkabı ile iki beyaz elbise karşılığında satın alıp evine götürdü. Karısı Râil'e (Züleyha): "Bu genç, olgunluk çağına, bizim görmekte olduğumuz işleri anlayacak bir yaşa gelince, bize yararlı, yardımcı olur ya da onu oğul ediniriz." dedi.

Abdullah İbn-ü Mes'ud (radiyallahu anh), bu sözü ve sözü doğrultusundaki icraatı sebebiyle veziri, insanların en ferasetli üç kişisinden birisi olarak saymıştır. Mısır Aziz'i, kadınlarla münasebette bulunmayan bir zat idi. Karısı ise hem güzel hem de devlet ve dünya nimetleri içinde yaşayan bir kadındı.

Yusuf 'un (as) yüzünün güzelliği, Hanım Efendinin kalbine, onun sevgisini düşürmüştü. En sonunda, bir gün, onu, kendisiyle temasa heveslendirmek maksadı ile Yusuf 'un (as) güzelliklerini anmağa başladı:

"Ey Yusuf! Saçın ne kadar güzel!" dedi. Yusuf (as):

"Cesedimden ilk dökülecek şey, odur!" dedi. Hanım Efendi:

"Ey Yusuf! Gözlerin ne kadar güzel!" dedi.

"Cesedimden ilk önce, yere akacak şey, o'dur!" dedi. Hanım Efendi:

"Ey Yusuf! Yüzün, ne kadar güzel!" dedi, Yusuf (as): "O, toprak içindir, toprak, onu yiyecektir!" dedi.

Kur'an'da Hz. Yusuf'un Hikâyesi

Kur'an-ı Kerim, Hz. Yusuf 'u (as), Vezir 'in hanımının (Züleyha) ona âşık olmasını, ona odasında bir tuzak kurmasını ve Hz. Yusuf 'un zindanı, zinaya tercih etmesini Yusuf suresiyle bizlere haber vermiştir. Şimdi ilgili ayet-i kerimeleri yerinden doğrudan okuyalım:

“O kemâl çağına geldiğinde kendisine hüküm ve ilim verdik. İşte güzel iş yapanlara biz böyle karşılık veririz. Derken, bulunduğu evin hanımı (Züleyha), Yusuf ’u kendisine bağlamak, onun nefsinden murad almak istedi ve kapıları kapatarak “Haydi yaklaş bana!” dedi. O: “Allah’a sığınırım!” dedi. “Doğrusu, senin kocan olan benim efendim, bana çok iyi davranıyor. Hıyanet ederek zalim olanlar iflah olmazlar.” Doğrusu, hanım ona sahip olmayı iyice aklına koymuş ve buna yeltenmişti de.

Eğer Rabbinin burhanını görmeseydi o da kadına meyledecekti. İşte böylece Biz fenalığı ve fuhşu ondan uzaklaştırmak için burhanımızı gösterdik. Çünkü o, Bizim tam ihlâsa erdirilmiş kullarımızdandı. Derken, ikisi de kapıya doğru koşular. Kadın, Yusuf ’un gömleğini arkadan yırttı.

Kapının yanında, birden, hanımın efendisi ile karşılaştılar! Kadın hemen; -“Senin ailene kötü maksatla yaklaşmanın cezası, zindana atılmaktan veya gayet acı bir azaptan başka ne olabilir?” dedi. Yusuf ise:

-“O beni arzu ederek bana yaklaştı” dedi. (O esnada orada bulunan) Hanımın akrabalarından biri de şöyle şahitlik etti (görüş beyan etti): -“Eğer gömleği önden yırtılmışsa, kadın doğru söylemiş, delikanlı ise yalancılardandır.

Yok, eğer gömleği arkadan yırtılmışsa o yalan söylemiştir, delikanlı doğru söylemektedir.” Gömleğinin arkadan yırtıldığını görünce de o hanıma hitaben:

-“Anlaşıldı!” dedi. “Bu, siz kadınların fendinizden! Gerçekten sizin fendiniz pek müthiştir! Yusuf! Sakın bunu kimseye söyleme! Hanımefendi! Sen de günahından dolayı af dile, çünkü sen günaha girenlerden oldun.”

Şehirde birtakım kadınlar:

-“Duydunuz mu?” dediler: “Vezirin hanımı uşağına gönlünü kaptırmış, ondan kâm almak istemiş! Sevda ateşi bağrını yakmış. Kadın besbelli çıldırmış! Doğrusu biz bu hali ona yakıştıramıyoruz!”

Hanım o kadınların kendisi aleyhindeki bu dedikodularını işitince onları konağına davet etmek üzere davetçi gönderdi. Onlar için dayalı döşeli bir sofraya hazırlandı. Sofrada, ikram edilen meyveleri soyup kesmek gayesiyle, her misafir için bir de bıçak koydurmuştu. Onlar meyvelerini soyup kesmekle meşgul oldukları sırada, beriden de Yusuf ’a:

-“Onların içine çık!” dedi. Kadınlar onu görünce hayran kaldılar, onun güzelliğine dalıp gittiklerinden, farkında olmadan kendi ellerini kestiler ve:

-“Hâşâ! Allah için, bu bir insan olamaz, bu pek kıymetli bir melek! Başka bir şey olamaz!” dediler. Vezirin hanımı:

-“İşte, beni kınamanıza sebep olan genç! Yemin ederim ki ben ondan kâm almak istedim, ama o iffetli davrandı. Yine yemin ederim ki kendisine emredeceğim işi yapmaması halinde o mutlaka zindana atılacak, zelil ve perişan olacaktır!”

-“Ya Rabbi!” dedi, “Zindan, bu kadınların beni dâvet ettikleri o işten daha iyidir. Eğer sen onların fendini benden uzaklaştırmazsan, onlara meyledip cahilce davrananlardan olabilirim.”

Rabbi onun duasını kabul buyurdu ve onu kadınların fendinden korudu. Çünkü O, dua edenlerin dualarını işitir, durumlarına uygun olan şeyleri bilir. Sonra, vezir ve arkadaşları bunca kesin deliller görmelerine rağmen, dedikoduları kesmek gayesiyle, bir müddet için onu hapse atmayı uygun buldular. Hapishaneye onunla beraber iki genç de girmişti. Onlardan biri: -“Ben rüyamda, kendimi şarap yapmak için üzüm sıkarken gördüm.” Öbürü de:

-“Ben de başımın üstünde ekmek taşıdığımı ve bu ekmeği kuşların gagaladığını gördüm.

Ne olur, bu rüyamızın tabirini bildir, doğrusu biz seni iyi insanlardan biri olarak görüyoruz.” dediler. Yusuf:

-“Yiyeceğiniz yemek size henüz gelmeden, her birinizin rüyasının tabirini size bildirmiş olurum. Bu, Rabbimin bana öğrettiği ilimlerden.

Ama, önce biraz beni dinleyin: Ben Allah’a iman etmeyen, ahireti de inkâr eden bir halkın dinini terk edip, atalarım İbrâhim, İshak ve Yakub’un dinine tabi oldum. Allah’a herhangi bir şeyi şerik saymak bizim için asla doğru olmaz. Bu tevhid inancı, Allah’ın hem bize hem de insanlara olan ihsanıdır. Ama ne yazık ki insanların çoğu bu nimete şükretmezler.”

“Ey hapishane arkadaşlarım, bir düşünün, sizin için müteaddit rablere ibadet etmek mi, yoksa tek mutlak hâkim olan Allah’a ibadet etmek mi iyidir?

Sizin Allah’tan başka ibadet ettiğiniz tanrılar, sizin ve atalarınızın uydurduğu birtakım boş isimlerden ibarettir. Allah onların tanrı olduklarına dair hiçbir delil indirmemiştir.

Hüküm yetkisi yalnız Allah’ındır. O ise, başkasına değil, yalnız Kendisine ibadet etmemizi emir buyurmuştur. İşte dosdoğru din! Fakat insanların çoğu bunu bilmezler.”

“Ey hapis arkadaşlarım, gelelim rüyalarınızın tabirine:

-İlk soran arkadaş, efendisine yine şarap sunacak, öbürü ise asılacak, kuşlar da başını gagalayacak. İşte yorumunu istediğiniz iş, böylece hal edilip sonuçlandırılmıştır.” Onlardan kurtulacağını zannettiği arkadaşına:

-“Efendine benden bahset, suçsuz olduğumu hatırlat,” dedi. Fakat şeytan, efendisine söylemeyi ona unutturdu. Böylece Yusuf birkaç yıl daha hapishanede kaldı.

Günün birinde hükümdar gördüğü bir rüyayı anlatıp dedi ki:

-“Ben yedi semiz inek gördüm, bunları yedi zayıf inek yiyordu. Bir de yedi yeşil başak ile yedi kuru başak gördüm. Ey efendiler:

-“Siz rüya tabir ediyorsanız, benim bu rüyamı da halledin!” O kâhinler

-“Bu gördükleriniz karışık düşlerdir. Biz böyle karışık düşlerin yorumunu bilemeyiz” dediler. O iki arkadaştan kurtulanı, nice zaman sonra, ancak o sırada, Yusuf ’u hatırlayıp dedi ki;

-“Rüyanın tabirini size ben bildireceğim. Hele siz beni hapishaneye bir gönderiverin.”

Hapishaneye gidip: “Yusuf! Sözü doğru ve isabetli olan aziz dostum!

Şu müşkül rüya hakkında bize bir çözüm bildir lütfen:

-“Yedi semiz ineği yiyen yedi zayıf inek ile yedi yeşil başak ile yedi kuru başağın anlamı ne olabilir?

Ümit ederim ki isabetli yorumunu öğrenip ilgili insanlara aktarırım, böylece onlar da doğruyu öğrenir ve senin kıymetini bilirler.”

Yusuf:

-“Yedi sene, bildiğiniz şekilde ekin ekersiniz. Ama biçtiğinizi, yiyeceğiniz az miktar dışında, başağında bırakır, depolarsınız.

Sonra, bunun peşinden yedi kurak yıl gelecek, tohumluk olarak saklayacağınız az bir miktar dışında, önce biriktirdiklerinizi yiyip tüketirsiniz. Sonra onun arkasından bir yıl gelecek ki halk bol yağmura kavuşacak, sıkıntıdan kurtulacak, bol meyve sıkıp hayvanları sağacaklar.”

Bunu duyan Hükümdar:

-“Onu bana getirin!” dedi.

Hükümdarın elçisi gelince Yusuf:

-“Sen önce dönüp efendine de ki:

-“O ellerini kesen kadınların meselesi neydi, kendisine soruver.” Zaten benim efendim, o kadınların fendini pek iyi bilir.” Hükümdar o kadınları toplayıp:

-“Ne idi sizin Yusuf ’la dâvanız?” Siz Yusuf ’u elde etmeye çalıştığınızda durum ne idi, Yusuf nasıl davrandı? diye sordu. Onlar da:

-“Haşa! Allah için söylemek gerekirse, onun yaptığı hiçbir kötülük bilmiş, görmüş değiliz.” dediler.

İşte o sırada vezirin eşi:

-“Şimdi gerçek meydana çıktı. Ondan kâm almak isteyen bendim. O ise tam sadık ve dürüst insanlardandır.” diye itiraf etti.

Ve devamla şöyle dedi: Bunu böylece söylüyorum ki eşim vezir de (Yusuf ’a sahip olmaya yeltenmemle beraber) kendisinden gizli olarak ona (fiilen) hıyanet etmediğimi ve Allah’ın hainlerin hilesini iflah etmeyeceğini bilsin. Doğrusu, ben nefsimi temize çıkarmam. Çünkü Rabbimin merhamet edip korudukları hariç, nefis daima fenalığı ister, kötülüğe sevk eder. Doğrusu Rabbim gafurdur, rahimdir (affı ve merhameti boldur).” Hükümdar: “Onu yanıma getirin, özel danışman edineyim.” dedi.

Onunla konuştuktan sonra da: “Sen artık bundan böyle, nezdimizde yüksek bir makam sahibi, tam itimat edilen bir müsteşarsın.” dedi...” (Yusuf, 22-54).

Yusuf Aleyhisselâm’ın Vezir ‘in Hanımıyla Evlenmesi ve Doğan Çocukları

Mısır Kralı; Yusuf ’u (as), ölen Vezirin karısı Râil ile evlendirdi. Yusuf Aleyhisselâm, Râil’e:

-“Senin, vaktiyle benden istemiş olduğun şeyden, böylesi, daha hayırlı değil midir?” dedi. Râil: “Ey dost! Sen, beni, kınama! Gördüğün gibi, ben, devlet ve dünya nimetleri içinde yaşayan güzel bir kadın idim. Efendi’min ise, kadınlarla teması yoktu. Allah, seni de, olduğun gibi, güzel suret ve heyette yaratmıştı. Gördüğün gibi, nefsim, bana, galebe çalmıştı!” dedi. Yusuf Aleyhisselâm’ın Râil’i bakire bulduğu da söylenir.

Yusuf Aleyhisselâm’ın, Râil’den, Efrâim ve Mîşa’ adındaki oğulları doğmuştur. Efrâim; Yûşa’ b. Nün, b. Efrâim Aleyhisselâm’ın dedesidir.

Mîşa’ın da, Mûsâ adında bir oğlu olup kendisi, Mûsâ b. İmran

Aleyhisselâm’dan önce Peygamber olmuştu. Tevrat Ehli ise, Hızır

Aleyhisselâm’ı arayan Mûsâ b. İmran Aleyhisselâm’ın, bu, Mûsâ b. Mîşa’ olduğunu zan ve iddia etmekle, ağır bir yanılığa düşmüşlerdir.”

Yusuf Aleyhisselam'ın Vefatı

Yusuf Aleyhisselam; Babası Yakub Aleyhisselam'ın vefatından sonra, yirmi üç (23) yıl daha yaşadı. Yusuf Aleyhisselam; vefatı yaklaştığı sırada, İsrail oğulları kavminden seksen erkeği yanına topladı. Mısır'dan çıkıp giderlerken, cesedini, babalarının yanına gömülmek üzere, yanlarında götürmelerini vasiyet, kardeşi Yehuza'yı da İsrail oğullarının üzerine Halife tayin etti. Yusuf Aleyhisselam, vefat ettiği zaman, yüz yirmi (120) yaşında idi. Yusuf Aleyhisselam'ın cesedi, kokulanıp mermer bir tabut içine konuldu. Nil nehrinin kenarına gömüldü. Üzerine, su salınıp kabir, su altında bırakıldı.

Bu büyük fitneye karşı tam bir iman ve teslimiyetle iffetini korudu. Bunun iki sebebi vardı.

Birincisi: Babasının ve dedesinin evinde gördüğü güzel terbiye ve Allah'a olan engin imanıydı. Çünkü babası ve dedesi peygamberdi ve peygamber ocağında yetişmişti.

İkincisi: Kadının kocası, efendisiydi ve kendisine çok iyilik, ikram ve ihsanda bulunan faziletti biriydi. Malı ve namusu hususunda kendisine güvenmişti. Nasıl olur da böyle birisine ihanet edebilirdi?

İşte Yusuf Aleyhisselam'ın dillere destan iffeti uğruna verdiği hayat mücadelesi ve güzel akıbeti...

İşte Allah'ın iffetini, kendisinden sonra gelen bütün peygamberlere ve ümmetlere birer örnek gösterdiği Hayâ Peygamberi!..

Hz. Musa (a.s.) ile Hz. Safura Hayalı Yürüyüş ve İffetli Duruş

Kasas suresi, Hz. Musa Aleyhisselam'ın doğumunu, Firavun'un bütün erkek çocukları öldürme emrinden kurtuluşunu, annesi tarafından Nil nehrine bırakılışını, Firavun'un hanımı tarafından bulunup saraya alınışını, orada gençlik döneminde ilim ve hikmete mazhar kılınışını, Mısır'da kavminden bir adama yardım edeyim derken diğer hasmı düşürmesi ve ölümüne sebep olduğu için Firavun ta- rafından öldürüleceği haberiyle korkup şehri terk etmesi hadiselerini ilk 21 ayet-i kerimesinde anlatır. Bundan sonrasını, müteakiben Medyen'e gidişini, Hz. Şuayb'ın (veya Şuayb'ın kardeşinin oğlunun) kızlarını ilk defa görüşünü, onlara yardım edişini, kızlardan birinin gayet hayâlî yürüyüşle onu babasının çağırdığını ona söylemesini, ardından yapılan sözleşmeyle 10 sene yanlarında gayet derecede iffet ve namusuyla çalışmasını ayetlerden okuyalım:

22– Medyen tarafına yönelince: “Umarım Rabbim beni doğru yola yöneltir.” dedi.

23– Medyen'in su kuyularına varınca orada davarlarını suvaran bir grup insan buldu. Onların gerisinde de kendi hayvanlarını uzakta tutmaya çalışan iki kadın gördü

“Siz niçin bekliyorsunuz?” diye sordu. Onlar da: “Çobanlar hayvanlarını suvarıp ayrılmadıkça, biz suvarmayız. Babamız da hayli yaşlı olduğundan iş bize kalıyor.” diye cevapladılar.

24– Bunun üzerine onların davarlarını suvardı, sonra gölgeye çekilip:

“Ya Rabbi! Bana lütfedeceğin her türlü nimete muhtacım!” diye dua etti.

25– Az sonra o iki kızdan biri (Safura) utangaç bir tavırla (elbisesini üzerine örtmüş vaziyette) yürüyerek çıkageldi ve “Bize sunduğun suvarma hizmetinin ücretini vermek üzere babam seni dâvet ediyor.” dedi.

[Bunun üzerine kız, Hz. Musa'nın önüne düşüp yürüdü. Musa Aleyhisselâm da onu, takip etti. Giderlerken, rüzgâr, kızın elbisesini yukarı kaldırıp da arkası, açılıp görününce, Musa Aleyhisselam, onun arkasına bakmak istemedi. Ona bakmamak için, yüzünü, bir kere ondan başka tarafa çevirdi, bir kere de gözünü, yumdu ve:

“Ey Allah'ın kulu kadın! Sen, benim arkamda ol! Arkamda yürü! Yanılırsam, yanıldığım zaman, sen, bana sözünle, doğru yolu buluncaya kadar, ayaklarıma atacağın çakıl taşları ile yol göster. Çünkü, biz Ehl-i Beyt Yakub Oğulları, kadınların, açılan arkalarına bakmayız!” dedi.

İbn-i Abbas'tan gelen rivayette ise: "Sen benim arkamdan yürü. Çünkü ben Hz. İbrahim'in milletindenim. Senden geri kalmak bana helal olmaz, bu Allah'ın bana haram kıldığı bir şeydir. Sen bana yolu söyle, yeter!" demiştir.] Mûsâ, kızların babasının yanına girip başından geçen olayları anlatınca o zat (Şuayb aleyhisselam): "Endişe etme, o zalimlerin elinden artık kurtuldun!" dedi.

26 – Kızlardan biri (Safura): "Babacığım, dedi, bunu işçi olarak tut, zira senin çalıştıracağın en iyi adam, böyle kuvvetli ve güvenli biri olmalıdır."

[Babaları: 'Siz nereden biliyorsunuz onun kuvvetli ve emin birisi olduğunu?' diye sordu. Kız dedi ki:

"Kuvvetli", çünkü su kuyusunun üzerindeki ancak on kişinin kaldırabildiği taşı tek başına kaldırdı ve bizim sürümüzü suvardı. "Emin" oluşuna gelince, yolda buraya gelirken bana dedi ki: "Sen arkamdan yürü! Bana sadece yolu tarif et. Ben olur da bir rüzgâr eserse elbisenin açılıp da cesedinin bana görünmesini istemiyorum, bundan hoşlanmıyorum."

Abdullah İbn-ü Mes'ud (radiyallahu anh) demiştir ki:

"İnsanların en ferasetlileri (ileri görüşlülere) şu üç kimsedir.

Birincisi: Mısır veziridir ki Yusuf hakkında hanımına: "Ona ikramda bulun; belki bize çok fayda verir veya onu evlat ediniz." (Yusuf 12/21) demişti.

İkincisi: Hz. Musa'ya (utangaç bir yürüyüşle gelen ve) babasına da:

"Ey babacığım! Onu ücretli olarak tut!" diyen kızıdır.

Üçüncüsü ise: Ebu Bekir'dir (ra), Hz. Ömer'i kendisinden sonra halife tayin etmiştir."

27– Babaları ona: "Kızlarımdan birini seninle evlendirmek istiyorum. Buna karşılık sen de sekiz yıl yanımda çalışırsın; şayet süreyi on yıla çıkarırsan, o da senin ikramın olur. Ben seni zahmete sokmak istemem. İnşallah benim dürüst bir insan olduğumu göreceksin."

28– Musa: "Bu seninle benim aramızdaki bir sözleşmedir. Bu iki müddetten hangisini yerine getirirsem buna itiraz edilemez. Yaptığımız bu sözleşmeye Allah da şahit olsun." dedi. (Resul-i Ekrem, bir gün Kur'an'dan Hz. Musa kıssasını okurken:

"Şüphesiz ki Hz. Musa 8 veya 10 sene fercinin iffeti ve karnının tokluğu üzere kendini ücretli işçi tutmuştur." demiştir.)

29– Mûsâ müddeti tamamlayıp (evlendiği eşi Safûrâ'yla⁷⁴) ailesiyle Mısır tarafına doğru yolda giderken, (Sina) dağ(ı) tarafında bir ateş fark etti. Ailesine: “Durun, dedi, ben bir ateş fark ettim. Gideyim belki yol hakkında bir bilgi alır veya bir ateş koru getiririm de ateş yakıp ısınma imkânı bulursunuz.”

30– Oraya varınca kutlu mekândaki vadinin sağ tarafında bulunan ağaçtan şöyle nida edildi: “Ey Musa! Rabbülâlemin olan Allah Ben'im.”

31– “Haydi asanı yere bırak.” Mûsâ onun çevikçe hareket eden bir yılanı dönüştüğünü görünce derhal kaçtı, bir kere olsun dönüp arkasına bile bakmadı. “Gel Mûsâ! Endişe etme, çünkü sen güven içinde olanlardansın.” (Kasas suresi 28/22-31).

Evet, işte mutlu son budur: En güzel akıbet, imanıyla, ahlakıyla, iffetiyle, istikametiyle yaşayanlarındır.

Yıllar sonra Hz. Musa Aleyhisselam kendi kavminden, İsrailoğullarından bir suizanna, daha doğrusu bir iftiraya maruz kalır ki Kur'an-ı Kerim şu ayet-i kerimesiyle bunu haber vermiştir: “Ey iman edenler! Musa'ya (dilleriyle) eziyet edenler gibi olmayın (Habibim Muhammed'e dilinizle eziyet etmeyin!). Onlar eziyet ettiler de Allah onu, onların dediklerinden akladı, berî' olduğunu ortaya koydu. O, Allah nezdinde pek itibarlı bir kişi idi. Ey iman edenler! Allah'a karşı gelmekten sakının ve hep doğru söz söyleyin ki Allah da işlerinizi ve hallerinizi düzeltsin, günahlarınızı affetsin. Kim Allah'a ve Resul'üne itaat ederse, pek büyük bir mutluluk ve başarıya nail olur.” (Ahzâb 69-72).

Hz. Musa'ya verilen bu eziyet hakkında da çeşitli rivayetler ileri sürülmüştür.

1-Hazreti Musa, çok edepli bir kişiydi. Dolayısıyla pek sıkı örtünüp bedenini kimseye göstermezdi. İsrailoğullarından birtakım kimseler “Bu neye bu kadar örtünüyor? Mutlaka vücudunda bir ayıp veya bir felaket, hastalık var” diye söz ediyorlardı. Bir gün Hazreti Musa, ıssız bir yerde elbisesini bir taşın üzerine koymuş yıkıırken -Allah tarafından- taş yuvarlanmaya başlamış Musa (aleyhisselam) da bastonunu kapıp onun peşinden gitmiş bu sırada büyük bir kalabalık rast gelip kendisini Allah'ın yarattığı en güzel bir vücut ile görüvermiştir.

2-Kardeşi Harun’u öldürdü, demişlerdir.

3-Haşa zina etti, demek istemişlerdir. Karun azdığı zaman sürtük bir kadına birçok mal vererek Hz. Musa’ya nefsiyle iftirada bulunmak üzere teşvik ve sevk etmiş, fakat sonunda kadın Karun ile aralarında geçen macerayı, itiraf edivermiştir. Ki Allah onu onların dediklerinden ibra etti, temize çıkardı. Onu lekelemek isterlerken Allah kendilerini rezil ve rüsva etti. Ve Allah katında Hz. Musa “vecîh idi veya “vecîh” oldu.

Ebu Hüreyre’den (radiyallahu anh): Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle anlattılar: “İsrailoğulları çıplak ve birbirine baka baka yıkanıyorlardı. Hz. Musa aleyhisselâm son derece hayâ sahibi ve sıkı örtünen birisi idi. Haya duygusunun fazlalığı sebebiyle bedeninden hiçbir yer görülmezdi. Hz. Musa ise (kemal-i hayâsından) yalnız yıkanırды. Benî İsrail’den bazıları ona eziyette bulundu. (Şöyle ki: Bir gün aralarında): “Onun bu şekilde sıkı giyinmesine bedenindeki bir kusur sebep olmasın? Muhakkak ki o ya abraştır, ya da debbelidir (ya hayâlarında şişme vardır, ya da kasığı çıkıktır) veya bir başka afete maruzdur.” diye dedikodu yaptılar. Cenab-ı Hakk, Hz. Musa’yı bu dedikodularından tebrie etmek diledi.

Yine bir gün Hz. Musa aleyhisselâm bir tenhada, elbiselerini bir taş üzerine bırakıp tek başına suya girmiş yıkanıyordu. Yıkanması tamam olunca, giyinmek üzere çamaşırlarına doğru yürüdü. Tam bu sırada, üzerinde giyecekler olduğu halde taş yuvarlanmaya başladı. Hz. Musa aleyhisselâm değneğini eline alıp taşı yakalamaya çalıştı. Bu sırada “Elbisem ey kaya! Elbisem ey kaya!” diye de bağıriyordu. (Taşın peşinden koşarken) Benî İsrail’den bir cemaatin yanına kadar vardı. Hz. Musa’yı çıplak vaziyette gördüler, yaradılışça herkesten güzeldi, kusursuzdu ve dedikodulardan beri idi. Kaçmakta olan kaya durdu. Hz. Musa aleyhisselâm da üzerindeki çamaşırını alıp giydi. Sonra da (öfkesinden) sopasıyla taşa vurmaya başladı.

Ebu Hüreyre der ki: “Allah’a kasem olsun, o taşta sopa darbeleri sebebiyle üç veya dört tane bere izi var.” Şu ayet bu hadiseye işaret etmektedir: “Ey iman edenler, siz de Musa’yı incitenler gibi olmayın. Nihayet Allah onu dedikleri şeyden temize çıkardı. O, Allah indinde yüzü (itibarlı bir zat) idi.” (Ahzab, 33/69).

İffetin 19 İnceliği: Bu ayetler iffetin 19 inceliğini ders veriyor.

1. İffetli hanımlar erkeklerle iç içe olmamalı ve bir kenarda durmalı. Ayet-i kerime buna "onların (erkeklerin) gerisinde" ifadesiyle işaret ediyor.
2. İffetli hanımlar, kendilerini erkeklerle iç içe bir araya getirecek sebeplerden uzak durmalı. Ayet-i kerime buna "hayvanlarını suya gitmekten alıkoyan iki kadın" ifadesiyle işaret ediyor.
3. İffetli hanımların, yabancı erkeklerle konuşma mecburiyeti varsa maksadı anlatacak kadar kısa konuşmalı. Ayet-i kerime buna "Çobanlar çekilmeden biz hayvanlarımızı sulamayız; babamız ise çok yaşlıdır gelip hayvanları sulayacak hâli yoktur. " ifadesiyle işaret ediyor. Burada ne az ne de çok bir ifade var. Maksadı anlatan çok kısa bir cümle seçilmiş. Çünkü Hz. Musa (a.s.) onlar için yabancı bir erkek.
4. İffetli hanımlar yabancı erkeklerle "karşılıklı sohbet"e sebep olacak tarzda konuşmamalı. Ayet-i kerime buna "Çobanlar çekilmeden biz hayvanlarımızı sulamayız; babamız ise çok yaşlıdır." cümlesindeki fazla açıklamayla işaret ediyor. Çünkü bu ifade karşılıklı konuşmaya sebep olacak şu muhtemel soruların hepsini karşılıyor:
"Niçin erkeklerin gerisinde duruyorsunuz? Hayvanlarınızı niçin sulamıyorsunuz? O hâlde ne zaman sulayacaksınız? Sizin bir erkeğiniz yok mu? O hâlde niçin o gelip sulamıyor?" gibi... Bu muhtemel sorular "karşılıklı konuşmayı doğuracağı için burada en iffetli cevap seçilmiş, tekrar soru sormaya imkân bırakılmamıştır.
5. İffetli hanımlar yabancı erkeklerle sohbet kapısını açacak tarzda yuvarlak sözlerle değil, kesin ifadelerle konuşmalı.
Ayet-i kerime buna "Çobanlar çekilmeden biz hayvanlarımızı sulamayız." cümlesindeki olumsuzluğu ifade eden kesin hükümle işaret ediyor. O kadınlar: "Biz sonra sularız." gibi genel cümle kullanmıyor. Çünkü o zaman bu ifade bir sohbet kapısını açabilirdi.
6. Erkeklerin de yabancı hanımlarla konuşma mecburiyeti varsa onlar da sözlerini kısa tutmalı. Ayet-i kerime buna "Bu hâliniz nedir?" sorusuyla işaret ediyor. Çünkü Musa Asm'ın iffeti o kadınlardan daha fazla olduğu için onlara bir kelimele soru soruyor.

7. İffetli erkekler, iffetli sözlerle maksadına ulaştınca hanımlarla konuşmayı bitirip susmayı tercih etmeli.

Ayet-i kerime buna: "Musa onların hayvanlarını suladı "cümlesiyle işaret ediyor. "Hayvanlarınızı sulamamı ister misiniz?" diye sormadan kalkıp onları suluyor. Çünkü her soru bir cevabı doğuracağından Hz. Musa iffetinden dolayı bu kapıyı açmıyor.

8. Bir erkek bir hanıma iyilik yapmışsa, iffetin gereği olarak o hanımdan gelecek teşekkürü veya güzel sözlere meydan vermemeye çalışmalı. Çünkü hasta kalplerin hastalığı böyle güzel sözlerle daha da artar. "Her insanın yapması gerekeni yaptım." deyip buna fırsat vermemeli.

Ayet-i kerime buna "Sonra bir gölgeye çekildi. " cümlesindeki "sonra" kelimesiyle işaret ediyor. Demek Hz. Musa (a.s.), sulamanın ardından herhangi bir konuşmaya mahal vermeden hemen oradan uzaklaşıyor.

9. Şartlar ne kadar zorlarsa zorlasın iffetli hanımlar erkeklerle iç içe/bir arada bulunmamak için elden geldiğince gayret göstermeli. Buradaki ayet-i kerimelerden anlıyoruz ki o kadınlar: "Hayat şartları bizi zorluyor? Beraber gideceğimiz mahrem bir erkeğimiz de yok. Hem su başında insan çok olduğu için halvet de olmaz. Ayrıca onları beklersek geç de kalırız. O hâlde erkeklerin arasında biz de hayvanlarımızı sulayabiliriz." demiyorlar. Bütün bu haklı sebeplere rağmen iffetlerinin gereği olarak erkeklerin gerisinde beklemeyi tercih ediyorlar. Bazı günümüz insanların bahaneleri gibi bunlar öyle sudan bahaneler de değil.

10. İffetli hanımlar yabancı erkeklerle iç içe/beraber olmamak için onların azlığına veya çokluğuna bakmamalı. Ayet-i kerime buna Çobanlar çekilmeden biz hayvanlarımızı sulamayız." cümlesindeki kapsamlılıkla işaret ediyor. Çünkü o kadınlar: "Çobanlar biraz azalsın da biz hayvanlarımızı öyle sularız." demiyorlar.

11. İffetli bir erkek iyilik yaptığı bir hanımla tekrar karşılaşırsa 8. maddedeki sakıncaya düşmemesi için samimi sohbeta kapı açacak herhangi bir söz söylememeli.

Bu ayetlerden anlıyoruz ki, o kadınlardan birisi geri dönüp Hz. Musa'nın (a.s) yanına geldiğinde, Hz. Musa (a.s.) ona, "Buyurun! Nasıl yardımcı olabilirim? Seni bana birisi mi gönderdi? Benden bir şey mi istiyor?" gibi sohbet kapısını açacak herhangi bir şey sormuyor.

12. İffetli Hanım da daha önce kendisinden iyilik gördüğü yabancı erkeklerle karşılaştığında samimi sohbeta kapı açacak sözler sarf etmemeli. O hanım Hz. Musa'nın (a.s.) yanına vardığında:

- "Siz iyi bir insansınız, iyiliğiniz için teşekkür ederiz! Sizi eve davet edip iyiliğinizin karşılığını ödemek istiyoruz" gibi kendisinin veya kız kardeşinin duygularını hissettiren bir cümle kullanmıyor. Hz. Musa'nın (a.s.) sorabileceği muhtemel soruların cevabını veren, kendi duygularını hiç dikkate vermeyen ve isteği kendisine değil, babasına isnat eden kısa ve iffetli bir cümle söylüyor:

- "Hayvanlarımızı sulamanın karşılığını vermek üzere babam seni çağırıyor. "

13. İffetti hanımlar yolda yürürken "tam bir hayâ" veya tam bir mahcup eda içinde yürümeli. Ayet-i kerime buna "istihya üzere (utana utana, mahcup) bir yürüyüşle geldi." cümlesiyle işaret ediyor. O kadın, süslü püslü bir kıyafetle, çalımlı, sallana sallana, sağa sola bakarak, dikkatleri kendi üzerine çekerek ve gönül eğlendiren bir tavırla yürümüyor. Çünkü ayet-i kerimede "hayâ" kelimesi yerine "istihya" kelimesi geçiyor ki, üç harflik bir fazlalıkla ondaki mahcupluğun ve utanma duygusunun ileri seviyede olduğunu ve yürüyüşüne bunu yansıttığını gösteriyor.

14. İffetli hanımlar yabancı erkeklerle konuşurken iffetli bir şekilde konuşmalı.

"O iki hanımdan birisi istihya üzere (utana utana, mahcup) bir yürüyüşle geldi." ifadesinin tefsiri hakkında ibn Kesir'de, Hz. Ömer'den sahih bir rivayet naklediliyor. Hz. Ömer şöyle diyor: "O kadınlardan biri utana utana yürüyüp ona geldi. Elbisesiyle yüzünü örtmüştü. O, ileri geri konuşan yüzsüz bir hanım değildi."

15. İffetli hanımlar evden dışarı çıkma hususunda iktisatlı davranmalı, yani işi güven içinde sonuçlandırabilecek kaç hanıma ihtiyaç varsa o kadar hanımla beraber çıkmalı.

Ayet-i kerime buna "O iki kadından birisi geldi. " tabiriyle işaret ediyor. Çünkü babalarının talebini Hz. Musa ya (a.s.) haber vermek için bir hanımın çıkması yeterlidir.

Koyunları sularken iki hanıma ihtiyaç duyulduğu için o görevi iki hanım beraberce yapmışlardı.

16. İffetli hanımlar, iffet konusunda prensip sahibi olmalı. Zaman zaman değil, her zaman iffetli davranmalı. Ayet-i kerime buna " Çobanlar çekilmeden biz hayvanlarımızı sulamayız." cümlesindeki "sulamayız" fiil kipiyle işaret ediyor, geçmişini de geleceğini de içine alan bir prensibi nazara veriyor. Yani o hanımlar bu ifadeyle, "Bizim prensibimiz, âdetimiz böyle. Biz hiçbir zaman çobanlar çekilmeden hayvanlarımızı sulamayız." diyorlar.

17 ve 18. İffetli hanımlar belirli bir erkekten ve onun niteliklerinden bahsederken sözlerine iffeti yansıtmalı. Ayet-i kerime buna "Babacığım, onu ücretle (çoban) tut! Şüphesiz, ücretle istihdam ettiğin en iyi kimse, güçlü ve güvenilir kimsedir." cümlesiyle işaret ediyor. Çünkü o hanım babasına teklifini yaparken birinci olarak Hz. Musa'nın (a.s.) adını anmadan yapıyor, ikinci olarak onun özelliklerinden bahsederken genel ifade kullanıyor. Kendisine sorulmadan "Musa güçlü ve güvenilir bir kimsedir. Bizim için böyle böyle yaptı." demiyor. Sadece ücretle çalışan bir kimsede olması mutlaka şart olan iki özelliği dikkate veriyor: "Güçlü" ve "güvenilir."

19. Erkek erkeğe konuşma yapılırken detaylı bir şekilde konuşulabilir. Ancak iffetli erkek, yabancı hanımlarla konuşurken maksadı ifade edecek kadar kısa konuşmalı.

Ayet-i kerime buna, "Musa gelip başından geçenleri onların babalarına anlattı." cümlesiyle işaret ediyor. Hz. Musa (a.s.) ilk başta o hanımların her ikisiyle ve daha sonra onlardan biriyle konuşurken sözlerinde iktisat etmişti. Babalarının yanına geldiğinde ise başından geçenleri bir bir anlatmıştı. En iyisini Allah bilir...

Sonuç olarak, peygamberler gibi mükemmel bir imana ulaşamayan birine "imansız" denilemeyeceği gibi, yine onların derecesinde İslam'ı yaşamaktan âciz olanlara da

"gayrimüslim" denilemez. Binaenaleyh, iffeti bu ayetlerde işaret edilen incelikte hayatına yansıtamayan birine "iffetsiz" denilmemeli. Yani, herkes yaşayabildiği kadar mümindir, Müslüman'dır ve iffetlidir. Yeter ki imanın götüreceği bir küfür, İslamiyet'i yıkacak bir itaatsizlik ve iffeti yok edecek zina gibi bir günaha düşmesin...

Allah hepimizi Kur'ân in tarif ettiği iffetle hayatını şekillendirenlerden, tövbe istiğfar ile onu parlatalardan eylesin!

Mağarada Mahsur Kalan Üç Adam

Abdullah İbn-i Ömer'den (ra): Resulullah' dan (sav) şöyle anlattılar:

“Sizden önce yaşayanlardan üç kişi yola çıktılar. Akşam olunca geceleme ihtiyacı onları bir mağaraya sığındırdı ve içine girdiler. Dağdan kayan bir taş yuvarlanıp, mağaranın ağzını üzerlerine kapadı. Aralarında:

“Bizi bu kayadan, salih amellerinizi şefaathçi kılarak Allah'a yapacağınız dualar kurtarabilir!” dediler.

Bunun üzerine birincisi şöyle dedi:

“Benim yaşlı ebeveynim vardı. Ben onları çok kollar, akşam olunca onlardan önce ne ailemden ne de hayvanlarımdan hiç- birine yedirip içirmezdim.

Bir gün ağaç arama işi beni uzaklara attı. Eve döndüğümde ikisi de uyumuştı. Onlar için sütlerini sağdım. Hâlâ uyumakta idiler. Onlardan önce aileme ve hayvanlarıma yiyecek vermeyi uygun bulmadım, onları uyandırmaya da kıyamadım. Geciktiğim için çocuklar ayaklarının arasında kıvranıyorlardı. Ben ise süt kapları elimde, onların uyanmalarını bekliyordum. Derken şafak söktü:

“Ey Allah'ım! Bunu senin rızan için yaptığımı biliyorsan, bizim yolumuzu kapayan şu taştan bizi kurtar!” Taş bir miktar açıldı. Ama çıkacakları kadar değildi.

İkinci şahıs şöyle dedi:

“Ey Allah'ım! Benim bir amca kızım vardı. Onu herkesten çok seviyordum. Ondan kam almak istedim. Ama bana yüz vermedi. Fakat gün geldi kıtlığa uğradı, bana başvurmak zorunda kaldı. Ona, kendisini bana teslim etmesi mukabilinde yüz yirmi dinar verdim; kabul etti.

Arzuma nail olacağım sırada:

-“Allah'ın mührünü, gayr-ı meşru olarak bozman sana haramdır!” dedi.

Ben de ona temasta bulunmaktan kaçındım ve insanlar arasında en çok sevdiğim kimse olduğu halde onu bıraktım, verdiğim altınları da terk ettim.

Ey Allah'ım, eğer bunları senin rızayı şerifin için yapmışsam, bizi bu sıkıntıdan kurtar.”

Kaya biraz daha açıldı. Ancak onlar çıkabilecek kadar açılmadı.

Üçüncü şahıs dedi ki:

“Ey Allah’ım, ben işçiler çalıştırıyordum. Ücretlerini de derhal veriyordum. Ancak bir tanesi ücretini almadan gitti. Ben de onun parasını onun adına işletip kar ettirdim. Öyle ki çok malı oldu. Derken (yıllar sonra) çıkageldi ve:

-“Ey Abdullah! Bana olan borcunu öde!” dedi. Ben de:

-“Bütün şu gördüğün sığır, davar, deve, köleler senindir. Git bunları al götür!” dedim. Adam:

-“Ey Abdullah, benimle alay etme!” dedi. Ben tekrar:

-“Ben kesinlikle seninle alay etmiyorum. Git hepsini al götür!” diye tekrar ettim. Adam hepsini aldı götürdü.

“Ey Allah’ım, eğer bunu senin rızan için yaptıysam, bize şu halden kurtuluş nasip et!” dedi. Kaya açıldı, çıkıp yollarına devam ettiler.”

İşte yukarıdaki üç hadisede bir salih amelin nasıl keramete dönüştüğünü görüyoruz. Bu hadiseler ve imtihanlar içerisinde belki de insana en zor geleni, iradeyi en ziyade zorlayanı galeyana gelmiş şehvet gücünün tam da arzusuna malik olduğu anda vicdanının sesini dinleyebilmesidir, tutkuyla arzulanmış günahı vazgeçebilmesidir!.. Bu, zinanın tam başındayken iradenin hakkını verip el çekebilme büyük bir ameldir.

Hz. Meryem Kendisine Atılan İftiralar Karşısında Ne Yapmıştı

Hz. Meryem, temiz ve nezih bir atmosferde, iffetli ve şerefli bir şekilde yetişmiştir. Bir gün Allah Teâlâ, Hz. Cebrail'i güzel görünümlü bir genç suretinde ona gönderir.

Hazreti Meryem, onu bir insan zannettiği ve kendisine bir zarar verebileceğinden korktuğu için ne yapacağını şaşırır. Etrafta o an yardıma çağırabileceği kimse de yoktur.

Allah'a sığınmaktan başka çaresi kalmayan Hazreti Meryem;

"Rahmana sığındım senden. Eğer Allah'tan korkup haramdan sakınan bir kimse isen çekil semtimden!" (Meryem Suresi, 19/18) deyiverir.

Onun bu korkusunu gidermek ve geliş sebebini anlatmak için Hz. Cebrail ona, "Rabbinden gelen bir elçiyim. Sana tertemiz bir erkek çocuk hediye edeyim diye geldim." Meryem Suresi, 19/19) cevabını verince, Hz. Meryem "Nasıl oğlum olabilir ki bana eli değen bir tek erkek bile olmamıştır. İffetsiz bir kadın da değilim!" der. (Meryem Suresi, 19/20)

Aradan aylar geçer. O güne kadar kendisini mihraba adanmış iffeti bir genç kız olarak tanınan Meryem, ailesinden uzak bir köseye çekilir. Bu ıssız yerde tek başınadır, yapayalnızdır. Bir hurma dalına tutunarak amansız doğum sancularına katlanmaya çalışmaktadır.

Genç bir kız olarak bu tür sancılara ilk kez tanışmanın şaşkınlığı içinde bocalamaktadır. Karşı karşıya geldiği durum hakkında hiçbir tecrübesi olmadığı gibi, kendisine en ufak bir yardımda bulunacak kimsesi de yoktur. Bu fizyolojik sancuların yanı sıra psikolojik acıların pençesinde de kıvrınmaktadır.

Hani Allah'tan Korkardı, Hani Dindardı!

O, başına gelen hadiselerin dehşetiyle bu yalnızlık kösesinde namus, terbiye ve ahlâkla alakalı endişelerin vicdanın kanatan oklarına maruzdur. Kendi adına "Allah'ın dilediği olur." dese ve rahatlasa da toplum önünde mahcup duruma düşmenin, bir skandala konu olmanın ve çevresi ile yüz yüze gelmenin eşiğindedir.

İffetli ve dindar kimseleri karalamak için fırsat bekleyen şerirlerin o günkü temsilcileri "Bakın kendini Allah'a adadığını söyleyen şu genç hanıma. Daha kundaktayken Beytül-Makdis'e teslim edilen şu kadına bakın! Demek hepsi yalanmış; Hani Allah'tan korkardı, hani dindardı?"

Öyleyse, bu çocuk da neyin nesi!" deyip etrafı velveleye vereceklerdir. Hz. Meryem, kendisinden dolayı dinine, iffetine ve dindarlara laf uzatılmasından korkmaktadır. Bu yüzden, ızdırap dolu şu cümleyle inler: "Ay n'olaydum, keşke bu iş başıma gelmeden öleydim, adı sanı unutulup gitmiş biri olaydım!" (Meryem Suresi, 19/23)

Evet, Hazreti Meryem de iffetsizlikle itham edilme, dinine laf söyletme ve müşriklere koz verme endişesiyle "keşke" diyordu. Onun temennisi dünyevi ve bos bir vehim değildi. O, dininin izzetini düşünerek, kendi iffet ve ismetini gözeterek ve Allah'ın O'na bahşettiği oğlun meleklerin haber verdiği kutsi dava adına istikbalinden endişe ederek "Keşke daha önce ölmüş ve hafızalardan silinmiş olsaydım." diye iç geçiriyordu.

Beşikteki Çocuk Konuşuyor

Kavminden kaçarak kupkuru bir çölde, tek başına bulunan Hz. Meryem, kendisini hurma ağaçları ile çevrili yeşilliklerin içine getiren kudreti düşünmeye başlar ve gönlü inşirahlarla dolarak rahatlar. Müjdeler devam eder:

- "Ye, iç. Gözün aydın olsun. Eğer insanlardan birini görürsen de ki:
- Ben, çok merhametli olan Allah'a susma orucu adadım; artık bugün hiçbir insanla konuşmayacağım." (Meryem Suresi, 19/26)

Bu ifadelerde ruhi açıdan sıkıntılı, maddi açıdan da hasta olan çünkü doğum yapmış bir kadının hissiyatı, iç âlemi okşanmakta veya ona huzur verecek bir yöntem telkin edilmektedir. Ve nihayet Hz. İsa (Aleyhisselam) doğar. Hz. Meryem çocuğu kucağında kavminin arasına döner.

Kavminin ithamlarına beşikteki çocuk cevap verir. Bu cevaplar neticesinde hem Hz. Meryem'in gönlü, hem de orada bulunan sağduyu sahibi kimselerin gönülleri sevinç ve huzurla dolacaktır.

Meçhul Âbid ve Meçhul Kötü Kadın

Hayâ ve İffet Güzeli Osman b. Affân'dan (ra) rivayet edildiğine göre Allah Resûlü (sav) şöyle anlatmışlardır:

“İçkiden kaçınınız! Çünkü o bütün habis şeylerin, yani zina gibi ayıp ve murdar şeylerin anasıdır.” dedi ve şu hadiseyi anlattı.

Şüphesiz sizden evvel gelip geçen ümmetlerden birinde bir adam vardı, ibadetle meşgul olur ve halkın içine pek karışmazdı. Derken bir fâhişe kadın ona gönlünü kaptırdı, âşık oldu ve ona cariyesini göndererek:

-“Seni bir şahitlik yapman için eve kadar çağırıyor.” dedirtti. Bunun üzerine adam cariye ile birlikte o kadına gitti. Adam her bir kapıdan girdikçe cariye kapıyı üzerinden kilitliyordu. Nihayet parlak (cazibeli) bir kadının yanına erişti ki, yanında (belki de zinadan doğma) bir oğlan çocuğu, bir de şarap fıçısı bulunuyordu. O halde iken kadın:

-“Ben vallahi seni şahitlik için çağırmadım, fakat seni ancak şunun için davet ettim ya benimle zina edeceksin ya şu şaraptan içeceksin ya da şu çocuğu öldüreceksin yoksa başına neler geleceğini sen bilirsin.” dedi. Teklif edilen kötülüklerin en hafifi zannettiği için olmalı ki o adam:

-“Bana şu içkiden bir kadeh içir.” dedi, kadın da hemen bir kadeh takdim etti. Kafası tütsülendiği için “Bana daha ver.” demeye başladı. Neticede tamamen sarhoş oldu ve olduğu yerden ayrılmadı, nihayet kadının üzerine düştü zinayı işledi, o masum cana kıydı (yani çocuğu öldürdü).

O halde (ey müslümanlar) içkiden uzak durunuz. Bu var ya? Vallahi içki ile iman ebediyen bir araya gelmez, mutlaka çok geçmeden ikisinden biri öbürünü kovar, çıkarır (ya iman, içkiden tevbe ettirip el çektirir veya içki iman nurunu söndürür, belki de kalbi öldürüp küfre düşürür).”

Yine Hz. Ebu'd-Derda (ra), Resul-i Ekrem Efendimiz' in (sav) şöyle dediğini haber vermiştir: “Mel'un İblis, emrindeki şeytanlarına hitap eder ve der ki: -“Et, kadın ve her çeşit içkileri ele alın, kullanın; zira ben, şer meydana getirmede bunlardan daha etkili vasıtalar bulamadım.”

Hayatı bütün gerçekleriyle bilerek konuşan Efendimiz:

“İçki, bütün fuhşiyatın anası ve kebâirin (büyük günahların) da en büyüğüdür. Her kim içki içerse namazı terk eder ve şuurunu kaybettiğinden dolayı birçok yanlışla düşebilir.” uyarısında bulunmuşlardır.

Hız. Abdullah'ın Örnek İffetı

"Haram öyle acıdır ki, ölüm acısı onun yanında çok hafif kalır.

Allah Resulü'nün (a.s.m.) dedesi Abdulmuttalib, sevgili oğlu Abdullah ile bir kura sonrasında şehre geliyordu. Kâbe'nin yanından geçerlerken, babasından bir hayli geride kalmış Abdullah'ın karşısına bir kadın dikildi.

Bu kadın, Abdullah'ın dillere destan güzelliğine hayranlardan biri olan, Varaka ibn Nevfel'in kız kardeşi Rukiye idi. O da kardeşi Varaka gibi eski mukaddes kitaplar okumuş, o kitaplarda ahir zamanda gelecek peygamberin sıfatlarını görmüş ve öğrenmişti. İç âleminde, Abdullah'ın yüzünde, o âna kadar hiç kimsede görmediği müstesna parlaklıkla karşı karşıya kalınca, bu sıfatlarla münasebet kurdu.

Bu şerefi başkasına kaptırmamak için de âdeta güzelliğini ve iffetini unutarak Abdullah'ın yanına yaklaştı ve fısıldadı:

- Delikanlı, biraz dursana, dedi.

Abdullah durdu. Kadın:

- Nereye gidiyorsun, diye sordu.

Yüzünde parlayan nurun masumiyeti içinde Abdullah:

- Babamla gidiyoruz, diye cevap verdi.

Kadın bu masum cevap üzerinde pek durmadı ve asil maksadını açıkladı:

- Abdullah, dedi, benimle şimdi evlenir misin?

Abdullah'ın yüzü bir anda kıpkırmızı kesildi. Masumiyetini yırtmak isteyen bu teklife pek aldırmadı ve yoluna devam etmek istedi.

Fakat Rukiye, ona sahip olmak istiyordu. Arzusunu bir başka teklifle cazip hâle getirdi.

- Eğer, dedi, benimle evlenmeyi kabul edersen, senin için kurban edilen develer kadar develerim var, onların hepsini sana vereyim...

Abdullah bu cazip teklife de iltifat etmedi ve iffetini sergileyen su cevabı verdi:

- Haram öyle acıdır ki, ölüm acısı onun yanında çok hafif kalır; helâl ise çok tatlıdır.

Ey kadın, sen git, açıkça helâlinden ara! Şeref ve iffet sahibi olanlar, namuslarını ve dinlerini titizlikle korurlar. Onlar, namussuzluk demek olan bir işe nasıl teşebbüs ve cesaret edebilirler?

Bu asil cevabından sonra da Rukiye'nin hüznü ve hayranlığı birleştiren bakışlar önünde yoluna devam etti.

Abdullah'ın, çok masum gibi görünen bu evlilik teklifine böyle davranmasının sebebi açıktı. Sağlam, temiz ve mutlu bir yuva, sokak ortasında yapılan bir teklifle kurulamazdı. Abdulmuttalib gibi Mekke eşrafından olan asil bir insanın oğluyla evlenmek isteyen bir kimsenin, kendi ailesi vasıtasıyla, uygun bir ortamda, daha edepli ve nezaketli bir şekilde konuşması gerekirdi.

Günler sonra, evlenmiş bulunan Hz. Abdullah, aynı kadınla Mekke sokaklarında bir kere daha karşılaştı. Aynı Rukiye, ona karşı en ufak bir arzu ve hasret belirtisi göstermedi; bilakis, hissiz ve bakışları, hayranlık şöyle dursun, son derece donuktu.

Abdullah sebebini sordu:

- Ne oldu sana? Hâlin değişmiş. Rukiye:

- O gün, alnında esrarlı bir nur parlıyordu. O nur karşısında kendimden geçtim. Ama şimdi onu göremiyorum, diye cevap verdi.

Evet, Hz. Abdullah'ın alnında parlayan nur artık yoktu.

Çünkü Kâinatın Efendisi ne hâmile olan, annelerin en büyüğü Hz. Âmine'ye intikal etmişti güzel nur.

Aslında Hz. Abdullah'a hayran ve meftun olan sadece bu kadın değildi. Kötü ahlâktan uzak, tertemiz ve en güzel haslet ve faziletlerle bezenmiş bu delikanlıya bütün Kureyş kızlarının gözleri çevrilmişti. Ama yüzündeki parlaklığın sırrına akıl erdiremeden Hak Teâlâ'nın ona ahir zaman Peygamberinin (a.s.m.) babası olmak" gibi şereflerin en büyüğünü mukadder kıldığının hikmetini idrak edemedi!...

Parmaklarına Bakınız

"Onlar öyle kimselerdir ki, büyük günahlardan ve hayasızlıktan çekinirler, öfkelenedikleri zaman da kusurları bağışlarlar."

Abdullah ibn Vehb den rivayet edildiğine göre: İsrailoğulları içinde çok âbid ve zahit mübarek bir zat vardı. İbadethaneye çekilmiş sürekli Rabbine ibadet ve taatle meşgul oluyordu. Onun bu hâli, zalim, asi ve sapık kimseler için hoş karşılanacak bir durum değildi. Zira bu güruh, halk nazarında büyük bir itibar olan bu zati, menfaatlerinin önünde bir engel olarak görüyorlardı. Nitekim bu mübarek zatın kendilerine karşı olan rahatsızlığını da biliyorlardı.

İşte bu azgın ve sapık güruhun ona karşı olan tutum ve rahatsızlıklar bir planı uygulamak üzere onları bir araya getirdi. Toplandılar ve dediler:

- Ona öyle bir şey musallat edelim ki, halk nazarındaki bu yüksek kıymet ve itibar hiçe insin. Neticede buldukları zinakâr bir kadına:
- Ona git ve sana yapmanı emrettiğimiz şeyleri verine getir, diyerek sinsi bir plan uygulamaya koydular.

Kadın kendine emredilene kolayca yapabilmek için karanlık, şiddetli soğuk ve yağmurlu bir geceyi seçmişti.

Çünkü o zatin şefkat ve merhamet damarını kullanarak ona ulaşmasının daha kolay olacağını düşünüyordu. İşte böyle bir gecede o âbid zatin kapısına dayanarak, güya imdat nidasıyla:

- Bana yârdim ediniz, diyerek zorunlu olarak ona sığındığını ve kendisini içeri almasını bekliyordu.

O mübarek zat ise âdeti üzere, yanan kandilinin loş ışık hüzmeleri altında namazına durmuş, büyük bir huşu içerisinde ibadetle meşguldü. Gelen sese iltifat dahi etmedi.

Ancak kadın çaresizlik edasıyla imdat çığlıkları atarak:

- Lütfen, çaresizim beni içeri kabul edin, diye tekrar seslendi.

O zat gelen sese yine iltifat edip bakmadı.

Ancak kadın ısrar ediyor avazı çıktığı kadar bağıyordu. Sonunda bu zat, dışarıdaki şartları da düşünerek ona acıdı. Şefkat ve merhamet duygularının da sesiyle onu içeri aldı ve kadına yer gösterdi.

Kendisi, kısa süre önce başından ayrıldığı namazgâhına dönerek ibadetine devam etti. Ancak kısa sürede kalbi karışan kadın, planını uygulamaya başladı. Nefis ve şeytanının ittifakıyla mahrem yerlerini nazara verip o itaatkâr zatin nefsinin tahrik ederek harekete geçirmeye çalışıyordu. Bir müddet sonra da açıktan onu kendisiyle birlikte olmaya çağırırdı. İmtihan şiddetliydi. Nefsiyle muhasebeye başladı.

Sonra da "Şu ateşe karşı sabrın görmedikçe hayır vallahi ey nefsim!" diyerek yanan kandilin ateşine yöneldi. Parmağını uzatarak yanıncaya kadar kandilin ateşine koydu. Sonra tekrar namazgâhına döndü. Onun bu halini dikkatle müşahede eden kadın her ne kadar korkup dehşete düşse de verilen görev icabı boş durmuyordu. Bir müddet sonra adamı tekrar kendisiyle birlikteliğe davet etti. Adam tekrar kandile yöneldi. Bu kez diğer parmakları da yanıncaya kadar kandilin ateşine koydu. Bütün parmakları yanmıştı.

Kadın ise onun bu halini hayret ve dehşet içinde seyrediyordu. Kandilin alevinde yanmış olan adamın parmaklarını gören kadın, manzara karşısında dayanamadı. Bir anda garip bir ruh haline büründü, kendini kaybetti ve bir çığlık atarak yere yığıldı ve oracıkta ruhunu teslim etti. O mübarek zat ise her şeyden habersiz, imtihanı kazanmak ya da kaybetmek davasının mücadelesini veriyordu. Bu minval üzere sabaha kadar ibadetine devam etmişti ki, evinin kapısı münasebetsiz bir şekilde zorla kırılıp açılmıştı.

Gelenler, planlarını uygulamak üzere kadın gönderen kimselerdi. Sabah olunca kadının ne yaptığını görmek için belki de suçüstü yapmak üzere erkenden adamın yanına gelmişlerdi. Bir de ne görsünler kadın ruhunu teslim etmiş. Hemen adama dönerek:

- Ey Allah'ın düşmanı! Ona tecavüz ettin sonra da onu öldürdün değil mi? diyerek, o mübarek zati dönemin kralının yanına götürerek, kadın onun öldürdüğüne dair şahitlikte bulundular. Adamsa yalnızdı. Durumu anlatacak şahidi yoktu. Olup biteni Rabbinden başka da kimse bilmiyordu.

Anlatılanları dinleyen kral onun da öldürülmesinin emretti.

Bu mübarek insan, infazdan hemen önce iki rekât namaz kılması için kendisine izin verilmesini istedi. Namaza durarak Rabbine dua ve yakarıştı bulundu:

- Ey Rabbim! Biliyorum ve iman ediyorum ki, Sen, beni yapmadığım bir şeyden dolayı cezalandırmazsın. Ancak Senden dileğim odur ki, su vatanımda nesiller boyu dillerde utançla anılacak biri olarak huzuruna gelmeyeyim!

Cenâb-ı Hak sonsuz kudret ve merhametiyle onun bu samimi dua ve yakarısına cevap verdi. Kadının ruhu dile gelerek, kendisini öldürenin o olmadığını kendiliğinden kalbim ürperti duyduğu için öldüm, bana tecavüzde etmedi ben istememe rağmen o parmaklarını ateşe tutarak Allah'tan kork cehennem ateşi daha acı diyerek parmaklarını yaktı ispat etmek için:

- Onun parmaklarına bakınız, dedi ve tekrar huzuru İlahiye döndü." Allah cc böylelikle adamı temize çıkardı ve nesillersene nesillere aktarılacak olay değişti.

Allah'tan Utanmaya Daha Layığım Allah Kifl'i Bağışladı

"Şeytan sizi fakirlikle korkutur ve size, çirkinliği ve hayasızlığı emreder. Allah ise size kendi katından mağfiret ve bol nimet vaat ediyor. Şüphesiz Allah, lütfu geniş olandır, hakkıyla bilendir." (Bakara 268)

Çok eski devirlerde Kifl adında bir adam vardı. Kifl, ahlaki ve insani değerlere önem vermeyen, para kazanmak için her yolu meşru gören çok zengin bir adamdı. Zenginliğini de faizden elde etmişti. Dara düşen, ihtiyacı olan kimseler kendisine geliyor, o da yüksek bir faizle geri ödenmesi şartıyla onlara para veriyordu. Vadesi geldiği zaman kişi parasını ödeyemezse bu sefer faiz miktarını daha da artırıyordu. Şayet yine ödeyemezse adamlar vasıtasıyla o kimsenin bütün mal varlığına el koyuyordu.

Bir gün, kapısına borç için bir kadın geldi. Bu kadın yakın zamanda kocasını kaybetmiş namuslu, kendisini çocuklarına adanmış bir anneydi. Bir süre, kocasından kalan mirasla evini idare etmeye çalışmıştı. Ancak artık elde avuçta bir şey kalmamıştı. Bunun için çalışması gerekiyordu. Bir yerde iş bulmak istedi ama dışarıya dul bir kadın için çalışmaya müsait değildi. Etraftan rahatsız edilirim korkusunu yaşıyordu.

Neden sonra aklına evde örgü yapıp onları yakın bir arkadaşı vasıtasıyla satma fikri geldi. Fakat bunun için bir örgü makinesine ihtiyacı olacaktı. Makineyi alabilmek için de borç arayışına girdi. Yakın dost ve akrabalarına gitti ama kimsede para yoktu. Çok üzülmüştü.

Çaresiz bir şekilde evine doğru giderken yolda istemeden iki kişi arasında geçen bir diyaloga kulak misafiri oldu. Bu diyalogdan şehirde Kifl adında bir kişinin insanlara borç para verdiğini öğrendi. Hemen onun yanına gitmeye karar verdi.

Kifl kapıda kadını görünce çok beğendi. Onu elde etmek istedi. Kadın, Kifl'den karşılığını ödemek şartıyla borç para istediğini ifade etti. Kifl, kadının dul olduğunu da anlayınca ona ahlaksız bir teklifte bulundu. Kendisiyle beraber olması şartıyla vereceği parayı geri ödemesini istemeyeceğini söyledi. Bu teklifi kadın şiddetle reddetti. Çok üzülmüştü. En çok da kendisine böylesi tekliflerin gelmesinden korkuyordu ve ellerini açıp "Allah'ım bana yardım et!" diye dua etti.

Aradan birkaç gün daha geçmişti. Evde hiçbir şey kalmamıştı. Çocuklar açlıktan ağlıyordu. Onların ağlamasına kendisi de katılıyordu. Çaresiz kalmıştı. Kendisini Kifl'e teslim etmeye mecbur hissetti. Bu sırada da "Allah'ım! Ne olursun beni affet. Bir daha böyle bir günah işlemeyeceğim" diye dua ediyordu. Kadın, Kifl'in yanına gitti. Kifl'in yüzü gülüyordu. Ancak kadın bir yandan ağlıyor, bir yandan da titriyordu.

Kifl, kadına bu halinin sebebi sordu. Kadın,
—Buraya kendi isteğimle gelmedim. Daha önce böyle bir günah işlemedim. Onun için Allah'tan çok utanıyorum ve korkuyorum. Beni bu günaha sürükleyen fakirliğimdir, dedi.

Kifl, duyduklarına çok şaşırılmıştı. O kaskatı kalbi bir anda yumuşayıverdi. İçini pişmanlık duyguları sarmıştı. O sırada ağzından şu ifadeler döküldü:
—Sen fakirliğin sebebiyle mecbur kaldığın bir günah işliyor ve bundan dolayı ağlıyorsun. Hâlbuki Allah bana bu kadar servet vermişken, ben günah işlemekten çekinmiyorum. Ben, Allah'tan utanmaya ve korkmaya senden daha layığım."

Kifl, böylece pişmanlık hisleri içinde, yapacağı kötü işten vazgeçti. Kalbine apayrı bir huzur ve mutluluk geldi. Kadına bir miktar para verip onu gönderdi. Kadıncağız, sevinç ve kendisini harama girmekten koruyan Rabbine şükür içinde evine döndü.

Kifl, artık eski Kifl değildi. O güne kadar yapmış olduğu bütün günahlar için tövbe ediyordu. Erken olmasına rağmen dükkânın kapısını kapattı ve evine doğru yöneldi. Sabaha kadar Rabbine dua edip yalvardı ve affını diledi. O gece Kifl'in ecel vaktiydi. O hal üzere ruhunu Rahman'a teslim eyledi.

Sabah olmuştu. Kifl'in evinden çıkmadığını gören yakınları kapıyı açtıklarında Kifl'i ölü olarak buldular. Bu sırada kapısında herkesin okuyabileceği şekilde şöyle bir yazı vardı: "Allah, Kifl'in günahlarını affetti."

Halk, bu duruma şaşırıldı kaldı. Allah, Kifl'in affedilmesine sebep olan bu olayı, o dönemin peygamberine vahiy yoluyla bildirdi. Böylece herkesin şaşkınlığı gitti ve insanlar bundan büyük bir ders aldılar: Tevbe kapısı her zaman ve her kişi için açıktır. Bir kimse ne kadar günahkâr bir kul olursa olsun büyük bir pişmanlık ve samimiyetle tevbe ederse Allah onun tevbesini kabul eder ve onu bağışlar.

Hz. Ömer Devrinde Bir “Şebîhü Yusuf” Yusuf Gönüllü Bir Genç

"Haya imandandır ve iman cennettir. Hayasızlık (yüzsüzlük) cefadandır ve cefa cehennemdedir. (Tirmizi)

Bir kadının musallat olduğu genç sahabe... Hz. Ömer'in halifeliği döneminde iffet ve mehafeti üzerinde taşıyan örnek bir gencin muhteşem bir hayat kesiti. Medine ehlinde bir delikanlı, her gün camiye gidip gelir, beş vakit namazını Hz. Ömer'in arkasında kılardı. Ne zaman namaza katılmasa, Hz. Ömer onu soruştururdu. Derken Medine halkından bir kız bu gence âşık oldu ve başka bir Medineli kadına bu aşkı bahsetti. O kadın da;

-“Ben senin için o genci kandırır, senin yanına sokarım, eğer istersen?” dedi. Kızda;

-“Evet!” deyip kabul etti. Kadın delikanlının her gün camiye giderken geçtiği yolun kenarına oturdu ve delikanlı geçerken

-“Ben yaşlı bir kadıyım. Bir koyunum var fakat onu sağmaya gücüm yetmiyor. İçeri girip onu benim için sağabilir misin?” diye ricada bulundu. Delikanlı hayır işlerine çok düşkün birisiydi, o sebeple içeri girdi fakat herhangi bir koyun göremedi. Bunun üzerine kadın;

-“Şöyle otur, ben koyunu getireyim.” dedi. O sırada kapının arkasına saklanmış olan kız ortaya çıkıverdi ve kapı da gencin üzerine kapatıldı.

Bunun üzerine delikanlı evdeki mihraba doğru yöneldi ve orada oturdu. Kız delikanlıdan nefsini talep etti fakat o her defasında bunu reddetti ve:

-“Ey kadın, Allah'tan kork!” diye seslendi. Kız delikanlıdan elini çekmedi, onun ‘Allah'tan kork!’ sözüne de iltifat etmedi. Delikanlı kızını kesin olarak reddedince, kız bu kez büyük bir çığlık kopardı ve bir anda çevredeki insanlar toplandı verdiler. Kız hemen

-“Bu genç, kötülük yapmak için yanıma girdi.” diye iftira attı. Bu sözü duyan çevre halkı hemen delikanlının üzerine çullandı ve onu linç etmeye kalktılar. Sonra da onu bağladılar. Hz. Ömer sabah namazını kıldığı zaman, delikanlıyı göremeyince sordu, soruşturdu. Tam o esnadaydı ki ahali delikanlıyı bağlanmış vaziyette getirdiler. Genci bu halde gören Hz. Ömer:

-“Allah'ım! Beni bu genç hakkındaki hüsnü zannımda yalancı çıkar!” diye dua etti. Sonra da:

-“Sizin bu haliniz nedir?” diye sordu. Dediler ki:

-“Geceleyin bir kadın imdat çığı attı. Biz de geldik, kadının yanında bu genci bulduk. Onu dövdük ve bağladık.” Hz. Ömer (radiyallahu anh) gence:

-“Bana doğruyu anlat!” dedi. Genç de olan biten hadiseyi olduğu gibi aynen anlattı. Hz. Ömer ona
-“Peki sen o yaşlı kadını tanıyor musun?” dedi. Genç de
-“Eğer görsem tanırım.” cevabını verdi. Hz. Ömer o kadının komşularını ve çevresini çağırdı, hepsi geldiler, fakat genç onların aralarında kendisine oyun kuran yaşlı kadını bulamadı. Nihayet bir yaşlı kadın geçince,
-“İşte bu kadın, ey mü’minlerin emiri!” dedi. Hz. Ömer ona
-“Bana olan biten kıssayı dosdoğru biçimde anlat bakayım!” dedi. O da tıpkı gencin anlattığı gibi hadiseyi anlattı.

Bunları dinleyen Hz. Ömer (radiyallahu anh) bir rivayete göre:

-“Bizim içimizde de Yusuf aleyhisselam benzeri (iffetli) bir insanı bulunduran Allah’a hamdolsun.”; diğer bir rivayete göre de “Allahü Teâlâ’ya hamdolsun ki, Resûl-i Ekrem’in:

-“Ümmetimden, kardeşim Yusuf aleyhisselam’ın kendini Zeliha’dan sakladığı gibi, yabancı kadınlardan saklanan siddîklar çıkacaktır.’ hadis-i şerifi bizim zamanımızda bu gence nasip oldu.” demiş ve gencin sırtını okşayarak ona hayır duada bulunmuştur.

Aynı hadise biraz farklı olarak bir de şöyle rivayet edilir: Dört Cennet Kazandı

Hız. Ömer in (r.a.) halifeliğı döneminde ibadet ehli, son derece takva sahibi bir genç vardı. Hız. Ömer’in (radiyallahu anh) “Bu genç benim çok hoşuma gidiyor.” derdi. Bu Medineli genç, beş vakit namazını Hız. Ömer’in arkasında kılardı. Hız. Ömer’in hayret ve takdirle izlediğı bu gencin kalbi, Allah (c.c.) ve Resulünün (a.s.m.) sevgisiyle doluydu. Vakıt namazlarında cemaati kaçırmaz, namazdan çıkar çıkmaz evine döner ve ihtiyar babasının hizmetini görürdü. Gencin yolunun geçtiğı sokaklardan birinde bir kadın gönlünü ona kaptırmıştı. Genç mescide giderken, hemen her gün birkaç defa önünü keser, kendi evine davet ederdi. Fakat her seferinde hiçbir karşılık göremez, reddedilirdi. Bu aylarca devam etmişti.

Bu genç, bir gece yatsı namazından ayrıldığı zaman, kadın yine önünde belirdi ve kendisini delikanlıya arz etti, güzelliğıyle onu büyüledi, fitneye düşürdü. Genç de kızın peşine takıldı ve evinin kapısına kadar geldi. Fakat kapıda durduğu sırada birdenbire basireti açıldı, gayr-i ihtiyârî olarak dilinden şu âyet-i kerime dökülmeye başladı:

“Allah’tan korkanlar var ya, onlara şeytan tarafından bir vesvese dokunduğunda (Allah’ın emir ve yasaklarını) hatırlayıp hemen gerçeği görürler (ve o günahı işlemezler).” [A’raf 7/201] Delikanlı, sürekli olarak bu ayeti okuyup duruyorken, kapıdan içeriye bir adım bile atmadan, orada eşikte yığılı vermişti. Kadın gencin bayıldığını ve kendisinden geçtiğini görünce cariyesiyle beraber onu evinin kapısına kadar taşıyıp bıraktılar.

Gencin ihtiyar bir babası vardı, her gece gencin ayrılışından itibaren onu beklerdi. Evin dışına çıkınca oğlunu oracıkta yere yığılmış vaziyette buldu. Tutup içeri taşıdı, derken genç kendisine geldi. Babası “Ey oğulcuğum, başına gelen bu hadise de nedir?” diye sordu. O da “Babacığım,” diye başlayarak başından geçenleri anlattı ve aynı âyet-i kerimeyi tekrar okumaya başladı. Kısa bir süre sonra kalbine heyecan bastı, nefesi daraldı ve nihayet dayanamadı, ruhu uçtu gitti. Bekletilmeden de defnedildi. “Bir kadının kapısında bulundu, ar-namus meselesidir, delikanlının ailesinin onuru zedelenmesin.” düşüncesiyle Hz. Ömer’i durumdan haberdar etmemişlerdi. Camiye hemen her vakit devam eden genci, arkasında bir-iki gündür göremeyen Hz. Ömer:

-“Falan kişi nerede? Kaç gündür onu göremiyorum.” diye sormuştu. Bunun üzerine birisi durumu haber vermek zorunda kaldı ve “Siz üzülmeysiniz diye söylemeden gömdük.” demişti.

Bunun üzerine Hz. Ömer;

-“Bana onun vefat ettiğini haber vermeli değil miydiniz? dedi ve hemen kendisini o gencin mezarına götürmelerini talep etti. Mezarı başında durdu ve ona:

-“Ey delikanlı! (Meâlen) Rabbi’nin huzurundan korkan kimseye iki kat cennet vardır!” ayetini okuyarak seslendi. Hz. Ömer’in bu hitabına kabrin içinden delikanlı şöyle cevap verdi:

-“Rabbim bana o iki Cenneti de verdi ey Ömer!”

Kalbi günah işlememek için Allah korkusundan dolayı duran, orada yığılı veren iffet abidesi delikanlı! Ey toprağa gömülü yürek, ne olur gel dol yüreklerimize, dağıl gönüllerimize! Mayala kuru vicdanlarımızı Allah korkusuyla.

-“Allah’tan korkanlar şeytandan gelen bir dürtmeye, bir kışkırtmaya uğradıklarında Allah’ın uyarılarını hatırlar ve hemen gerçeği görürler.” ayetiyle kalbi atıp duran, dili bu ayeti vird edinmiş bir hayâ nesli yetişsin ümidiyle, dileğiyle, duasıyla...

Hz. Aişe Öyle Bir İffet ki Şahidi Allah

"O zaman siz o iftirayı dilden dile naklediyor ve hakkında bilginiz olmayan şeyi ağzınıza alıp söylüyor, bunu da basit bir iş sayıyordunuz. Hâlbuki o, Allah katında pek büyük bir günahdır."

Hz. Aişe' den (r.a.) öğrendiğimize göre, Allan Resulü (a.s.m.) herhangi bir sefere çıkacakları zaman ezvâc-i tâhirat (Efendimizin eşleri olan annelerimiz) arasında kura çeker, kime çıkarsa beraberinde onu götürürdü. Benî Müstalik Seferinde yine kura çekildi, kurada Hz. Aişe Validemiz çıktı. Hâdisenin bundan sonrasını bizzat Hz. Aişe Validemiz şöyle anlatır:

- Allah Resulüyle beraber sefere çıkmıştım. Bu sefer, tesettür ayeti indikten sonraydı. Bunun için ben deve üzerine konulan hevdecin" içinde taşınır, konak yerine de hevdeç içinde indirilirdim. Bu şekilde gittik.

Allah Resulü (a.s.m.), Beni Müstatik Seferinden dönüyordu. Medine'ye yaklaştığımızda bir konak verine geldi. Gecenin bir bölümünü orada geçirdi. Sonra yola devam edilmesini emretti. Hareket emri verildiği zaman, ben kalkıp ihtiyacımı gidermek için yalnız başıma ordudan ayrılıp müsait bir yere gittim. İhtiyacımı giderdikten sonra, bindiğim devemin yanına geldim. Boynumu yokladığımda, Yemen gözboncuğundan dizilmiş gerdanlığımın kopmuş olduğunu fark ettim. (Gerdanlığı annesi Ummü Rumân düğün hediyesi olarak takmıştı.) Dönüp gerdanlığımı aramaya koyuldum. Fakat onu aramak beni yoldan alıkoymuştu. Ben öyle zannetmiştim ki sefere iştirak etmiş olanlar bir ay bekleseler dahi, benim devemi, ben hevdecte bulunmadıkça hareket ettirmezler. Hâlbuki yolda bana hizmet edenler gelip hevdecimi yüklemişler, bindiğim deveyi de hareket ettirmişlerdi. Onlar beni hevdeç içinde sanıyorlarmış...

Gerdanlığımı, ordu ayrılıp gittikten sonra buldum. Hemen dönüp ordugâha geldim. Fakat onlardan kimseyi bulamadım, Hepsi çekip gitmişti... Ben de orada evvelce bulunduğum yere geldim. Çarşafıma bürünüp yanımın üzerine uzandım. Hevdecte beni bulamayınca, aramak için yanıma gelirler sandım. O sırada gözlerimi uyku bürüdü; uyumuş kalmışım.

Safvan ibn Muattal, ordunun arkasına kalır, halkın mallarını araştırır, bir şey kalmışsa, kaybolmamak için alıp diğer konak yerine götürürdü.

Safvan, askerin arkasından yürüyerek, sabaha karşı bulunduğum yere doğru gelmiş. Uyuyan bir insan karartısı görünce, gelip başucuma dikilmiş ve beni görür görmez tanımış. Çünkü bize örtünme ayeti inmeden evvel, onun beni görmüşlüğü vardı. Safvan, beni görünce şaşırarak "İnnâ lillâhi ve innâ ileyhi raciun. Biz Allah'ın kullarıyız ve muhakkak O'na döneceğiz." Dedi.

Hemen onun sesine uyandım. Çarşafımla yüzüme örtüp büründüm. Vallahi, onunla ne bir kelime konuştum ne de İnnâ lillâhi ve innâ ileyhi râciûn" ifadesinden başka ondan bir kelime işittim!

Bundan sonra Safvan, devesini ıhtırdı. Beni, binsin diye ayağını devesinin ön ayağına bastı. "Bin" dedi ve kendisi geri çekildi. Ben de hemen kalkıp deveye bindim. Kendisi de devenin başını, yularını çekerek askere yetişmek için süratle ilerlemeye başladı. Sabaha kadar askerin arkasından yetişemedik. Nihayet asker konak yerine inip yerleştiği sıradaydı ki Safvan'ın, devemin yularını çekerek konak yerine getirdiği görüldü." Safvan ibn Muattal, Hz. Aişe Validemizi deve üzerinde getirirken, münafıkların başı Abdullah ibn Übeyy ile karşılaşmışlardı. Abdullah ibn Ubeyy:

- Bu kimdir, diye sordu.

- Aişe'dir, dediler

Kavmi arasında itibarı oldukça sarsılan, bütün nazarların olumsuz şekilde üstüne toplamış bulunan baş münafık bu masum hâdiseyi diline dolamak istedi. Bu kötü niyetini hemen orada gösterdi:

- Vallahi, dedi, ne Aişe o adamdan dolayı kurtulur, ne de o adam Aişe'den dolayı kurtulur! Daha bir sürü alçakça laf etti...

Ordugâh, baş münafık Abdullah ibn Übeyy ibn Selûl'un yaptığı iftirayla çalkalandı. İşte, gerçek manada bir mümin ve Müslüman olan, hatta erkeklik özelliğinden bile mahrum bulunan Safvan ibn Muattal, dininin gereği olan bu görevi yapmıştı.

Ne var ki, kalplerinde hastalık bulunan, dilleriyle "iman ettik" deyip kalben iman etmemiş bulunan ve işleri güçleri müminleri birbirine düşürmek olan münafıklar, husussan Abdullah ibn Übeyy ibn Selûl, bunu bir ganimet bilmiş ve diline dolayarak Hz. Aişe Validemize alçakça iftirada bulunmuştu.

Maksadı, üzerine toplanan nazarları dağıtmak, "Resul-i Kibriya Efendimizin nazik ruhunu rencide etmek ve Müslümanlar birbirine düşürmek, onların birbirine karşı olan itimatlarını sarsmak" idi.

Münafıkların reisi Abdullah ibn Übeyy in başlattığı, Hassan ibn Sabit, Mistah ibn Usâse, Hamne binti Cahs ve halktan bazı saf Müslümanların, münafıkların tuzağına düşerek etrafa yaydıkları iftira hâdisesinden Hz. Aişe'nin uzun bir müddet haberi olmamıştı.

Bu hususu Hz. Aişe (r.a.) şöyle anlatır:

- Medine ye gelince ben, çok geçmeden ağır bir hastalığa (humma) tutuldum. Bir ay çektim! Meğer bu esnada halk arasında iftiracıların iftiraları dolaşmış... Ben ise olanlardan bütünüyle habersizdim. Aleyhimdeki iftiralar Allah Resulü, annem ve babam da duymuşlar, fakat bana hiçbir şeyden bahsetmiyorlardı. Yalnız, hastalığımda beni şüphelendiren bir husus vardı: Peygamberden (a.s.m.) daha önce hastalandığımda görmüş olduğum lütuf ve şefkati bu hastalığım esnasında görmüyordum. Ve adımlı bile söylemeden: "Hastanız nasıl?" diyor ve bununla yetiniyordu. Benim, iftiracıların uydurduklarından hiç haberim yoktu... Söylenenleri Allah Resulü, Hz. Ebû Bekir ve Hz. Aişe'nin anneleri duymuş olmasına rağmen, Hz. Aişe'ye bir şeyden bahsetmiyorlardı. Ancak yukarıda belirttiğimiz şekilde, Allah Resulünün kendisine karşı tavrından Hz. Aişe endişe duyuyor ve üzülüyordu. Fakat bunun sebebinden haberi yoktu.

Hz. Aişe, iftirayı kimden ve nasıl öğrendiğini de şöyle anlatır:

- Aradan 20 küsur kadar gece geçmişti. Hastalığımı atlatmış, nekahet devresine girmiştim. Bizler, o zaman Arap olmayanların evleri yanında edindikleri su tuvaletleri, kokusundan tiksindiğimiz için evlerimizin yanında bulundurmaz, Medine'nin kırlarına çıkardık. Kadınlar, her gece oraya ihtiyaçlarını gidermek için çıkarlardı.

Yine bir gece Mistah ibn Üsâse'nin annesiyle, hacet giderme yerimiz olan Menasi' tarafına çıkmıştım. Mistah'in annesi çarşafına takılarak düşünce: "Mistah yüzünün üzerine düşsün, kahrolsun!" diyerek oğluna beddua etti.

Ben:

"Ey ana! Ne diye oğluna beddua ediyorsun?" dedim.

Sustu, cevap vermedi. İkinci kere ayağı dolaşıp düştü. Yine:

"Mistah, yüzünün üstüne düşsün, kahrolsun!" diye beddua etti. Ben:

"Ey ana! Ne diye oğluna beddua ediyorsun?" dedim.

Yine susup cevap vermedi.

Üçüncü kere düştü. Yine:

"Mistah, yüzünün üstüne düşsün, kahrolsun!" diye beddua etti. Ben:

"Ey ana! Ne diye oğluna beddua ediyorsun? Bedir Savaşında bulunmuş bir zata sövülür, beddua edilir mi?" dedim. O:

"Vallahi ben ona, senin aleyhinde söylediklerinden dolayı beddua ediyorum!" dedi.

"O, neler söylemiş?" diye sordum. Bunun üzerine Mistah'ın annesi, iftiracıların söylediklerini bana teker teker anlattı. Hastalığım tekrar geri geldi...

Vallahi üzüntümden, hacetimi gidermeye bile güç yetiremedim ve döndüm. O kadar ağladım ki, ağlamaktan ciğerlerim kopacak, parçalanacak sandım!

Hastalığında Hz. Aişe' ye annesi Ümmü Rumân bakıyordu.

Bir gün yine Allah Resulü, selâm verip yanına girdi. Hz. Aişe' nin ismini zikretmeden:

- "Hastanız nasıldır?" diye sordu. Başka da hiçbir şey konuşmadı.

Hz. Aişe anlatmaya şöyle devam eder:

- Artık kendimi tutamadım:

"Ey Allah'ın Resulü! Şimdiye kadar görmediğim eziyeti görüyor ve çekiyorum. Bana müsaade etsen de annemin evine gitsem... Hastalığıma orada bakılsa olmaz mı?" dedim. Allah Resulü:

- "Gitmende bir mahzur yok." dedi.

Ben, ebeveyninin yanına gidip, aleyhimdeki haberin iç yüzünü anlamak istiyordum.

Allah Resulü, yanıma bir hizmetçi katıp beni babanım evine gönderdi.

Annem:

- "Kızcağızım, sen niçin geldin?" diye sordu.

- "Anneciğim," dedim, "halk benim aleyhimde neler söyleyip duruyormuş da, siz bana hiçbir şey sızdırmadınız?" Annem:

- "Kızcağızım." dedi, "Sen kendini hiç üzme. Sıhhatini düşün. Vallahi bir kadın senin gibi güzel ve kocasının yanında sevgili olsun ve onun birçok ortaklar bulunsun da onu kıskanmasınlar ve onun aleyhinde birtakım laflar çıkarmasınlar, bu pek nadirdir!"

- "Babamın, bundan haberi var mı?" dedim.

- "Evet." dedi.

- "Allah Resul'ünün de haberi var mı?" diye sordum.

- "Evet." dedi.

Kendimi tutamadım, ağladım! Babam damda Kuran okuyordu, sesimi duyunca indi. Anneme:

- "Nedir bunun hâli?" diye sordu. Annem:

- "Hakkındaki dedikodulardan haberi olmuş." dedi.

Babamın da gözleri yaşla doldu. O gece sabaha kadar Resul-i Ekrem Efendimiz, Hz. Aişe aleyhinde yapılan iftiranın etrafta konuşulduğu günlerde vakitlerinin çoğunu evinde geçiriyor, pek dışarı çıkmıyordu.

Konuyla ilgili vahyin gelmesi gecikince ashabıyla konuştu, onların fikirlerini aldı. Hz. Ömer, Hz. Osman ve Hz. Ali Allah onlardan razı olsun, bunun apaçık bir iftira olduğunu belirterek, "Böyle bir şey olamaz. Allah Seni ve aileni böyle kötülüklerden korur" dediler.

Resul-i Ekrem Efendimiz bu arada, Hz. Aişe Validemizin hizmetçisi Hz. Berire'nin de görüşünü sordu. Hz. Berire:

- Ey Allah'ın Resülü, dedi. Seni hak peygamber olarak gönderen Allah'a yemin ederim ki, ben onun hakkında hayırdan başka bir şey bilmiyorum! Onun hakkında kusur olarak sadece şunu söyleyebilirim: Kendisi çok genç bir kadındı. Ev halkının hamurunu yoğururken uyuyakalırdı da evde beslenen koyun gelir, hamurunu yedi...

Hz. Zeyneb (r. anha), Peygamber Efendimizin zevceleri arasında güzelliği ve Efendimiz yanındaki mevkiyle kendisini Hz. Aişe Validemizle eşit görür ve zaman zaman rekabet ederdi. Buna rağmen Hz. Aişe hakkında bu hususta en küçük bir kötü zanna kapılmamış, Allah Resülü bu hususta onun görüşünü sorunca su cevabı vermişti:

- Ey Allah in Resülü! Ben işitmediğimi "işittim" demekten, kulağıma gelmeyen "duydum" demekten kulağımı ve görmediğimi "gördüm" demekten gözümü korurum. Vallahi ben onun hakkında hayırdan başka hiçbir şey bilmiyorum!

Aslında Resul-i Ekrem Efendimiz, zevcesi Hz. Aişe'nin böyle bir isnattan uzak olduğunu çok iyi biliyordu. Ancak böylesine haince ve sinsice plânlı bir iftiranın halk arasında yayılması, kendisini son derece üzmüştü. Bu, Hz. Aişe'ye karşı ister istemez tavrını değiştirmesine sebep olmuştu. Nitekim mescitteki hutbede bunu açıkça ifade ediyordu:

- Ey Müslümanlar cemaati! Ailem aleyhindeki iftirasıyla beni üzüntüye düşüren bir şahsa karşı bana kim yardım eder? Hâlbuki vallahi ben, ailem hakkında hayırdan başka bir şey bilmiyorum! iftiracılar öyle bir adamın ismini de ileri sürdüler ki, ben onun hakkında da hayırdan başka bir şey bilmiyorum...

Hiz. AiŒe' ye iftira ediliŒin üzerinden bir ay gibi uzun bir müddet gemiŒ olmasına rağmen Resul-i Ekrem Efendimize (a.s.m.) bu hususta herhangi bir vahiy inmedi. Allah Resulü, mescitte aŒabına irat ettiği hitabeden birkaç gün sonra Hiz. Ebû Bekir'in evine vardı. Selm verdikten sonra Hiz. AiŒe'nin yanına oturdu ve söyle dedi:

- Ey AiŒe! Hakkında bana söyle söyle sözler eriŒti. Eğer sen bu isnatlardan uzak isen, yakında Allah seni onlardan beri ve uzak tuttuğunu aıklar. Yok, eğer böyle bir gnahaya yaklaŒtınsa, Allah'tan af dile ve O'na tövbe et! nk kul, günahını itiraf ve sonra da tövbe edince, Allah da ona af ile muamele buyurur.

Hiz. AiŒe o andaki durumunu da söyle anlatır:

- Allah Resulü (a.s.m.) sözlerini bitirince gözümün yaŒı kesildi. Oyle ki, gzyaŒından bir tek damla bulamıyordum. Hemen babama dönüp, Allah Resulü ne bu hususta benim tarafımdan cevap ver, dedim. Babam: -"Vallahi kızım! Allah Resulü ne (a.s.m.) ne diyeceğimi bilemiyorum!" dedi. Sonra anneme döndüm:

Allah Resulü ne bu hususta benim tarafımdan cevap ver, dedim. O da: -"Vallahi ben de Allan Resulü ne diyeceğimi bilmiyorum!" dedi.

Baba ve annesi Allah Resulüne herhangi bir cevapta bulunmayınca, Hiz. AiŒe bizzat konuŒmak mecburiyetinde kaldı. Œehadet getirip Cenâb-I Hakk'a hamd ve senada bulunduktan sonra:

- Vallahi, dedi, ben anladım ki, siz halkın yaptėı dedikoduyu iŒitmiŒsiniz, hatta onlara inanmıŒ gibisiniz! Œimdi ben size, o kötülükten uzağım, desem-ki Allah biliyor, uzağımdır-beni doğrulamazsınız! Faraza, ben kötü bir iŒ yaptım, desem-ki Allah biliyor, ben böyle bir Œeyden uzağım —siz beni hemen tasdik edersiniz! Vallahi ben kendim iin de sizin iin de Yakub'un (a.s.) oğulları ile olan misalinden baŒka getirecek misal bulamıyorum.

Nitekim O:

- "Artık bana dŒen, güzel bir sabırdır. Sylediklerinize karŒı ancak Allah'tan yardım istenir." demiŒti.

Henüz Resul-i Kibriya Efendimiz yerinden kalkmamıŒtı.

Ev halkından da hi kimse dıŒarı ıkmamıŒtı. Peygamber Efendimize hemen orada vahiy geldi. Hiz. AiŒe o nı da söyle anlatır:

- Allah Resulünü, vahyin aėırlėı ve Œiddetinden terlemek gibi vahiy almetleri bürüdü.

Nitekim vahiy sırasında kış günleri bile kendisinden inci tanesi gibi ter dökülürdü... Allah Resulünün (a.s.m.) üzerine elbisesi örtüldü, başının altına da deriden bir yastık konuldu. Vallahi ben ne korktum ne de aldırış ettim! Çünkü o fenalıktan uzak olduğumu ve Allah Teâla'nın bana zulmetmeyeceğın biliyordum. Annemle babamın ise, halkın ağzında dolaşan dedikodular Allah tarafından doğrulanacak diye korkularından ödleri kopuyor, cansız düşüvereceklerini sanıyordum...

Vahiy hâli Efendimizin üzerinden kalkınca, sevincinden gülüyordu.

Hz. Aişe ye:

- Müjde ey Aişe! Yüce Allah seni kesin olarak tebrie etti, yapılan iftiradan beri ve uzak kıldı, dedi.

Hz. Ebû Bekir de son derece sevindi. Yerinden kalkıp kızı Hz. Aişe'nin başını öptü.

Cenâb-ı Hak konuyla ilgili olarak resulüne indirdiği ayet-i kerimelerde bu hâdisenin hikmetlerini anlatarak şöyle buyurdu:

"İftirayı atanlar, içinizden bir zümredir. Bunu sizin için bir şer saymayın. Aslında bu sizin için bir hayırdır; böyle imtihanlar sizin sevaba erişmeniz için birer vesile teşkil eder. İftira atanların her birinin, o günahı kazandığı bir hisse vardır. Onlardan günahın büyüğünü üzerine alan kimse için ise pek büyük bir azap vardır!

"O iftirayı işittiğinizde, mümin erkeklerin ve mümin kadınların, kendileri hakkında hayır düşündükleri gibi mümin kardeşleri hakkında da hayır düşünerek: Bu apaçık bir iftiradır!' demeleri gerekmez miydi?

"Bu iftirayı ispat etmek için dört şahit getirmeli değiller miydi? Madem şahit getirmedi; o hâlde, Allah katında onlar yalancılardan tâ kendileridir!

"Eğer dünyada ve ahirette Allah'ın lütuf ve rahmeti üzerinizde olmasaydı, içine daldığınız şey yüzünden size pek büyük bir azap dokunurdu.

"O zaman siz o iftirayı dilden dile naklediyor ve hakkında bilginiz olmayan şeyi ağzınıza alıp söylüyor, bunu da basit bir iş sayıyordunuz. Halbuki o, Allah katında pek büyük bir günahıdır!

"Onu işittiğinizde: Bunu söylemek bize yakışmaz. Haşa, bu büyük bir iftiradır! demeniz gerekmez miydi?

"Gerçek müminlerseniz, Allah size bir daha böyle bir günaha asla dönmemenizi öğüt veriyor.

"Ayetlerini de Allah size böylece açıklıyor, Allah her şeyi hakkıyla bilen, her işi hikmetle yapandır...

"İman edenler hakkında çirkin söz ve hareketlerin yayılmasından hoşlananlar için dünyada da, ahirette de pek acı bir azap vardır! Allah her şeyi bilir, siz ise bilmezsiniz.

"Eğer üzerinizde Allah 'in lütuf ve rahmeti olmasaydı ve Allah pek şefkatli ve pek merhametli olmasaydı, helâk olup giderdiniz...'

Böylece Cenâb-ı Hak vahiyle, Hz. Aişe (r.a.) hakkında söylenenlerin "iftiradan ibaret olduğunu haber vererek hem Resulünün temiz ruhunu ve pak vicdanin üzüntüden kurtardı, hem Hz. Ebû Bekir'in (r.a.) şahsiyetinin küçük düşürülmesine müsaade etmedi, hem de Müslümanlar arasında zuhur eden fitne ve fesadın büyümesine fırsat vermedi.

İslam tarihinde bu olaya İfk iftirası ve Hz. Aişe' yi Allah'ın tebriresi olarak geçer.

Namusa Saldıran Erkeğin Cezası - Hz. Esîle (r.a.) ve Hamel

"Allah bir kimseyi helâk etmek isteyince ondan utanmayı kaldırır. Utanması kalkınca, onun hep kötülük yaptığını görürsün. Kötüye de kimse güvenmez. O zaman hep hainlik yapar ve hainliğe uğrar. Bu defa da acıma duygusundan yoksun olur ve lânetlenerek kovulur. Böylece o kişi İslam'dan uzaklaşır." (ibn Mâce)

Âmir b. Mürakkış el-Hüzelî (radiyallahu anh) anlatıyor:

Hüzeyl kabilesinden Medineli Hamele b. Malik, devesine binmiş, kırdan gidiyordu. İlerideki vahada koyunlarını otlatan Raşid'in kızı Es'ile binti Raşid'in kızını görmüştü. Es'ile koyunları sürerken rüzgâr yüzündeki örtüyü sıyırmıştı. Onun sahip olduğu fitri güzelliği gören Hamele, fikrini bozmaya niyet etmişti. Sürüye yaklaşınca devesini çökertip dizlerinden bağladı, yalnız bulunan Es'ile ye seslendi:

- Es'ile, beni reddetme! Seninle beraber olalım... Es'ile'nin cevabı makuldü:
- Buradan derhâl uzaklaş! İyi niyet sahibi isen babama müracaat et, beni eş olarak iste. O seni reddetmez.

Fakat Hamele'de iyi niyet yoktu. Sadece geçici ve zevkli bir macera yaşamayı düşünüyordu. Es'ile'ye doğru yürüdü. Es'ile, başka çıkış yolu kalmadığını anlayınca bütün cesaret ve hiddetini toplayarak namusunu savunmaya karar verdi. Kapişmada çok sürmeden Hamele'yi yere yatıran Es'ile:

- Defolup gidecek misin, yoksa başını parçalayayım mı, dedi. Hamele söz verdi, hemen defolup gideceğini söyledi. Ne yazık ki yatırıldığı yerden kalkar kalkmaz hücumunu tekrarladı. Es'ile yine bir hamlede onu yere yatırdı. Hareketsiz hâle getirerek teklifini tekrarladı.

- Buradan defolup gidecek misin, yoksa su taşla başını parçalayayım mı? Bu zor karşısında kesin söz veren Hamele, yine yakasını sıyırdı. Ne yazık ki, sözünde bu sefer de durmadı, yalnız bulduğu Es'ileye hücumunu tekrarladı. Es'ile güçlü ve hiddetli idi. Onu yere yıkıp göğsü üzerine çöktü. Başına yanındaki büyük bir taş parçasıyla öylesine darbeler vurdu ki, mütecaviz Hamele artık yerinden kalkamaz, kalksa bile hücumunu tekrar edemez hâle geldi.

Bundan sonra koyunlarını sürerek oradan uzaklaşan Es'ile, böylece şerefini korumuş, namusuna leke kondurmamıştı. Az sonra oradan geçen bir yolcu kafilesindeki Hüzeylliler, Hamele yi tanıdılar.

- Ne oldu sana böyle Hamele, dediler. Hamele:
- Sormayın! Devem beni yere attı, düşünce böyle oldum, dedi. Hüzeyliler:
- Deven burada dizlerinden bağlı, şu taşta da kan var, ayrıca başında da taşan açtığı yaralar görünüyor, deyince, Hamele bu sefer kızardı:
- Ne diyorsam öyle! Daha ne inceliyorsunuz?... Beni deveme bindirip evime götürün, dedi. Hamele yi evine götürdüler. Birkaç gün yattıktan sonra, iyi olma ümitleri kaybolmaya başladı. Kendisine sordular:
- Başına bu durum sebebiyle ölüm gelecek olursa kimi dava edelim, kan diyetini kimden isteyelim? Titrek sesle açıkladı:
- Kanımdan, Es'ile'den başkası sorumlu değildir! Bu cümle, Hamele nin son sözleriydi. Başı yana düşüverdi. Hüzeyl ileri gelenleri toplanıp Resulullah'a (a.s.m.) geldiler:
- Oğlumuz Hamele'nin kanını, Raşid ödeyecektir. Dava ediyoruz!

Allah Resulü (a.s.m.), Raşid'i çağırttı. Raşid'in asıl adı Zalimdi. Resulullah, İslam'a girince Zalim ismini Raşid olarak değiştirmişti. Durumu anlayan Raşid:

- Benim öyle bir ölümden haberim yok. Ne gördüm ne de işittim, deyince:
  - Ya Resulallah, Raşid'in kendi değil, kızı Es'ile'dir katil, demişlerdi.
- Az sonra Es'ile yakalanarak getirildi. Allah Resulü:
- Es'ile, bak senin Hamele'yi öldürdüğünü iddia ediyorlar; ne dersin?
- Es'ile dalgın, aynı zamanda tereddütlü idi. Sadece:
- Hiç kadın, erkeği öldürebilir mi, diyebildi.

Ancak bu sözün gerçek bir müdafaa olmadığını hemen anladı. Sonra vahiy gelerek Allah Resulüne olayı haber vereceğini de düşündü. Hadiseyi aynen anlatmaya karar verdi.

- Üç defa üzerime yürüdü, iki defa yatırıp söz aldım.
- Defolup gideceğine söz verdi. Kurtulunca üçüncü defa üzerime geldi. Ben de şerefimi ve namusumu müdafaa için başını yaraladım, bana hücum edemez hâle getirerek kaçıp kurtuldum. Sonra öğrendim ki, o yaralardan ölmüş... Hüzeylliler hep birlikte bağıştılar:
- Suçunu itiraf etmiştir, diyetimizi isteriz!

Resulullah Hazretleri de kararını açıkladı:

- Es 'ile namusunu müdafaa etmiştir, mütecaviz Hamele'de kanını heder etmiştir. Böylece dava bitmiş, diyet ortadan kalkmıştır. Hüzeylliler süklüm püklüm olurken, Raşid ve Es ile şen ve şatir, evlerine döndüler...

H. Sa'lebe b. Abdurrahman (r.a.) Bir Bakış ve Ölümüne Pişmanlık

"Allah: Ey gençliğini benim için harcayan, şehvetini benim için terk eden genç! Sen yanımda bazı meleklerim gibisin." demektedir. (Hilyetül Evliya)

Câbir b. Abdillâh (radiyallahu anh) rivayet ediyor:

"Medine'de Resulullah'a ve Mekke'li Müslümanlara (Muhacirlere) gönüllerini açan Ensar'dan bir genç vardı. İsmi: Sa'lebe b. Abdurrahman idi. Resul-i Ekrem'e hizmet ederdi. Bir gün Ensar'dan bir adamın kapısının önünden geçerken evin içine baktı. Gözü, yıkanmakta olan Ensârî kadına ilişti. Fakat, kendini alamayıp birkaç defa daha baktı. Derken ansızın yaptığından utandı ve gönlüne "Allah Teâlâ'dan Hz. Peygamber'e benim hakkımda vahiy gelirse!" endişesi düştü.

Utancından Medine'yi terk etti. Mekke ile Medine arasında bir dağa vardı. Kırk gün kırk gece o dağda ağlayıp inleyerek pişmanlık gözyaşları döktü.

H. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) onu sorup soruşturuyordu. O kırk gün içinde de vahiy gelmedi. Hatta bazıları:

- "Rabbi onu terk etti!" dediler. Derken Cebrail geldi ve Allah'tan:

- "Ey Muhammed! Rabbinin sana selamı var. Buyuruyor ki:

- "Ümmetinden o kaçan kul, Cehennem ateşinden bana sığınıp feryat edip durmakta!" diye haber getirdi. H. Peygamber, H. Ömer ve Selman-ı Fârisî'yi:

- "Sa'lebe'yi bana getirin!" diyerek yolladı.

Bu iki sahâbi yola çıktılar. Sa'lebe'nin bulunduğu dağda koyun otlatan Rûfâka isminde bir çobandan onu sordular:

- "Bu dağlarda bulunan bir gençle alakalı bir bilgin var mı ey Rûfâka!" dediler. O da:

- "Şu cehennemden kaçan genç mi?" dedi. H. Ömer:

- "Cehennemden kaçan genç derken ne demek istiyorsun?" diye sordu. O da:

- "Sizin aradığınız kişi kırk gündür iki elini başına koymuş, 'N'olurdu Allah benim canımı alsa da kıyamet günü beni tekrar insanlar arasında diriltmese!' diye ağlayıp inlemekte" dedi ve onun kaldığı yeri tarif etti. H. Ömer:

- "İşte biz onu arıyoruz!" dedi.

Daha sonra Rûfâka'yla beraber Hz. Ömer ve Hz. Selman (radiyallahu anhumâ) o yere vardılar. Gecenin bir kısmı geçmişti. Genç Sa'lebe dağların arasından, elleriyle başını tutmuş olarak çıktı ve:

-“Keşke ruhlar arasından benim ruhum kabzedilirse ve bedenler içinde benim bedenim dağılıp gidiverseydi...” dedi.

Hz. Ömer hızlı davrandı ve onu tutup bağrına bastı. Sa'lebe:

-“Benim Cehennem'den kurtuluşuma kim emân verecek?” dedi. Hz. Ömer:

-“Ben! Ömer b. Hattâb!” dedi. Genç Sa'lebe:

-“Ya Ömer! Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) benim günahımı biliyor mu?” diye sordu. Hz. Ömer de:

-“Bilip bilmediğini bilmiyorum. Bildiğim şu ki, dün gece seni andı ve ağladı. Beni ve Selman'ı da seni getirmemiz için gönderdi.” dedi.

Sa'lebe bir ricada bulundu:

-“Ey Ömer! Beni Resûlullah'ın yanına o namaz kılarken yahut Hz. Bilal kâmet getirirken 'Kad kâmeti's-salât.' derken girdirin...” dedi. Hz. Ömer:

-“Tamam, öyle yaparım...” dedi. Öyle de oldu...

Hep birlikte Medine'ye yöneldiler. Mescid-i Nebevî'ye vardıklarında Hz. Peygamber sabah namazı kıldırıyordu. Hz. Ömer ve Selman (radiyallahu anhumâ) safa ilerlediler. Resul-i Ekrem tekbir alıp da Kur'an kıraat etmeye başlayınca, onun okuyuşunu işitir işitmez genç Sa'lebe'nin aklı başından gitti, oracıkta yere yığılı verdi, bayıldı kaldı. Resulullah selam verip namazı bitirince:

-“Ya Ömer ya Selman! Sa'lebe ne yaptı?” diye sordu. Onlar da:

-“İşte şurada duruyor ya Resulallah!” dediler. Bunun üzerine Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) ayağa kalktı, Sa'lebe'nin yanına geldi ve:

-“Sa'lebe!” diye seslendi. O da (ayılıp kendine geldi ve):

-“Buyur, emret ya Resulallah!” dedi. Resûl-i Ekrem Sa'lebe'ye bakarak:

-“Benden gizlenmenin sebebi nedir?” diye sordu.

-“Günahım ya Allah'ın Resulü!” dedi. Resul-i Ekrem:

-“Sana hatalara ve günahlara kefarete olan bir ayet-i kerimeyi öğreteyim mi?” dedi. Sa'lebe:

-“Evet ya Resulallah!” dedi. Resul-i Ekrem şöyle dedi: “De ki:

-“Rabbimiz! Bize dünyada da ahirette de iyilik ve güzellik ver ve bizi ateşin azabından koru...” (Bakara 2/201)” Sa'lebe:

-“Benim günahım bu ayetteki haseneden daha büyük” dedi. Hz. Peygamber:

-“Hayır, Allah'ın kelamı senin günahından da büyüktür...” buyurdu ve Sa'lebe'ye evine gitmesini emir buyurdular.

Bunun üzerine genç sahâbi evine gitti. Sekizinci günde hastalandı. Bunun üzerine Selman (radıyallahu anh) Resulullah'a geldi ve:

“Ya Resulallah! Sizde Sa'lebe hakkında bir gelişme oldu mu? Zira hastalığı onu helak etmek üzere!” dedi. Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem):

-“Bizi ona götürün!” dedi ve kalkıp Sa'lebe'nin evine gitti. İçeri girdi,

Sa'lebe'nin başını tuttu ve kucağına koydu. Fakat Sa'lebe başını

Resulullah'ın kucağından çekti. Bunun üzerine Resul-i Ekrem:

-“Niye başını kucağımdan çektin?” dedi. Sa'lebe:

-“Çünkü o baş, günahla doludur!” dedi. Allah Resulü:

-“Kendini nasıl hissediyorsun? Neren acıyor, şikâyetin ne?” diye sordu.

Sa'lebe:

-“Derim, etim ve kemiğim arasında sanki bir karınca debeleniyor şeklinde hissediyorum.” dedi. Allah Resulü:

-“Arzun nedir?” diye sordu. Sa'lebe de:

-“Rabbimin mağfireti!” cevabını verdi. Bu söz üzerine birden Cibril aleyhisselam gökten indi ve dedi ki:

-“Ey Muhammed! Şüphesiz ki Rabbinin sana selâmı var, diyor ki:

-“Eğer bu kulum (Bana hiçbir şeyi şirk koşmadıktan sonra) yeryüzü dolusu günahla da bana gelmiş olsaydı, onu yeryüzü dolusu mağfiretle karşılardım.”

Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem):

-“Bunun ne demek olduğunu sana öğreteyim mi?” dedi. O da:

-“Evet ya Resulallah” dedi.

Allah Resulü, söz konusu ilahî mağfiretin manasını anlatınca, Sa'lebe öyle bir nara attı ki, oracıkta vefat etti.

Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem) onun yıkanıp kefenlenmesini emrettiler. Cenaze namazını bizzat kıldırdı ve mezarlığa doğru götürülürken) kendisi de parmakları ucuna basarak yürümeye başladı.

Cenaze namazını bizzat kıldırdı. Sa'lebe defnolanduktan sonra insanlar:

-“Ya Resulallah! Niçin parmaklarınız üzerine yürüyordunuz?” diye sordular.

Buyurdu ki:

-“Beni bir peygamber olarak hak ile gönderen Zat'a yemin olsun ki

Sa'lebe'yi teşyi etmek için inmiş bulunan meleklerin kanatlarının çokluğu yüzünden ayağımı koyacak yer bulmaya güç yetiremedim.”

İffetiyle İmamı Azam' a Anne Oldu

"...Kulları içinde ancak âlimler, Allah 'tan gereğince korkar. Şüphesiz Allah, daima üstündür, çok bağışlayıcıdır."

Hanefi mezhebinin imamı İmam -ı Azam Ebu Hanife Hazretlerinin babası Hazret-i Sâbit Rahimehullah, bekârlık zamanında bir akarsu kenarında abdest alırken, su üzerinde bir elmanın yüzerek kendine doğru gelmekte olduğunu görmüştü. Bu elmayı alıp ısırıldı.

Elmanın suyunun dışına dokunmasıyla birden:

- Benim olmayan bir şeyi nasıl olur da sahibinin rızası olmadan ısırırım, dedi ve suyun aktığı tarafa doğru yürümeye başladı. Uzun bir müddet sonra, suya doğru dalları uzanmış bir ağaç ve üzerinde de elmalar olduğunu görüp, ısırıldığı elmanın o ağaçtan düştüğüne kanaat getirerek, bahçede çalışan zata hitaben:

- Efendi! Üç saat kadar ötede bu elmayı bulup yemek için ısırıldım. Fakat düşünemedim ki benim olmayan bir şeyi nasıl yiyebilirim! Bu hakkı yerine getirmek için bu kadar yol yürüdüm. Bu elmanın sizin ağacınızdan olacağını tahmin ettim. Şimdi ya elmanızın bedeli ne ise vereyim yahut bana bu haksızlığımı helâl ediniz, diye ricada bulundu. İsmi Salih olan bahçe sahibi, bu zati imtihan etmek için:

- Hayır, olmaz, helal etmem! Neden benim malımı benden izinsiz ısırdınız, dediğinde:

- Helal etmeniz için ne yapmam lazım, cevabını aldı.

Bahçe sahibi de:

- Yanımda bu bahçede üç sene çalışırsan, ancak o zaman helal ederim, diye buyurdu.

Bahçe sahibi, karşısındaki kişinin hangi maksatla helâllik istediğini, gösteriş için mi, yoksa hakikaten Allah'tan korktuğu için mi geldiğini anlamak istemişti. Bu maksatla böyle bir teklif yaptığında Hz. Sâbit, tereddütsüz:

- Evet, çalışırım, cevabını verdi ve gerçekten de üç sene çalıştı.

Üç senenin sonunda bahçe sahibi, Sabit Hazretleri ne:

- Üç seneyi ikmal ettin, fakat yine sana bu elmayı helal etmiş değilim. Bu hak ancak su şekilde kaza olunabilir:

Benim bir kızım var. İsmi Abîdetül-Ezher'dir. Gözleri görmez, kulaklar işitmez, eli tutmaz, ayaklar yürümez...

Bu kızımı da nikâhına alırsan o zaman bu bahçe de, elma da, elma ağacı da senin olur. Hem senin gibi vicdanlı damadı ben nerede bulabilirim? Kızım bu hâlde iken ben ölürsem ona kim bakar?... Ancak senin gibi helal süt emmiş bir kimseye onu emanet edebilirim. Dindarsın, vicdanlısın; haydi bana cevap ver de helal edeyim, dediğinde, Sabit Hazretleri:

- Onu da alırım, cevabini verdi.

Düğün hazırlığı yapıldı, büyük ziyafetler verildi. Nikah kıyılıp Sâbit Hazretleri gerdek odasına girdiğinde, dünya güzeli, sapasağlam bir hanımın gelin elbiseleri giymiş, kendisini beklediğini görünce, hemen dışarıya çıkıp kayınpederine:

- Bu nikâh sahih olmaz. Sen bana kızım kör dedin, içeride bir ahu gözlü var. Sakat dedin, bir servi endam duruyor, dedi.

Bahçe sahibi ise:

- Ben sana mecaz söyledim. Kör dedim, harama bakmadı. Sağır dedim, kötü kelam, fena söz duymadı. Eli tutmaz dedim, harama el vurmadı. Kötürüm dedim, Allah rızası olmayan yerlere gitmedi. O senin ailendir, helalindir, sana yakışan bir eştir, dedi.

Sâbit Hazretleri o iffetli hanımla evlendi ve imam-ı A'zam, o sultandan dünyaya geldi. İmam-ı A'zam çocuk iken üç günde Kur'an- Kerim'i hatmetti, ezberine aldı ve sevinerek eve gelip:

- Anneciğim! Günde 10 cüz okuyup üç günde Kur'anı hatmettim, dediğinde Abidetül-Ezher Hazretleri oğluna hitaben:

- Evladım! Baban izinsiz olarak elmayı ısırmasaydı, bir günde hatmederdin, diye konuştu.

Dört Şahitli Suç

"Müminler ancak o kimselerdir ki, Allah'ın adı anıldığı zaman kalpleri titrer, kendilerine O'nun ayetleri okunduğunda imanları ziyadeleşir."

Yaşlı bir zat, kendisine bir ibadethane yaptırmıştı ve halktan uzak bu yerde Allah'a ibadetle meşgul oluyordu. Bir gün ağaçlar arasında gezinirken bir delikanlı ile genç bir kadın gördü. Delikanlı, kadına:

- Benimle gelersen sana su kadar para veririm, diyordu.

Kadın, gencin teklifini kabul edip pesinden gitmeye başladı. Yaşlı zat, kadına yaklaşır:

- Onunla değil de benimle gelersen sana su kadar para veririm, diye o gencin söylediğinden daha fazla bir şey teklif etti. Bunun üzerine kadın o genci bırakıp adamın peşinden gitmiş ve birlikte evinden içeri girmişlerdi.

Yaşlı zat, kadına:

- Bir insan bir suç islerse, bunu da iki şahit görse, o adamın hâli ne olur, dedi.

Kadın:

- Mutlaka cezalanır, cevabini verdi.

Yaşlı adam:

- Ya iki değil de dört şahit olursa ne olur, diye sordu.

Kadın:

- O zaman ceza alması daha kesinleşir, dedi.

Bunun üzerine ihtiyar zat:

- Biz şimdi buradayız. Bizim yapacağımız ise şahit olan dört kişi var, deyince, kadın odada dört kişi olduğunu zannederek birden fırladı:

- Nerede, dedi.

Yaşlı zat:

- İki senin omuzlarında, ikisi de benim omuzlarımda olan iki melek bize şahittirler.

Mahkemeyi yapacak olan da Allah'tır. Bu durumda suçlular ceza almazlar mı?

Bu durumda biz bu işi niçin işleyelim, dedi.

Bu sözler karşısında son derece üzülen, büyük pişmanlık duyan kadın, yaşlı zatın sözlerinin tesiriyle tövbe edip "Allah!" diyerek yere düşmüş ve ardından olduğu yerde bayıldı daha sonraki hayatını daha hassas ve iffetli bir şekilde yaşadı..."

Hz. Hanzala (r.a) ve Hz. Cemile (r. anhumâ)

Birisi Medinelilerin en önemli liderlerinden, daha sonra münafıkların başı haline gelen Abdullah b. Übey b. Selül'ün kızı Cemîle... Diğeri de Medine'nin önde gelenlerinden, dindarlığın- dan dolayı "rahîb" lakabıyla anılan Ebu Âmir'in oğlu Hz. Hanzala...

Câhiliyye döneminde bile putlara tapmayan, Allah'ın varlığına inanan çok az kişiden birisiydi ki bu sebeple kendisine putlara tapmaktan sakınan manasına "tâki" denirdi.

Hanzala ile Cemîle Müslüman oldular, fakat her ikisinin de babaları birer Peygamber düşmanı münafık kalmışlardır. Birbirlerine âşık bu iki genç evlilik kararı alırlar ve babalarının İslam aleyhtarlığına rağmen evlenmelerinin önünde hiçbir engel bulunmamaktadır.

Bedir öncesinde evlenme kararı almış olmalarına rağmen, Bedir'de Müslümanların galip gelmesi sebebiyle Hanzala'nın babası Âmir'e Medine dar geldi ve bu sebeple müşrikleri İslam aleyhine kışkırtmak için Mekke'ye gitti. Cemîle'nin babası da Medine münafıklarını organize işine girişti. Neticede düğün işi sarkmış oldu. Nihayet beklenen gün geldi, aileler düğün gününü kararlaştırdı: Bu cumartesi değil, ertesi cumartesi düğün yapılacaktı.

Kaderin bir cilvesidir ki tam bu iki haftalık süre içinde Mekkeli müşriklerin Medine'ye saldırmak üzere geldikleri haberi duyuldu. Bu haber, Bedir öncesi yapılacakken sonraya tehir edilen, bu uzun nişanlılık sürecinin içine bir kor gibi düştü. Babalarının mahrumiyetinin acısı, üzerine İslam düşmanlıklarının ağrısı ve bir de onların yüzünden birbirlerine kavuşamamanın hasret yangını, yüreklerinde derin bir yara açmış, kanatıyordu... Düğün cumartesi günüydü... pazar günü de Uhud'da Müslümanlarla müşriklerin savaşı olacaktı.

Müslümanlar Uhud savaşı için hazırlanırken, Hz. Hanzala hem düğüne hem de savaşa hazırlanacaktı. Hanzala, Resulullah'tan bir günlüğüne izin aldı, pazar günü için. Cumartesi'yi pazara bağlayan gece şeb'-i arûs idi. Cemîle ile Hanzala bir gecelik vuslat yaşadılar.

Sabahın ışıklarıyla birlikte Müslümanları savaşa çağırın sahabenin nidâsını işitince, Hanzala aldığı izni kullanmaktan vazgeçti ve Uhud savaşına katılmak için hemen, acilen çağrıya icabeti tercih etti.

O esnada banyo yapması da icap ettiği halde, bir banyo yapacak kadar olsun gecikmeye imanı müsaade etmedi ve koştu o haliyle cihad meydanına. Resulullah'tan bir an bile geri kalmaya tahammülü yoktu. Evlilik gecesinin ilk sabahı kocasını savaşa göndermek çok acıklı olsa da Cemîle çoktan görmüştü rüyasında olacakları:

Yıllarca aşk hasretini yaşadığı, vuslatını ise ancak bir gecelik tattığı sevgili kocası Hanzala şehit olacaktı!

Cemile Hanım, böyle bir vaziyette bile, hem kendisinin iffetini, hem de şehit adayı kocası Hanzala'nın namusunu korumak için akıllıca ferasetlice bir iş yaptı.

Eşini cihada yolcu ettikten sonra kendi kabilesinden dört kişiyi yanına çağırarak onlara:

-“Bu gece bizim gerdek gecemizdi. Eğer bu geceden dolayı bir çocuğum olursa, bilin ki o Hanzala'dandır!” Adamlar böyle bir söz karşısında şaşırıldılar, neden böyle yaptığını sordular. Cemîle dedi ki:

-“Rüyamda göklerin kapılarının açıldığını, Hanzala'nın o kapılardan içeri girdiğini, o içeri girince kapıların tekrar kapandığını gördüm.

Size söylediklerim, şahitlik edesiniz diyedir.” Bunun üzerine adamlar:

-“Biz de duyup gördüklerimize şahidiz!” dediler.

Abdullah isminde bir oğulları oldu. Abdullah İbni Hanzala olarak tanınan bu çocuk Yezid İbni Muâviye'ye karşı Medine halkının biat ettiği Abdullah'tır. Yezid'in zamanında şehit edilmiştir. Evet, bir günlük kocasını şehadete uğurladıktan sonra acısını yaşarken bile kendi iffetini ve kocasının namusunu düşünen Cemile Hatun (radiyallahu anhâ)! Atalarımız ne güzel demişler: “Namusu akıl, dini nakil muhafaza eder.” Nakil, yani Kur'an ve Sünnet! Evet, iffetli yaşamada akıl, zekâ ve muhakeme gücünün çok büyük önemi vardır. İffet, basiret ve feraset koruyor!..

Hz. Hanzalaya gelince; Uhud günü büyük kahramanlıklar sergileyen Hanzala (r.a) diğer sahabeler gibi can siperâne bir şekilde müşriklere hücum etti.

Şehitlik arzusuyla sağa-sola atıldı. Hiç durmadan dinlenmeden kılıç salladı. Gün boyu ok atarak kılıç sallayarak savaştı.

Müşrikler bozguna uğrayıp kaçmaya başlamıştı. Müşrik ordusu komutanı Ebû Süfyan ise yalnız kalmıştı. Hanzala (r.a.) onu görünce hemen kılıcını çekti ve atının bacaklarını uçurdu. Atıyla birlikte Ebû Süfyan'ı yere düşürdü. Korkudan ne yapacağını şaşırarak Ebû Süfyan avazının çıktığı kadar bağırmaya başladı. Etrafına:

- "Ey Kureyş ben Ebû Süfyanım Hanzala beni öldürecek yetişin." diye seslendi:

O hengamede herkes can derdine düşmüştü. Aldırış eden pek yok gibiydi. Hanzala (r.a.) ona doğru hücum etmeye hazırlanırken birdenbire arkasından yaklaşan Şeddat İbni Esved, hain mızrağı ile onu sırtından vurdu. Hanzala (r.a.) mukabele etmek istediye de peşinden ikinci bir darbe daha aldı ve şehadet şerbetini içti.

Uhud Savaşını Bedir'in intikamını almak için gerçekleştiren Ebû Süfyan, Hanzala (r.a.)'ın şehit edilmesini Bedir'de öldürülen oğlu Hanzala'ya karşılık olarak kabul etti. Onun yerine öldürülmüş gibi saydı. Savaş meydanında müşrikler intikam duygusuyla şehitlerin organlarını kesiyordu. Hanzala'nın (r.a.) müşrik babası Ebû Âmir onun cesedine eziyet edilmesine engel oldu.

Meleklerin Yıkadığı Şehit:

Hanzala (r.a.) şehit olunca İki Cihan Güneşi Efendimiz onun hakkında:

- "Ben Hanzala'yı meleklerin gökle yer arasında gümüş bir tepsi içinde yağmur suyu ile yıkadıklarını gördüm." buyurdu.

Ebû Useyd Said (r.a.) diyor ki:

- "Gidip Hanzala'ya baktım. Başından yağmur suyu akıyordu. Döndüm bunu Rasûlullah (s.a.)'e haber verdim: Resûl-i Ekrem (s.a.) de hanımına haber gönderip bunun sebebini sordu. Ailesi, Hanzala (r.a.)'ın Uhud'a yetişebilmek için çok acele çıktığını ve gusül abdesti alamadığını söyledi."

O, bu hadiseden sonra "Gasîlü'l-melâike = Melekler tarafından yıkanmış kimse" lakabıyla anıldı. Evs kabilesi onunla iftihar ederdi. "Melekler tarafından yıkanan Hanzala (r.a.) bizdendir." derlerdi.

Pakistanlı Genç

Pakistanlı bir genç, Rusya da burslu eğitim görmeyi kazanır. Rusya'nın o zamanki adı, Sovyetler Birliği'dir ve ülkede katı bir komünist rejim uygulanmakta, hatta bunu bütün dünyaya ihraç etmek için sistemli projeler uygulanmaktadır. Zaten başka ülkelerden en zeki ve çalışkan öğrencilerin ülkede okutulmasının sebebi, onları bir komünist olarak yetiştirip kendi ülkelerinde propaganda yapmalarını sağlamaktır.

Genç çok akıllı, güzel ahlaklı ve çalışkandır. Kendisini Rusya ya gönderen Pakistan'daki Tebliğ Cemaatinin ileri gelenleri şu tavsiyede bulunurlar: — Orada dinini çok güzel yaşa. Ahlâk ve terbiyenle insanlara örnek ol ki, İslam'ın güzelliğini anlasınlar. Dinini anlatmaya kalkışma, iffetli ve ahlaklı olman yeter. Zaten dinini anlatırsan propaganda yapıyor diye seni geri gönderirler. Delikanlı Rusya'ya gittiğinde tavsiyelere aynen uyar. Ahlak ve iffetiyle okuldaki herkesin dikkatini çeker. Genç olmasına rağmen, önüne konan bütün oyun ve eğlenceden uzak durur, her türlü tuzağa sırt çevirir. Onun bütün derdi, iyi bir eğitim alıp ülkesinin kalkınmasına katkıda bulunmaktır.

Ruslar onu elde edebilmek için duyguların cezbedecek bir tuzak plânlarlar. Okulun en güzel kızına onunla arkadaş olmak ve gençlik heveslerine çekmek görevi verirler. Ama o genç, iffetinden asla taviz vermez. Birçok yollar denediği halde başarılı olamayan genç kız bir gün çok açık bir kıyafetle delikanlının odasına girer. Onu gayri meşru bir ilişkiye çekebilmek için bütün hünerlerini kullanır. Böylece kesinlikle sonuç alacağına inanmaktadır. Çünkü bugüne kadar ona hayır diyen bir genç çıkmamıştır. Ne var ki, hiç de beklediği gibi olmaz. İffet ve ahlaki kendisine düstur edinen Yusuf misal genç, hemen secdeye kapanır. Çünkü bu korkunç imtihanda çaresizdir ve doğrudan doğruya Allah'a sığınmaktan başka çözüm yoktur. Secdede hem hıçkırma hıçkırma ağlamakta hem de söyle dua etmektedir: — Ya Rabbi, ben bu imtihanı kazanacak kadar gülü müyüm? Allah'ım, iffetsizlikten Sana sığınırım. Genç kız Pakistanlı öğrencinin yaptıklarına bir türlü anlam veremez.

— Benim peşimden koşan birçok genç var, der. Hiç kimse bana hayır diyemez. Oysa sen hiç ilgilenmiyorsun. Niçin böyle yaptın? Gözyaşlarıyla secde ettiği yeri ıslatan genç bunları duyacak durumda değildir. Sürekli ağlamakta ve dua etmektedir.

Güzelliğiyle diğer gençleri büyüleyen Rus kızı, giyinmekten başka çare bulamaz. Az sonra Müslüman genç kendine gelince soran:

— Niçin yere kapandın, niye ağladın?

Edep ve haya timsali Müslüman genç, başı önüne eğik şekilde cevap verir:

— Ben Müslümanım, bizim dinimizde gayri meşru ilişkiler şiddetle yasaklanmıştır. Derken aralarında sorulu-cevaplı bir sohbet başlar.

Pakistanlı genç, kendisini tuzağa düşürmek için gelen Rus kızın İslamiyet'le ilgili sorularını cevaplar. Kız dinlediklerine hayran kalır ve şehadet getirerek Müslüman olur. Ancak maneviyat dünyasındaki bu buluşma, onların ayrılıklarının da başlangıcı olur.

Çünkü, delikanlının dini propaganda yaptığını ileri süren Rus yetkililer, onu ülkesine geri gönderirler. Bu olay çağımızda yaşanmış muhteşem bir iffet hikâyesidir. Bu genç iffet imtihanını başarıyla geçen ender insanlardan birisidir. Birçok Müslüman, bilhassa gençler, özellikle günümüzde bu zorlu sınavı maalesef geçememektedir. Gençlerimizin yaşadığı iffet imtihanı geçmiş asırlara göre o kadar çetindir ki, başarabilmek için güçlü bir hazırlık ve donanım gerekmektedir. İmanınız ve İslami yaşama gayretiniz, meşru olmayan müzik, moda, eğlence ve bilhassa cinselliğin kuşatması altında. İffet ve ahlaklı olma azminize her gün saldıran ve sizi duygusal heveslerin peşinde koşturmak için çırpınan basın, televizyon, cep telefonu ve internet gibi araçlara karşı koymak için çalışırken, kiminiz yenik düştü, kiminiz yoruldu, kiminiz hala savaşmaya devam ediyor.

İffet ve cinsellik imtihanı, insanlıkla yaşıttır. Tarihte ilk cinayet kadın yüzünden işlenmiştir. Hz. Âdem as çocukları olan Habil ve Kabil evlenecekleri kız yüzünde kavga etmişlerdir. Kabil, iffet sınavını kaybetmiş ve kardeşi Habil'i öldürmüştür. Size zalim Kabil'e karşı olmak, iffetle şereflemek ve Habil'in yanında olmak yaraşır. Çünkü bütün iyiler iffet, hayâ ve güzel ahlâkla yücelmişlerdir. Nefis ve şeytanın telkinlerine boyun eğmemek, sizi manevi mertebelerde yüceltir. Namahremden gönlü, gözü, dili, kulağı, eli ve ferici korursanız, belki de ibadetle elde edemeyeceğiniz büyük sevaplara erişir; ancak bu alanda tökezlerseniz elde ettiğiniz manevi mertebelerden aşağı doğru yuvarlanırsınız.

İbadet ve evrada ehemmiyet veren bir dostum anlatmıştı.

— Namaz kılarken, niyet edip ilk tekbiri aldığımda Kâbe'yi görmek gibi güzel bir nimetle şereflenmiştim. Doğrusu o anlatmaya başladığında ben heyecanlanmıştım.

Çünkü namazda böyle bir güzellik yaşayanların çoğu geçmişte kalmış, bugünküler de ihlaslarından dolayı anlatmıyorlardı.

- Peki, şimdi de devam ediyor mu Kâbe'yi görme şerefi, diye sordum.

- Ne gezer, dedi. Derin bir iç çektikten sonra devam etti:

- Bir gün evde yalnız televizyon izliyordum. Seyredilmesi doğru olmayan bir sahne geldi. Hemen değiştirebilirdim. Maalesef birkaç saniye izledim. Ondan sonra namazda gördüğüm Kâbe'ler kayboldu.

Demek insanda öyle hassas manevi duygular var ki, böylesi günahlardan rencide oluyor, gizleniyor, etkisini yitiriyor. Kâbe'yi gören dostuma yıllar sonra bu hadiseyi hatırlatıp şu anda nasıl olduğunu sordum.

- Geçenlerde umreye gitmişim. Döndüğümde birkaç defa namazda Kâbe'yi gördüm, ama devam etmedi, cevabını verdi.

Birkaç saniyelik göz zinası, böyle vahim bir sonuç doğurursa sürekli namahremle muhatap olanların durumu ne olur?

Üstelik bazı insanlar sadece karşı cinsle değil, kendi cinsiyle de imtihan olur. Özellikle günümüzde farklı isimlerle gündeme getirilen cinsel sapmalar, medya organlarıyla özendirilmekte, sanki sıradan bir şeymiş gibi gösterilmeye çalışılmaktadır. Sebebi ne olursa olsun, farklı cinsel eğilimler de birer imtihandır. Bu imtihana muhatap olan kişi sabreder, iffetini korur, salih ameller işlerse velayet mertebesine de çıkabilir. Nitekim iffet imtihanıyla ilgili Fethullah Gülen Hoca Efendi'nin şu görüşü çok ilginç ve ufuk açıdır:

"Ne var ki bizim için her zaman, bu tür duygular hayra çevirmek mümkündür ve bize düşen de işte bunu yapmaktır. Biraz daha açalım; mesela bir insan, kendi mahiyetine yerleştirilen şehvet hissi sayesinde veli olabilir. Evet, o insan eğer, üzerindeki şehvi istek ve arzuları karşısında namus ve iffetini kemal-i hassasiyetle koruyabiliyorsa, aynı durumda olmayan başka birinin bin rekât namazla ulaşamayacağı seviyelere ulaşır. Çünkü bu kimse, o kadar şehvetle donatılmış olmasına rağmen, nefsinı frenleyip onu zabt u rabt altına alabiliyor. Evet, tehlikenin buudlar nispetinde mükâfat söz konusudur.

Hatta bazen böyle birinin terakkisi o kadar hızlı, o kadar amudi (dikey) olur ki, başkalar velâyet yolunda katiyen ona yetişemezler. Mesela, bazı insanların hemcinslerine (kendi cinslerine) karşı fitratlarında fazla bir temayül vardır.

Eğer o insan bir ha-yat boyu o temayülünü gemleyip meşru dairede kalabilse, o öyle bir yükselir ki, hiçbir kimsenin buna yetişmesi mümkün olamaz. Görüldüğü gibi şehvet, başlangıçta öldürücü bir ağ iken, irademizin hakkını verme sayesinde insanı yükselten nurdan bir helezon haline gelebilmektedir." (Zaman Gazetesi, 9.3.2007)

Demek ki, bir kimse ister karşı cinse, isterse kendi cinsine, hatta her ikisine de cinsel arzu hissetmek gibi bir imtihanla yüz yüze kalırsa, sabır ve mücadeleyle çok büyük manevi mertebeleri kazanabilir. Ancak eskiden islediğimiz günahlar ne olacak? Ayrıca biz ne kadar iyi olmak istesek de çok yoğun imtihanlar içerisindeyiz. Böyle ağır şartlarda iffetli olmak mümkün mü?" Bir tarafta geçmiş günahların sorumluluğunu, bir tarafta da bugünün ve geleceğin endişesini yaşayanlar çok fazla. Zira geçmiş asırlarda bir yılda işlenen günah, şimdi bir günde, belki bir anda işleniyor. İnsanlar, bilhassa gençler âdeta bir günah denizinde yüzüyorlar.

Rabbimizin, Settar, Tevab, Afüv, Gafür gibi isimlerine bu asır insanlarından daha çok muhtaç olunan bir dönem belki de yaşanmadı. Ayıplarımızın örtülmesine, tövbelerimizin kabul edilmesine, günahlarımızın affına ve mağfirete o kadar çok muhtacız ki, kelimeler bunu ifade etmekten acizdir.

Ancak... Bizim ayıp ve günahlarımız ne kadar çok olursa olsun, Rabbimizin af ve mağfireti onlardan daha çok... Onun isim ve sıfatları sonsuzdur... Bizden istediği tek şey, samimi bir şekilde tövbe etmek, günahı ısrar etmemek, Allah'ın rahmetinden ümit kesmemek, dua ve ibadetle Ona sığınmak ve yalvarmaktır. Hatta ne kadar günaha girersek girelim tekrar tekrar tövbe etmek gerekir. Rabbimizin büyük günahları bile affedebileceğini anlatan şu örneğe dikkat edin:

Peygamberimiz (s.a.v.) zamanında evli bir erkek zina işliyor. Gelip tam dört kez itiraf ediyor ve ısrarla cezalandırılmasını istiyor. Gerekli ceza verildikten sonra Peygamberimiz (s.a.v.) çevresindekilere:

- Onun için istiğfar edin, diyor. Sahabeler:
- Ya Resulallah, o çok büyük bir günah işledi, nasıl istiğfar edelim, diyerek hayretlerini bildiriyorlar. Ancak rahmet Peygamberi şu cevabı veriyor:
- O kimse öyle bir tövbe etti ki. Medine' den yetmiş kişiye yeterdi!

Demek ki, bu asrın ağır şartlarına karşı tedbirli olmak. Bununla birlikte tövbe ve istiğfarı asla bırakmamak gerekiyor.

Mekke Kadısının İmtihanı

"Allah sizin dış suretinize, dış görünüşünüze bakmaz. Ama iç âleminiz olan kalplerinize ve amellerinize bakar. "(Buhari Edep)

Mekke'de güzel bir kadın vardı. Bir gün aynanın karşısına geçerek gururlu bir edayla yüzünün cemalini seyrediyordu. Eşine dönerek:

- Acaba bu yüzü görüp de akli başından gitmeyecek biri var mıdır?

Eşi cevap verdi:

- Evet, vardır.

Kadın biraz da alaylı ve meraklı bir edayla:

- Acaba kimdir o, dedi.

Eşi de dönemin son derece ibadete düşkün ve zahit şahsiyeti olarak bilinen Mekke kadısını kastederek:

- Ubeyd ibn Umeyr, diye cevap verdi. Kadın:

- O hâlde bana izin ver, bunu öğrenelim, dedi kendinden emin bir edayla.

Eşi:

- Tamam, sana izin verdim, deyince, kadın bir konuda soru sormak ve fetva istemek bahanesiyle Mescid-i Haram'a gitti.

Ubeyd ibn Umeyr, Mescid-i Haram in bir kenarında kadını dinlemek üzere durdu. Kadın bu esnada parlak, göz alıcı ay misali alımlı güzelliğini göstermek için yüzünün örtüsünü açtı. O dönemde ancak cariyelerin örtülerini çıkardığını düşünerek Ubeyd ibn Umeyr ona:

- Ey Allah'ın cemal, lütuf ve ihsanına mazhar olan cariye! Örtüne bürün, dedi. Kadın, onun kendine meylettiğinden emin olmanın ve dolayısıyla amacına ulaşmanın verdiği rahatlıkla onu arzuladığını ima ederek:

- Hadi, gel! dedi. Umeyr:

- Sana bir şey soracağım, eğer doğruyu söylersen arzunu yerine getireceğim, dedi. Kadın:

- Seni (arzumun dışında) onaylayamayacağım bir şeyi bana sorma, dedi.

Umeyr:

- Söyle bana: Eğer ölüm meleği ruhunu kabzetmek için gelse, arzunu yerine getirmem seni mutlu eder mi? Kadın:

- Hayır, asla! Umeyr:

- Doğru söyledin. Eğer kabrine girsen, hesap ve sorgulanmak üzere oturtulsan ve benim bu arzunu gidermem seni mutlu eder mi, dedi. Kadın:

- Hayır, asla! Umeyr:

- Doğru söyledin. Peki, insanlara defterlerinin verildiği zaman, defterini sağından mı solundan mı alacağın bilmediğin bir durumda arzunu yerine getirmem seni sevindirir mi? Kadın:

- Hayır, asla! Umeyr:

- Doğru söyledin. Eğer sırattan geçmek istediğinde bilmiyorsun ki geçecek misin geçemeyecek misin isteğini, yerine getirmem seni mutlu edecek mi? Kadın:

- Hayır, asla! Umeyr:

- Doğru söyledin. Eğer amelleri tartan terazi kurulsa, tartının hafif mi ağır mı geleceğini bilmiyorsun. İsteğini yapmam seni mutlu edecek mi? Kadın:

- Hayır, asla! Umeyr:

- Doğru söyledin. Eğer hesap vermek üzere Allah'ın huzurunda dursan, bu isteğini yerine getirmem seni sevindirir mi? Kadın:

- Hayır, asla! Umeyr:

- Doğru söyledin, dedi. Allah tan kork! Muhakkak ki Allah sana lütfetti, seni böyle bir güzellik nimetiyle nimetlendirdi, böyle bir cemali sana ihsan etti...

Bu konuşmadan sonra kadın, eşinin yanına gitti. Eşi sordu:

- Ne yaptın? Kadın:

- Sen bir bozguncusun, helâk oldun! Bizler fitne ve fesat çıkaran bozguncularız, diyerek pişmanlık gösterdikten sonra namaz ve oruca yöneldi, kendini ibadete verdi.

Durum karşısında eşi söylenmeye başladı:

- Bana ne oldu da ben böyle bir işe kalkıştım! Ubeyd eşimin aklını çeldi:

Her gece beyazlar içinde güzelliğini gösterip cilvelenen bir gelirken, onu bir anda kendini ibadete veren bir rahibeye cevirdi..."

Zina Etmek İsteyen Genç Nasıl İrşad Oldu Hz. Cüleybib

"Hayâ, insanın kendisini günahlardan ve kötülüklerden çekmesi ve onları terk etmesidir."

Peygamber Efendimizin ashabından olan Hazreti Cüleybib (r.a.), oldukça fakir bir gençti ve fakirliği kıyafetlerinden de anlaşılıyordu. Boyu oldukça kısa, yüzü bir hayli çirkindi.

İnsanlar onu görünüşüyle değerlendirdikleri için ilgi göstermezlerdi. Bu sebeple bir türlü evlenememişti.

Bir gün Hz. Cüleybib, Peygamber Efendimiz (a.s.m.) as. Ashabıyla beraberken yanlarına gelmiş ve Efendimize (a.s.m.) yönelerek şöyle demişti:

- Ey Allah' in Resulü, zina etmem için bana izin ver!

Bu sözü işiten ve paniğe kapılan sahabeler kendisine yönelerek:

- Sakın, sakın, diye azarladılar. Hz. Peygamber de (a.s.m.) gence:

- Onu kendi hâline bırakın, dedi ve ardından:

- Bana yaklaş, diye buyurdu. Genç adamakıllı yaklaştı ve oturdu. Allah Resulü (a.s.m.):

- Şimdi Culeybib, sen o işi annene ister misin, dediğinde genç heyecanlanarak:

- Hayır, vallahi ey Allah' in Resulü! Allah beni sana feda etsin, sana kurban etsin! İnsanlardan hiçbir kimse o işi annelerine istemezler, diyerek tepkisini dile getirdi.

Allah Resulü de (a.s.m.) soruyu benzer bir şekilde tekrar sordu:

- Şimdi Cüleybib, sen o işi kızına ister misin, diye buyurduğunda Cüleybib de:

- Hayır, vallahi ey Allah in Resulü! Allah beni sana feda etsin! İnsanlardan hiçbir kimse o işi kızlarına istemezler, diye cevap verdi. Cüleybib in cevabının ardından tekrar:

- Şimdi Cüleybib, sen o işi kız kardeşine ister misin, diye buyurdu. Cüleybib:

- Hayır, vallahi ey Allah 'in Resulü! Allah beni sana feda etsin! İnsanlardan hiçbir kimse o işi kız kardeşlerine istemezler, dedi. Ardından Allah Resulü (a.s.m.):

- Şimdi Cüleybib, sen o işi halana ister misin, diye sorduğunda genç yine:
- Hayır, vallahi ey Allah'ın Resulü! Allah beni sana feda etsin! İnsanlardan hiçbir kimse o işi halalarına istemezler, dedi. Bunun üzerine Allah Resulü (a.s.m.):

Şimdi Cüleybib, sen o işi teyzene ister misin, diye sorduğunda genç yine:
- Hayır, vallahi ey Allah'ın Resulü! Allah beni sana feda etsin! İnsanlardan hiçbir kimse o işi teyzelerine istemezler, dedi.

Cemaatin arasında bulunan sahabeden Ebi Umeme' nin (ra.) anlattığına göre, daha sonra Aleyhi ve Sellem, mübarek elini gencin göğsü üzerine koydu ve su şekilde dua etti:

- Allah'ım: Günahını mağfired eyle, kalbini temizle ırz ve namusunu koru... Artık Cüleybib (r.a.) bu konuşmadan sonra rastladığı namahremlere asla bakmadı. Medine'nin en iffetli insanlarından biri hâline gelmişti. Cüleybib'in derdini ve değerini iyi bilen Resul-i Ekrem Efendimiz, onu evlendirmek için fırsat kolluyordu.

Medine'li, afif ve soylu bir aile olan sahabeden birinin evlenme çağında kızı vardı. Bir gün bu zatla baş başa kalan Allah Resulü (a.s.m.) ona:

- Kızına talibim, dedi.

Efendimizin (a.s.m.), kızını kendisi için istediğini zanneden sahabe buna çok sevindi:

- Emrin başım üstüne ey Allah'ın Resulü, diyerek sevincini dile getirdi.

Efendimiz (a.s.m.):

- Kızını kendim için değil, Cüleybibi için istiyorum, diye buyurunca, sahabe durakladı ve:

- O zaman annesiyle görüşmem ve onun fikrini almam lazım, dedi. Sonra da kalktı ve evine gitti. İçeri girer girmez hanımına:

- Kızına Allah Resulü talip oldu, dedi. Hanımı duyduğu habere pek sevinmişti. Hem Peygamberin kayınvalidesi olmak ne büyük bir saadet...

Onun bu aşırı sevincini gören sahabe:

- Allah Resulü, kızını kendisi için istemiyor, diye düzeltti. Bu defa kadıncağz kısa bir şaşkınlıktan sonra.

- Öyleyse kimin için istiyor, diye merakla sorunca, kocası:

- Cüleybib için, dedi. Kadın büyük bir paniğe kapıldı;

- Ne, Cüleybib'e mi Sen ne söylüyorsun? Kızımızı kimler istedi de vermedik...

Hız. Peygamber, Cüleybib'den başkasını bulamamış mı, diye ileri geri söylendi.

Karısının bu olumsuz tavrını gören sahabi, Kâinatın Efendisi'nin (a.s.m.) yanına gidip kızlarını veremeyeceklerini söylemek üzere ayağa kalktı.

Annesiyle babasının kendisine dair konuşmalarını işiten kızları:

- Beni evlendirmeniz için aracılık eden kimmiş, diye sordu. Annesi de:

- Peygamber (a.s.m.), dedi. Kızları, hakkında en iyi kararı verdiklerini sanan ailesine:

- Peygamber (a.s.m.) beni birine uygun görüyor da siz buna karşı çıkıyor ve Allah Resulünün (a.s.m.) teklifini geri çeviriyorsunuz, öyle mi, diye hayretle sordu. Ve sözlerini şöyle tamamladı:

- Allah Resulü (a.s.m.) beni kime uygun gördüyse siz de uygun görün. Zira o benim aleyhime olacak bir şey yapmaz.

Daha sonra bu genç hanım, ailesine, Ahzab Suresinin 36. ayetini hatırlattı: "Allah ile peygamberi bir iş hakkında hüküm verdikten sonra, mümin olan bir erkekle mümin olan bir kadına, artık o işi kendi isteklerine göre seçme hakkı yoktur. Her kim Allah ve resulüne karşı gelirse, apaçık bir sapıklığa düşmüş olur!"

Kızlarının bu uyarısı üzerine kendilerine gelen anne ve baba, ne kadar büyük bir hataya yöneldiklerini fark etler ve kızlarına minnetle bakarak:

- Çok doğru söyledin yavrum, dediler.

Uçurumun kenarından geri dönmenin sevinciyle Allah Resulü'nün (a.s.m.) yanına koşan sahabe, olup biteni kısaca anlattıktan sonra:

- Senin uygun gördüğün kimseyi biz de uygun görüyoruz. Kızımızı Cüleybib ile evlendirebilirsin ey Allah in Resulü, dedi. Bu habere sevinen Resul-i Ekrem Efendimiz, peygamber tavsiyesini her şeyin üstünde tutan o anlayışlı kız için:

- Allah'ım! Onun üzerine hayırlar yağdır, kendisine sıkıntısız bir hayat nasip et, diye dua etti.

O günlerde bir savaş çıkmıştı. Allah Resulünün bizzat iştirak ettiği bu savaşa Cüleybib'de katılmıştı. Zorlu bir savaş yapıldı. Bu savaşta Müslümanların önemli kayıpları oldu. Savaş bittikten sonra Efendimiz (a.s.m.), sahabelerine:

- Kayıplarınız var mı, bir bakın, diye buyurdu. Ashap Kiram, kimlerin şehit düştüğünü tespit etmek üzere koşuştular. Sonra dönüp gelerek:

- Falan, falan, falan sahabeler şehit oldu, dediler.

Allah Resulü (a.s.m.):

- Bir daha bakın başka kaybınız var mı, diye buyurdu.

Sahabeler harp meydanın bir daha dolaştıktan sonra, geri kalan şehitlerin adlarını söylediler.

Hz. Peygamber'in özellikle öğrenmek ve önemini diğer sahabelerine de öğretmek istediği bir şehit vardı; ondan haber getirmelerini istiyordu. Belki de o şehit, hayatında da önemsenmediği gibi ölümünden sonra da önemsenmiyordu. Fahri Kâinat Efendimiz daha açık konuştu:

- Cüleybib'i aranızda göremiyorum. Haydi, bir araştırın, diye buyurdu.

Ashab-i Kiram, savaş alanına bir daha koştular. Devirdiği yedi müşrikin arasında şehit düşen Cüleybib'i (r.a.) gördüler. Koşup Allah Resulüne (a.s.m.) durumu haber verdiler. Kâinatın Efendisi (a.s.m.), Cüleybib'in bulunduğu yere gitti. Kolları âdeta budanmış gibi olan şehit Cüleybib'i kollarına alarak:

- Yedi kişi öldürmüş, sonra da onu şehit etmişler! Bu gördüğünüz zat bendendir, ben de ondanım, diye buyurdu.

Cüleybib için kabir kazıldı. Allah Resulü (a.s.m.) onu mübarek elleriyle kabrine koydu.

Günlerdir Cüleybib'in yolunu gözleyen eşi, onun şehit olduğunu öğrenince, "şehit hanımı" olduğu için Allah'a şükretti. Hele Allah Resulü'nün kendisine, "Allah'ım, onun üzerine hayırlar yağdır, hayatı boyunca ona sıkıntı yüzü gösterme!" şeklindeki duasına mazhar olunca dünyalar onun oldu. Medine'deki hanımlar, Efendimizin (a.s.m.) duasından dolayı Cüleybib'in (r.a.) eşine imrenirlerdi. Hatta bazı sahabiler:

- Ensar kadınları arasında bundan daha hayırlı bir dul yoktur, demişlerdi.

Cüleybib (r.a.), doğru sözlü ve mert oluşuyla birlikte Peygamber Efendimizin (a.s.m.) verdiği derse sadık kalmanın mükâfatını görmüş, eşi de ailesine rağmen Allah Resulünün isteğine itaat etmenin lütuf ve ikramına mazhar olmuştu."

Hz. Mersed (r.a.) ve Anâk

Cahiliye dönemi kadın-erkek dostluğu, saadet asrında izdivaca taşınmak isteyince, Allah ve Resûlü bu nikaha “Hayır!” demişlerdir. Şöyle ki: Sahabeden kendisine Mersed İbnu Ebî Mersed (radiyallahu anh) denen bir zat vardı. Mekke’den Medine’ye esir taşırdı. Mekke’de Anâk adında fahişe bir kadın bu zatın (cahiliye döneminden) dostu idi. Mekkeli esirlerden birine, kendisini götürmeyi vadetmişti. Mersed der ki: Mekke’ye geldim, Mekke’nin duvarlarından birinin gölgesine mehtaplı bir gecede indim. Derken Anâk geldi, duvarın dibindeki gölgemin karaltısını gördü. Yanıma gelince beni tanıdı ve:

“Mersed’sin değil mi?” dedi. Ben:

“Evet Mersed’im” dedim.

“Merhaba, hoş geldin, gel yanımızda geceyi geçir!” dedi. Ben: “Hayır, ey Anak, Allah zinayı haram etti.” dedim. (Davetini reddettiğim için çok öfkeleni) ve:

“Ey çadır ahalisi, bu adam esirlerinizi götürüyor!” diye bağırdı. Ben de yakalanmamak için kaçtım. Beni sekiz kişi takip etti. Handeme Dağı’nın yolunu tuttum, bir mağaraya girdim. Takipçiler arkamdan gelip mağaranın ağzını tuttular. Tepemden üzerime bevl ettiler. Ancak Allah, onların beni görmelerine mâni oldu. Sonra dönüp gittiler. Ben de kaçırdığım esir arkadaşımın yanına döndüm. Onu sırtlandım, ağır birisiydi. Mekke’nin dışındaki İzhir denen mevkiye geldim. Orada demir bukağılarını çözdüm. Onu sırtımda taşıyordum. Beni çok yormuştu. Nihayet Medine’ye geldim.

Resulullah aleyhisselam’ın huzuruna çıktım:

-“Ey Allah’ın Resûlü, Anak’la evleneyim mi?” dedim. Resulullah (sav) cevap vermedi. Sonra cevap sadedinde şu ayet indi:

-“Zina eden erkek, ancak zina eden veya putperest bir kadınla evlenebilir. Zina eden kadınla da ancak zina eden veya putperest olan bir erkek evlenebilir...” (Nur, 24/3).

Bu vahiy üzerine Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) bana:

-“Ey Mersed, zina eden erkek ancak zina eden veya putperest bir kadınla evlenebilir. Zina eden kadınla da ancak zina eden veya putperest olan bir erkek evlenebilir, onunla evlenme!” dedi.”

Demek ki Kuran bize zina eden birinin nikahımıza almamızı men ediyor, unutmamak gerekir ki Allah temiz olanları temiz insanlara denk getirir bizde bu yüzden temiz kalalım ki Rabbimiz bize temiz birini nasip eylesin.

Atâ, Süleyman İbn-i Yesâr ve Bedevî Kadın Hz. Yusuf'un bile Takdir Ettiği İffet

Tabiin devrinde Medine'de yetişen büyük âlimlerden ve Peygamber Efendimiz 'in mübarek hanımlarından Meymûne validemizin hizmetçisi olan Süleyman İbn-i Yesâr ve kardeşi Atâ İbn-i Yesâr, arkadaşlarıyla beraber hac ibadetini yapmak üzere Medine'den çıktılar. Hacıların uğrak yeri olan Ebvâ köyüne geldiler ve orada bir evde istirahata çekildiler. Süleyman'la beraber diğer arkadaşları bazı ihtiyaçlarını karşılamak için dışarı çıktı ve Atâ yalnız kaldı. Atâ İbn-i Yesâr, vaktini değerlendirmek için namaza durdu. Bu esnada güzel yüzlü Arabi bir kadın içeri girdi. Atâ onun içeri girdiğini görünce, belki bir ihtiyacı vardır diye namazını fazla uzatmadı. Selam verip namazdan çıkınca kadına:

-“Bir ihtiyacın mı var?” diye sordu. Kadın:

-“Evet!” dedi. Atâ:

-“Nedir?” dedi. Kadın:

-“Seni istiyorum. Benim kocam da yok!” dedi. Atâ:

-“Benden uzak dur. Beni de kendini de ateşe atma!” dedi.

Bu esnada Atâ, güzel kadına nazar etti ve birden nefsi kadından şiddetle murad almak istedi ve isteğinde de ısrar ediyordu. Nefsinin bu şiddetli arzusu karşısında Atâ ağlamaya başladı ve kadına:

-“Yazıklar olsun sana! Uzak dur benden, uzak dur!” dedi, ağlaması daha da şiddetlendi.

Kadın Atâ'ya baktı, onun ağlamalarından ve korkusundan içine girdiği hâlet karşısında etkilendi ve Atâ'nın ağlamalarına kendisi de ağlamaya başladı. Atâ ağlıyordu, hemen onun önündeki kadın ağlıyordu. Bu esnada dışarıda ihtiyacını karşılayan Süleyman geri döndü ve içeri girdi. Gördüğü manzara çok garipti:

Atâ bir tarafta, kadın bir tarafta ellerini başlarına koymuş ağlaşıyorlar. Niçin ağladıklarını bilmeksizin sırf ağlamalarından etkilenerek o da ağlamaya başladı. Çarşıdan dönen arkadaşları da bir bir içeri girdiler, her giren etkilendi ve oturdu ağlamaya katıldı. Herkes ağlıyor, fakat niçin ağladığını sormuyordu. Hıçkırık sesleri dışarı taşıyordu.

Arabî kadın bu manzaraya baktı, daha fazla dayanamadı, kalkıp dışarı çıktı. Oradaki topluluk da kalktı gittiler. Süleyman (rahimehullah), kardeşi Atâ'ya (rahimehullah) kadının hikâyesini hiç sormadı, çünkü ona karşı saygısı vardı, büyüklüğünün farkındaydı. Onun için de konuyu hiç açmadı.

Bu hac ibadetinin üzerinden bir müddet geçtikten sonra Atâ ile Süleyman, bazı ihtiyaçları için bir süreliğine Mısır'a gittiler ve orada Allah'ın dilediği kadar kaldılar. O sırada Atâ bir gece uykusundan ağlayarak uyandı. Kardeşi Süleyman:

-“Seni ağlatan şey nedir?” dedi. Atâ:

-“Bir rüya gördüm.” dedi. Süleyman:

-“Nasıl bir rüya?” dedi. Atâ:

-“Bir şartla anlatırım.” dedi, “Ben hayatta olduğum sürece bunu kimseye anlatmayacaksın.”

-“Şartını kabul ediyorum.” dedi Süleyman.

Bunun üzerine de Atâ rüyasını anlatmaya başladı:

-“Rüyamda Yusuf peygamberi gördüm. Yanında ona bakan başkaları da vardı. Ben de bakayım diye onların arasına girdim. Onun güzelliğini görün görünmez ağlamaya başladım. Yusuf aleyhisselam insanlar içinde bana bakarak şöyle buyurdu:

-“Seni ağlatan nedir ey adam?” Ben de:

-“Anam babam sana feda olsun ey Allah'ın Peygamberi! Aziz'in hanımı (Züleyha)'yı ve onun yüzünden başınıza gelen belaları, hapishaneye düşüşünüzü ve babanız yaşlı Yakup aleyhisselam'ın ayrılık üzüntüsünü hatırladım, onun için ağladım. Sizin bütün bunlar karşısındaki sağlam duruşunuz aklıma geldi de hayrete düştüm...”

Yusuf aleyhisselam bunun üzerine:

-“Ebvâ'daki bedevî kadın olayının sahibi de seni hayrete sevkedip hoşuna gitmez mi?” dedi. Bu sözülle ne kastettiğini anladım ve ağladım, ağlayarak da uyandım...

Bunun üzerine Süleyman (rahimehullah:

“Ey kardeşim! Bu kadın meselesi ne idi, anlatır mısın?” diye sordu. Kardeşi Atâ rahimehullah da hadiseyi anlattı. Süleyman, bu hadiseyi Atâ vefat edinceye kadar kimseye anlatmadı, sadece ehlinden bir kadına anlattı ve olay, Süleyman b. Yesâr'ın vefatından sonra Medine'de şüyu' buldu.

İbnü'l-Cevzî, bu hikâyeyi yazdıktan sonra şöyle der:

“Mus'ab b. Osman, bu hadisenin Atâ'nın değil, ağabeyi Süleyman'ın rahmetullahi aleyhimâ başından geçtiğini söylemiştir ki bu nakil senet zinciriyle bana kadar ulaşmıştır. O rivayette Mus'ab demiştir ki:

-“Süleyman b. Yesar, yüzü insanların en güzel olanlarından biriydi. Birgün yanına bir kadın girdi ve kendini ona arz etti. Süleyman kadından yüz çevirdi. Bunun üzerine kadın ona:
-“Yaklaş!” dedi. Fakat Süleyman, kadının bu davranışından rahatsız olmuş olarak evinden dışarı fırladı.

Süleyman b. Yesar demiştir ki:

-“Bu hadiseden sonra bir rüya gördüm. Uyuyan bir insanın rüyasına benzer bir şekilde Hz. Yusuf ’u gördüm ve ona:

-“Siz Yusuf peygamber misiniz?” diye sordum. O da bana:

-“Evet, ben (kadına) meyleden Yusuf ’um. Sen de hiç meyletmemiş olan Süleyman’sın! [Yani Ben hakkında Kur’an’da “Rabbinin delilini görmemiş olsaydı, o da kadına meyledecekti.” buyrulan Yusuf ’um. Sen de kadına hiç meyletmeyen Süleyman’sın.]”

En kolayı, en güvenlisi, en temizini, kadınla erkeğin hiç yalnız baş başa kalmamalarıdır ki Sa’d İbnü Mes’ûd’dan (radıyallahu anh) nakledildiğine göre, Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem) Efendimiz şöyle buyurmuşlardır:

“Kadınlarla konuşmaktan sakının! Bir adam bir kadınla, yanında bir mahremi olmaksızın tenhada kalmasın, aksi takdirde erkek kadına karşı kafasından bir şeyler geçirebilir (yani onunla zinaya niyetlenebilir, ya da zinanın öncüllerine tevessül edebilir.)”

Hz. Fatıma (ra) Validemizin İffeti

"Haya ve iman birbirinden ayrılmaz iki dostturlar. Biri gidince diğeri de gider."

Bütün ömrü iffet ve hay ile geçen Hz. Fatıma Validemiz (r. anha), vefatından sonra bile buna dikkat etmek istiyordu.

Allah Resulü nün (a.s.m.) vefatına çok üzülen Hz. Fatıma, onun vefatından sonra hiç gülmedi. Onun hasretine dayanamıyor, bir an önce babasına kavuşmak istiyordu. Kalbi hep Allah Resulünün (a.s.m.) müjdesine asılı kalmıştı. Rabbi onun özlemine daha fazla uzatmadı.

Aradan altı ay geçmişti ki, annemiz hastalandı... Gittikçe ağırlaşıyordu. Belli ki, öbür âleme giden kutlu yolculuk başlamıştı. Durumun farkında olan Hz. Fatıma, kendisini hiç yalnız bırakmayan Hz. Ebû Bekir in hanimi Esmâ bint-i Ümeys'e:

- Ben kadınlara yapılan cenaze merasiminden hoşlanmıyorum. Kadınlar kefene sarılıp götürülüyorlar. Vücutlarının hatları belli oluyor, insanlar onları görüyor. Yarın erkeklerin, vücudumun yanı başında olacak olmasından hayâ ederim, dedi.

Esmâ (r.a.):

- Ey Allah Resulü nün (a.s.m.) kızı! Sana Habeşistan'da gördüğüm bir şeyi göstereyim mi, dedi.

Fatıma annemiz:

- Olur, buyurdu.

Esmâ hemen yaş hurma yaprakları getirtti. Onları sanduka hâline getirip elbiseleri içine koyarak, annemize Habeşlilerin ölülerini koydukları tabutu tarif etti. Hz. Fatıma bunu çok beğendi. Hatta Efendimizin vefatından sonra ilk kez tebessüm etti ve:

- Bu ne kadar güzel bir şey! Bu şekilde yapıldığında kadınlar, erkeklerin bakışından kurtulur. Sen beni örttüğün gibi Allah (celle ve alâ) da senin günahlarını örtsün!

Ben ölürsem beni sen yıka! Kimseyi de içeri sokma, diye vasiyet etti.

Damat Efendi

Mecmau'l-Enhür sahibi Muhammed b. Süleyman, "Damat Efendi" lâkabıyla meşhur olmuştur. Çünkü bu iffet abidesi, talebelik döneminde bir gece yarısı, mum ışığı altında ders çalışmaktadır. İlmî mütalaalara daldığı bir esnada kapısı çalınır. O vakitte birinin gelmesinin hâsıl ettiği hayret ve misafirin kimliği hakkındaki merakla hemen kapıyı açar. Karşısında genç ve güzel bir kızcağz durmaktadır. Misafir, yolunu kaybettiğini ve etrafta başka bir ışık göremediği için onun kapısını çalmaya mecbur kaldığını söyler.

Genç talebe, misafirini geri çeviremez, onu gece karanlığına ve sokağın soğuğuna terk edemez, çaresizce kızı içeri alır. Ona oturup dinlenebileceği bir köşe gösterdikten sonra da sabaha kadar dersine çalışmaya devam eder. Utangaç ve gizli-saklı nazarlarla onu seyreden kızcağz, bu iffetli talebenin bir hâline taaccüp eder; genç, arada bir parmağını önünde yanan mumun alevine tutmakta ve bir müddet öylece bekledikten sonra geri çekmektedir. Bir defa ile de yetinmemekte ve bunu ara ara tekrarlamaktadır.

Bu hâl üzere sabah olur. Gün ışıdıktan sonra genç kız oradan ayrılıp evine döner. Halkın yardımıyla yolunu bularak ulaştığı ev, Osmanlı vezirlerinden birinin sarayıdır; bu genç kız da o vezirin kerimesidir. Saray halkı, ona geceyi nerede ve nasıl geçirdiğini merakla sorarlar; zira bütün gece onu aramış ama bir türlü bulamamışlardır.

Genç kız başından geçenleri, gördüklerini ve hususiyle de kendisini misafir eden talebenin tuhaf hâlini bir bir anlatır. Vezir, kızına yardım eden o genci sarayına davet eder ve niçin sabaha kadar elini yanan mumun üzerinde tuttuğunu ve elinin yanmasına sebep olduğunu sorar. Yusuf yüzlü genç: -"Yolunu kaybettiği için kapımı çalan bir misafiri dışarıda bırakamazdım; bu sebeple onu kulübeme aldım.

Nefsimin desiselerine karşı koyabilmek için de elimi ara sıra mumun bana Cehennemi hatırlatan alevi üzerine koydum. Şeytan beni kandırmaya yeltendiğinde, parmağımı ateşe tutarak, nefsime cehennem azabını hatırlattım ve böylece yanlış bir şey yapmaktan kurtuldum." der. Bunun üzerine vezir, kızını, iffet ve ismet şuuruyla ve bir gün vereceği hesabın korkusuyla istikametini koruyan bu gençle evlendirdi. Genç, o tarihten itibaren "Damat Efendi" olarak anıla geldi.

Takvalı Âşık Adam ve İffetli-Basiretli Kadın

Adamın biri bir kadına tutulur. Günün birinde kadın bir iş için yolculuğa çıkar. Adam da peşine takılır. Kafilenin mola verdiği bir sırada yol arkadaşlarının uykuya dalmalarını fırsat bilerek kadınla baş başa kalmayı başaran âşık ona sırrını açar. Kadın adama:

-“Bak bakalım, herkes uyuyor mu?” der.

Bu sözü, karşı tarafın arzusuna râm olmak üzere olduğu şeklinde yorumlayarak sevince kapılan âşık derhal yerinden fırlayarak kafilenin etrafında bir tur atar. Herkesin mışıl mışıl uyduğunu görür. Kadının yanına dönerek:

-“Evet, herkes uyuyor.” der. Bunun üzerine kadın adama:

-“Acaba Allah hakkında ne dersin, o da mı uyuyor?” diye sorar. Adam:

-“Allah uyumaz. Onu hiçbir zaman ne uyku ne de uyuklama hali yakalamaz.” diye karşılık verir. O zaman kadın der ki:

-“İnsanlar bizi görmüyorsa da şu anda uykuda olmayan ve hiç bir zaman uyumayan Allah bizi görüyor. Buna göre asıl O’ndan korkmalıyız!”

Kadının bu sözleri üzerine adam Allah’tan korkarak tuttuğu kötü yoldan vazgeçer de kadının yanından ayrılır, evine döner.

Öldüğü zaman tanıdığı bir adamı rüyasında görür ve:

-“Allah sana nasıl muamele etti?” diye sorar. Adam:

-“Allah’tan korkarak o günahı işlemediğim için Allah beni affetti!” diye cevap verir.” İffetine yönelik bir art niyet karşısında meseleyi soğuk kanlılıkla, basiret ve hikmetle çözmesini bilen söz konusu hanımefendi atalarımızın bir sözünü hatırlarımıza getiriyor:

-“Namusu akıl, dini nakil muhafaza eder.”

Feraset ise iman ve akıldan doğan bir güçtür ki Resul-i Ekrem (sav):

“Mü ‘minin ferasetinden korkun ve titreyin. Çünkü o, Allah’ın nuruyla nazar eder.” ve “Muhakkak ki hayâ, iffet ve kelamı ifade edememe, dil tutukluğudur, yoksa kalb tutukluğu değildir ve imandan doğan ameldir. Akıl da imandan doğar.” buyurmuşlardır.

Evet, namusu akıl korur. Yukarıdaki hadisede ve pek çok imtihanda aklını kullanabilen ve sözünü tam yerinde söyleyebilen kadınlar, en cesur günahkârları bile titretebiliyor, kendine getirip tövbe ettirebiliyorlar.

Vücudunu tepeden tırnağa örten, içine de takva elbisesi giyen kadının bir ihtiyacı daha vardır: Akıl muhafızını yanından ayırmamak!..

Hz. Ebu Yesâr (r.a.) ve Hanım Sahabi

Ebu Yesâr (radiyallahu anh) şöyle anlatır:

“Bir Hanım bana gelmiş, hurma satın almak istiyordu. Ona:

Evde bundan daha güzeli var, dedim. Kadın benimle birlikte eve girdi.

Kendimi tutamadım, ona meylettim ve onu öptüm. Bir anda boş bulunup yaptığım bu işten dolayı çok üzüldüm. Hz. Ebu Bekir’e giderek durumu ona anlattım. Hz. Ebu Bekir:

-Tövbe et, kimseye de söyleme! dedi.

Ancak ben bu günaha daha fazla dayanamadım. Allah Resul’ünün (sav) yanına giderek durumu ona da anlattım. Allah Resûlü:

-Allah yolunda cihat için çıkan birinin ailesine mi bunu yaptın, buyurdu.

O anda pişmanlık ve utançtan, daha önce değil de yeni Müslüman olmuş olmayı istedim. Kendimin Cehennemliklerden olduğunu düşünmeye başladım. Aradan bir zaman geçti.

Allah Resul’üne (sallallahu aleyhi ve sellem) benimle ilgili vahiy geldi:

“Gündüzün iki tarafında, gecenin gündüze yakın saatlerinde namaz kıl. Zira böyle güzel işler insandan uzak olmayan günahları silip giderir. Bu, düşünen ve ibret alanlara bir nasihattir.” (Hud, 11/114). Allah Resul’ünün (sav)

yanına gittiğimde bu ayeti bana okudu. Sahabe-i kiram:

-Ey Allah’ın Resülü! Bu yalnızca ona özel mi, yoksa bütün insanlar için genel mi, diye sordular. Allah Resulü aleyhisselâtu vesselâm:

-“Bütün insanlar için genel bir hükümdür, cevabını verdi. Bütün insanlar hatâkârdırlar. Hatâkârların en hayırlısı ise tövbe-kârlardır.”

Ebu Yesâr (radiyallahu anh), bir anlık gafletini nedamet gözyaşları, tövbe ve istiğfarlarla temizlemiştir.

Üstad Bediüzzaman Said Nursî, çok yerinde ve gerekli bir uyarıda bulunur:

“Hazer et, dikkatle bas, batmaktan kork. Bir lokma, bir kelime, bir dane, bir lem’a, bir işarete, bir öpmekte batma. Dünyayı yutan büyük letâiflerini onda batırma. Çünkü çok küçük şeyler var, çok büyükleri bir cihette yutar. Nasıl küçük bir cam parçasında gök, yıldızlarıyla beraber içine girip gark oluyor. Hardal gibi küçük kuvve-i hafızanda, senin sahife-i a’-mâlin ekseri ve sahaif-i ömrün ağlebi içine girdiği gibi, çok cüz’î küçük şeyler var, öyle büyük eşyayı bir cihette yutar, istiab eder.” Herkes bir harama gidişatı ilk merhalesinde durdurmayabilir. O sebeple en doğrusu hiç yaklaşmamaktır. En başta da gözleri yummayı bilmektir!

Genç Türk Öğretmen ve Sevdalı Rus Kızı

Allah'a hamdolsun ki, bu çamura bulanmış asrın çorak bahçelerinde nice güller, gül gibi insanlar yetiştirdi. Anadolu iş adamlarının Moskova'da açmış oldukları bir Türk kolejinde vuku bulan bir hadiseyi hepimizin ibretlerine sunuyorum. İşte Yusuf-endam bir genç...

“Üniversitesini henüz bitirmiş, genç bir Türk gencimiz biniyor uçağa ve Moskova'daki Türk kolejine gidiyor. Çiçeği burnunda yeni bir öğretmendir. Aynı okulda vazife yapan bir Rus kızı, bu delikanlımıza gönül kaptırıyor ve aylarca genç öğretmen arkadaşımızın peşini bırakmıyor. Her fırsatı değerlendiriyor, cilve cilve üstüne yapıyor, telefon, mail, mesaj... değişik modellerde kesilmiş şık elbiseler içinde gözüyle, sözüyle, giyim-kuşamıyla genci etkilemeye çalışıyor. Fakat heyhat, başarılı olamıyor.

Derken bu uğraşılardan bir sonuç alamayınca, canına tak ediyor ve bir gün öğretmenler odasında muhacir delikanlımızı, genç öğretmenimizi yalnız başına bulunca, kapıyı kapatıyor ve hemen karşısına dikilerek diyor ki: “Özür dilerim ama size bir şey söylemek istiyorum. Ya ben çok çirkin, yüzüne bakılmayacak bir kızım... ya da sizde bir hastalık falan var.” Tabii bu sözler karşısında şaşkına dönen genç öğretmen arkadaşımız, “Neden böyle konuşuyorsun?” diye soruyor. Kız:

“Siz de biliyorsunuz ki altı aydır peşinizde koşturuyorum. Bir defa olsun sizden istediğim ilgiyi göremedim. Niye bana karşı ilgisizsiniz?” diyor. Böyle belki de hiç beklenmedik bir şekilde, hiç de alışmadığı bir konu ve konumda hayrete düşen Yusuf fitratlı Anadolu delikanlısı, al al olmuş yanakları ile, utana sıkıla diyor ki:

-“Bacım! Biz buralara iffetleri kirletmek için gelmedik. Belki kirlenen iffetleri temizlemeye geldik, namusları korumaya geldik. Efendimize (sallallahu aleyhi ve sellem) ayırdığım bir kalbim var, onu bir başkasına veremem. Hidayetine vesile olmaya çalıştığım insanların nezahetini, nefsanîyetimle zedeleyemem... Zedelemeyi düşünemem...”

Böyle hiç beklemediği ölçüde onurlu ve haysiyetli bir cevap alan Rus kızı için bu sözler, hidayet tohumları olarak gönlü- ne ekiliyordu, iman bengisuyu olarak içiriliyordu... Delikanlı da –me'mûlen- ahrette mahşer gününde, Allah'ın gölgesinde gölgelenecek yedi seçkin grup içerisindeki o mümtâz yerini alıyordu.

Bir Vali ve Bahçivanın Hanımı (Hz. Basir'in Kapısı)

Bir zamanlar valilik yapan birisinin çok güzel bir bahçesi vardı. Bahçe, rengârenk çiçeklerle donatılmış, tam bir zevk ve safa yeri idi. Vali bir gün bu bahçeye geldi. Bahçenin bahçivani ve hanımı, birlikte valiye hizmet ediyorlardı. Vali bir bahaneyle bahçivani bir iş için dışarıya gönderdi. Kadına da dedi ki:

-Bahçenin kapılarını kapat, hiçbir kapı açık kalmasın!

Kadın akıllı ve namuslu idi. Valinin kendisine karşı kötü niyet taşıdığını anladı. Gidip bir ağacın arkasına saklandı ve biraz sonra gelip dedi ki:

-Kapıları kapattım. Yalnız bir tanesi kaldı. Onu kapatmaya gücüm yetmiyor. Ne kadar uğraşsam da kapatamıyorum!

-O, hangi kapıdır? diye sordu vali. Kadın:

-Bu kapı, Cenâb-ı Hakk'ın Basîr ismiyle bizi gördüğü kapıdır, diye bitirdi sözlerini.

Vali bu sözü duyunca, pişman olup tövbe etti. Bir daha aklına böyle kötülükler getirmemek için, Cenab-ı Hakk'ın sevgili kullarından birinin bulunduğu yere gidip onun sohbetinde yetişti. Cenab-ı Hakk'ın sevgili kullarından biri oldu...

Abdullah İbn Mes'ûd'dan (radiyallahu anh):

“Vallahi sizden hiç kimse yoktur ki, birinizin gördüğü dolunayla baş başa kaldığı gibi birgün Rabbiyle baş başa kalacak olmasın. Kalıp da Allah tarafından kendisine şöyle sorulacak olmasın:

“Ey âdemoğlu! Benim hakkımda seni ne aldattı?

Ey âdemoğlu! Benim için ne amel işledin?

Ey âdemoğlu! Benden ne kadar hayâ ettin?

Ey âdemoğlu! Peygamberlere ne cevap verdin?

Ey âdemoğlu sana helal olmayana bakarken, ben gözlerinin üzerinde gözcü değil miydim?

Sana helal olmayan şeyleri söylerken, ben dilinin üzerinde murakıp değil miydim?

Sen ellerinle helal olmayan şeyleri tutarken, ben onların üzerinde gözcü değil miydim?

Ayaklarınla sana helal olmayan şeylere giderken, ben ayaklarının üzerinde gözetleyici değil miydim?

Sana helal olmayan şeylerle kalben ilgilenip dururken, ben kalbinin üzerinde rakîb değil miydim?

Yoksa sana olan yakınlığımı ve sana gücümün yettiğini inkâr mı ettin?”

İşte insan her an aklından ve kalbinden bu soruların cevaplarını verebilecek hassasiyette ve incelikte hayat yaşamalı çünkü ölüm ne zaman gelip çatacak ne zaman ölümlle buluşacağız bilmiyoruz her zaman bu hesabı vermeye hazır olmalıyız.

Bir Kasap ve Komşunun Cariyesi Bulutun Koruması

Ebu Bekir b. Abdullah rahmetullahi aleyh anlatmıştır ki:

“Bir kasap, komşusunun cariyesine âşık olmuş idi. Birgün cariyeyi bir köye birinin evine gönderdiler. Kasap, cariyenin arkasından yetişip aniden ona sarıldı. Cariye:

-“Ey delikanlı! Senin bana âşık olduğundan daha çok ben sana âşıkım, fakat Allah’tan korkuyorum.” dedi. Kasap:

-“Sen korkuyorsun, ben niçin korkmayayım?” dedi ve tövbe etti, istiğfarda bulundu.

Geri dönüş yolunda kasaba hararet bastı ve susuzluktan ölmek korkusuna kapıldı. Bu halde giderken zamanın peygamberinin bir iş için bir yere gönderdiği elçisiyle karşılaştı. Elçi:

-“Sana ne oldu?” diye sordu. Kasap:

-“Susuzluk galebe çaldı, çok perişan oldum.” dedi. Elçi:

-“Gel, dua edelim; belki bir bulut parçası gelir ve şehre varıncaya kadar başımız üzerinde bize gölgelik yapar.” dedi. Kasap:

-“Benim hiç ibadet ü tâatim yoktur. Sen dua et, ben de âmin diyeyim.” dedi.

Dedikleri gibi de yaptılar. Bir parça bulut geldi, onların başı üzerinde durdu. Onlar yürüdükçe bulut da beraber giderdi. Birbirlerinden ayrıldıkları zaman, bulut kasap ile gitti, elçi güneşin altında kaldı ve kasaba dedi ki:

-“Ey delikanlı, benim taatim yok diyordun. Şimdi anlaşıldı ki senin taatin varmış. Bulut seninle beraber gidiyor.” Kasap da cevaben:

-“Ben kendimden hiçbir hayır ve taat bilmiyorum, ama şu kadarını biliyorum ki o cariyenin sözü ile tövbe istiğfar ettim.” dedi. Elçi ise:

-“Evet, böyledir. Zira Allah katında kabul edilen tövbenin tesiri büyüktür...”

Ahmed b. Saîd el-Âbid ve İnsafîlî Âşık Kadın

Ahmed b. Said el-Âbid rahmetullahi aleyh, babasından duyduğu bir hâdiseyi şöyle anlatmaktadır:

Kûfe'de bizim yanımızda ibadet eden bir genç bulunuyordu. Bu genç, mescitten çıkmıyordu. Neredeyse mescidi terk etmez hale gelmişti. Güzel yüzlü, boyu posu yerinde, güzel ahlaklı idi. Güzel ve akıllı bir kadın ona âşık oldu. Bu aşk uzun bir zaman devam etti.

Bir gün kadın bu gencin yolu üzerinde durdu. Genç camiye gitmek istiyordu. Kadın ona:

-“Ey genç! Seninle konuşmak istiyorum. Sonra istediğini yap!” dedi.

Buna rağmen genç, kadını dinlemeden ve onunla konuşmadan yoluna devam etti. Mescid dönüşü kadın evine gitmekte olan gencin karşısına yine çıktı ve ona:

-“Ey genç! Seninle konuşmak istediğim birkaç kelimeyi benden dinle!” dedi.

Genç, başını eğerek bir müddet düşündü ve:

-“Benim seninle konuşmam şüphe uyandırır. Ben ise töhmete fırsat vermek istemiyorum.” dedi. Kadın şöyle konuştu:

-“Allah'a yemin ederim ki ben senin durumunu bilmiyorum değilim.

Âbid kimselerin böyle bir durumu benden görmelerinden Allah'a sığınıyorum. Siz âbidlerin billur gibi olup leke kabul etmeyeceğini bilirim.

Sana söyleyeceklerimin özü şudur:

-“Bütün azalarım seninle meşguldür.”

Genç, evine gitti. Namaz kılmak istedi. Fakat kendini tam hazır hissedemediği için eline bir kâğıt aldı ve yazdı. Sonra evinden çıktı. Baktı ki kadın hâlâ yerinde durmaktadır. Mektubu kadının yanına attı ve evine döndü.

Mektupta şunlar yazılıydı:

“Rahman ve Rahîm Allah'ın ismiyle başlarım. Ey kadın! Allah Teâla, kulu kendisine ilk isyan ettiği zaman halim olur. Kulu ikinci defa günaha döndüğü zaman kulunun kusurunu örter. Kul, günahın elbisesini tamamen giydiği zaman, Allah Teala nefsi için öyle bir şekilde gazaba gelir ki, O'nun gazabından gökler, yer, dağlar, ağaçlar ve hayvanlar korkarlar. Allah'ın gazabına kim güç yetirebilir?”

Eğer benim söylediklerim bâtil ise, ben sana öyle bir günü hatırlatıyorum ki, gök o günde eritilmiş kurşun gibi, dağlar o günde atılmış pamuk gibi olur. Azîm ve Cebbâr olan Allah'ın savleti önünde ümmetler diz çökerler.

“Yemin ederim ki nefsimi ıslah etmekten zayıf düştüm! Nerede kaldı başkasını ıslah edeyim. Eğer benim söylediklerim hak ise haktır. Ben sana bir hidayet doktoru göstereyim ki o doktor, hasta eden yaraları ve acıları tedavi eder. O doktor, Âlemlerin Rabbi olan Allah'tır. Doğruyu istemek suretiyle Allah'a yönel! Benden sana fayda yok. Çünkü ben, Allah Teala'nın şu ayetiyle meşgulüm: “Onları yaklaşan güne karşı uyar. Zira o gün yürekler (korkudan adeta yerinden sökülüp) gırtlaklara dayanmıştır; yutkunur dururlar. Zalimlerin ne bir dostu ne de sözü tutulur bir aracıları yoktur. (Allah) gözlerin bakışında, kalplerin gizlediğini de bilir.” (Mü'min, 18-19).”

Bir Büyük Zat ve Şehvet Hissi Evlilik İffetini Korur

İmam Gazali'nin naklettiğine göre, büyüklerden bir zat-ı muhterem başından geçen ibretâmiz bir hadiseyi şöyle anlatmıştır:

“İrademin başladığı zamanlardı, şehvet hissi bana galip oluyordu, öyle ki ona güç yetiremez olmuştum. Bu halimi Allah’a şikâyet ettim. Rüyamda bir şahıs bana göründü ve dedi ki:

-‘Sen hissettiğin şu şehvet halinin senden gitmesini mi ve boynunu vurmamı mı istiyorsun?’ Ben

-‘Evet!’ dedim. Adam:

-‘O halde boynunu uzat!’ dedi.

Ben de uzattım. Nurdan bir kılıncı çıkardı ve onunla boynumu vurdu. Derken sabah oldu, uyandım; bir de baktım ki o şehvet hali benden zâil olmuş, gitmiş ve ben bir sene rahat ettim.

Daha sonra o hal yine bana geri döndü, şiddetlendi. Ben yine bir şahıs gördüm; benim göğsüm ile fercimin arasında bir yerden bana hitaben:

-‘Yazıklar olsun sana! Daha kaç defa Allah’tan, Allah’ın kaldırmayı istemediği bir şeyi (şehveti) senden kaldırmasını isteyeceksin! Evlen!..” dedi. Bunun üzerine ben de evlendim ve benden o şehvet hali kesildi, hatta çocuğum oldu.”

Evet evlilik, eşlerin dinini yarısını veya üçte birini korur: Peygamber Efendimiz (sav) pek çok hadis-i şeriflerinde evliliğin en birinci gayesi ve en ehemmiyetli neticesinin “dini muhafaza” olduğunu gayet net biçimde ortaya koymaktadır:

“Bir genç (adam) evlendiği zaman şeytan şöyle çılgılık atar:

-“Vay başıma gelene! Yazıklar olsun! Bu da benden dininin üçte birisini korudu.”

“Sizden biriniz evlendiği zaman, şeytanı:

-‘Yazıklar olsun, bu âdemoğlu da dininin üçte birini benden korudu!’ diye çılgılık atar!”

-“Kim evlenirse, dininin yarısını korur. O sebeple ikinci yarısında Allah’tan korkun!”

-“Kul evlendiği zaman dininin yarısını tamamlamış olur (‘dininin yarısı tamam olur’).

O halde geri kalan diğer yarısında da Allah’tan korksun!”

-“Sizden birisi eğer hoşuna giden bir kadın görürse, hemen ehline dönsün ve onunla beraber olsun. şüphesiz ki yabancı kadında bulduğu şeyi kendi hanımında da bulacaktır.” ‘Ve bu durum, onun şehvetini kıracaktır.’

"Harama bakmak" konusunda nefisle nasıl mücadele edileceğini imam-i Gazali, şöyle anlatır:

- Yolda karşılaşacağın kadın veya oğlanlara bakman için şeytan seni zorlar.

"Nasıldır bir bak." der. şeytanla münakasa edip, ona:

"Niçin bakayım? Çirkin ise mahcup olurum ve günah islerim; çünkü güzel olmasın isterim. Güzel ise, helâl değildir, günaha girmiş olurum. Günah, hasret, elem bende kalır; o gider. Arkasından gidersem, dinimi ve ömrümü peşinde harcarım. Belki de maksadıma da kavuşamam!" demelidir.

Günahlı Zevklerin Sonu Hüsrandır

"Allah'tan hakkıyla haya etmek, başı ve onun taşıdıkların, batını ve onun ihtiva ettiklerini muhafaza etmen, ölümü ve toprakta çürümeyi hatırlamandır. Kim ahireti dilerse dünya hayatının zinetini terk etmeli, ahireti bu hayata tercih etmelidir. Kim bu söylenenleri yerine getirirse, Allah'tan hakkıyla hayâ etmiş olur."

Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri, 20 yaşlarında iken Bitlis Valisi Ömer Paşa'nın evinde iki sene onun ısrarıyla ve ilme olan saygısıyla yanında kalmıştı. Valinin altı kızı vardı; üçü küçük, üçü büyük... Bediüzzaman, üç büyükleri, iki sene beraber aynı evde kaldığı hâlde bir-birinden ayırt edip tanımıyordu. O derece dikkat etmiyordu ki bilsin... Hatta bir âlim, misafir olarak yanına geldiğinde, iki günde onlar birbirinden ayırt edip tanımıştı. Herkes ve Üstad da bu hâle hayret ederlerdi. Bediüzzaman'a sorduklarında:

- Neden bakmıyorsun, diye, söyle cevap veriyordu:
- İlmin izzetini muhafaza etmek, beni baktırmıyor.

Ayrıca kırk sene önce (1921) İstanbul'da Kâğıthane şenliğinin yıl dönümünde, Galata Köprüsünden ta Kâğıthane'ye kadar Haliç'in iki tarafında onlarca açık saçık Rum, Ermeni ve İstanbullu kızlar dizildikleri sırada, Üstad ve merhum Milletvekili Molla Seyyid Taha ve Milletvekili Hacı İlyas ile kayığa binmişlerdi. Kayığa binene kadar o kadınların yanlarından geçiyorlardı. Bediüzzaman'ın o kadınlardan ve kızlardan hiç haberi yoktu. Hâlbuki Molla Taha ve Hacı İlyas, kendisini sınamaya karar verdikleri ve nöbetleşe dikkat ettikleri bir saat yolculuk sonunda itiraf edip şöyle demişlerdi:

- Senin bu hâline hayret ettik, hiç bakmadın!

Buna karşılık o da söyle cevap vermişti onlara:

- Lüzumsuz, geçici, günahlı zevklerin sonu elemeler, teessüfler olmasından, istemiyorum.

O yüzden harama bakmaya karşı çok dikkatli ve hassas olmalıyız, hızlı ve çabuk unutmanın en büyük sebebi harama bakmaktır. Aynı zamanda kalpteki manevi latifelerinde ölümüne de sebep olmakta bizi ibadete karşı isteksiz hale getirmektedir. Harama bakmak şeytandan gelecek zehirli bir oka kalbini açmak demektir, zehirli bir bal yemektir balın zehirli olduğu biliyoruz ama balın tadından dolayı yemeye devam ediyoruz.

Şamlı Hakem ve Çadır Güzeli

Birgün Suriye'nin baş şehri olan Şam'da bir zamanlar Hakem adında zengin bir tüccar yaşardı. Genç, yakışıklı, güçlü kuvvetli biriydi Hakem. Bir iş anlaşması yapmak üzere Humus şehrine gitmesi icap etti. Humus'a giden kervan olup olmadığını soruşturdu, böyle bir kervanın bulunmadığını söylediler.

– Hayırlısı olsun! Demek ki yalnız başıma gitmem gerekecek.

Atımı hazırlayın! dedi Hakem.

Yalnız başına yolculuk etmekten çekinmesinin önemli bir sebebi vardı. O zamanlar, yollar pek emin değildi. Tek başına yolculuk edenler şöyle dursun, haramiler kervanları bile soyar; karşı koyanları acımadan öldürürlerdi. Hatta bu merhametsiz adamlar obaları, çadırları basar, yağmalar, kadınları ve çocukları esir alıp götürürlerdi.

Hakem atına bindi. Besmele çekip yola koyuldu. Bir vahadan geçerken önüne güzel bir ceylan çıktı. Atının başını ceylandan yana çevirip bu güzel hayvanı kovalamaya başladı. Bir müddet sonra gözden kaybetti. Bununla kalsa ne âlâ, üstelik yolunu da kaybetti. Önüne çıkan bir keçi yolunu takip etmeye başladı. Birkaç saat yol aldıktan sonra bir vahanın kenarına kurulmuş siyah bir çadır gördü. Buna çok sevindi. Yolumu sorar, öğrenirim diye düşündü. Çadırın yanına varınca:

-İçeride kimse yok mu, diye seslendi. Çadırdan genç bir kadın çıktı. Siyah saçlarını belik yapıp omuzlarına dökmüştü. Simsiyah gözleri, eşsiz bir güzelliğe sahipti. Onu görür görmez Hakem derin bir hayranlıkla kadını süzmeye başladı. Oraya niçin geldiğini unutmuş gibiydi. Kadın:

-Buyurun bir şey mi istiyorsunuz, diye sorunca Hakem yol sormaktan vazgeçti. Hasta olduğunu, orada kalıp biraz dinlenmek istediğini söyledi.

Araplar, hele böyle çadırda yaşayan bedevîler çok cömert ve misafirperver insanlardı. Yemezler, misafirlerine yedirirlerdi; içmezler, misafirlerine içirirlerdi. Kadın da öyle yaptı. Misafirin altına minder, önüne sofraya serdi. Av eti, hurma ve soğuk su ikram etti.

Hakim'in gözü kadından bir türlü ayrılmıyordu. "Ben ömrümde bu Çadır Güzeli gibisini görmedim" diye düşünüyordu. Önüne getirilenleri yiyip içtikten sonra kadına:

-Bak çadır güzeli, dedi. Ben zengin bir adamım. Evimde cariyelerim var. Fakat hayatımda senin kadar güzel bir kadın görmedim. Sana sahip olmak isterim. İşte sana on altın!" dedi. Altınları çıkarıp kadının önüne koydu.

Kadın adamın yüzüne hayretle baktı:

Edepsize cevap vermemek daha iyidir, diye düşündü. Hakem ısrar edince de:

-Hele akşamı bekle! dedi. Hakem sevindi. Değil akşamı, on gün bekle dese, ona bile razı olacaktı.

Akşama doğru yağız Arap atına binmiş, boylu poslu, koyu esmer tenli, erkek güzeli denecek kadar yakışıklı bir adam çıkageldi.

-Bugün misafirimiz var galiba, diyerek atından indi.

Hakem'e:

-Hoş geldiniz dedi. Bu taraflara pek yolcu uğramaz. Bize sizi misafir etme şerefini veren sebep ne, diye sordu.

Hakem adamın gelmesi üzerine bir hayli tedirgin olmuştu.

-Humus'a gidiyordum. Yolumu şaşırdım. Biraz da rahatsızlandım, diye cevap verdi.

Çadırda misafir ağırlamak, adamı çok sevindirmişti:

-Aslında başınıza gelenlere üzölmek lazım, ama ben doğrusu pek üzölmedim.

Hayli zamandır misafirimiz olmamıştı. Karımla birlikte bu çadırda yalnız başımıza yaşar gideriz. Sizi üç gün bırakmam. Bilirsiniz, dinimizde misafirlik üç gündür. Ondan sonra da sizi güvenilir yollardan götürerek ana yola çıkarırım. Zira buralar pek tekin değildir. Etraf eşkıya doludur. Yarın ben erken gideceğim. Burası senin evindir, rahat et! dedi.

Hakem bu söze pek sevindi. Kendi kendine:

-Benim istediğim de buydu, diye söylendi.

Ertesi gün kadınla çadırda yalnız kalınca, Hakem bir gün önceki teklifini tekrarladı.

Kadın bu adamın utanmazlığından şaşıtı kaldı.

-Ben sana hele akşamı bekle derken, akşam olsun da kocamı gör; öyle bir yiğidin karısı, senin yaptığın teklifi kabul eder mi, anla demek istemiştim.

Fakat sen bakıyorum ki bundan bir şey anlamamışsın, dedi ve sustu.

Hakem kadının parayı az bulduğunu düşündü. Kesesinden kırk altın daha çıkardı, kadının önüne koydu:

-Ne olur beni üzme. Al bu altınlar sana benim hediyem olsun. İstersen daha fazla veririm. Senin gibi eşsiz bir güzele sahip olmak dünyaya değer." dedi.

Kadın karşısındakinin anlayışsızlığını, arzularının esiri bir zavallı olduğunu fark etmişti. Mesele çıkarmak istemiyordu:

-Sen akıllı bir adama benziyorsun. Hele sabret. Kendine hakim ol, dedi. Hakem bu sözde ümit ışığı gördü. Sabırla beklemeye başladı. O gün kadının kocası daha erken geldi. Bu geliş Hakem'i perişan etti. Bir günü daha kaybettim, diye kendi kendini yedi bitirdi.

Kadın güler yüzle kocasını karşıladı. Atını götürüp bağladı. Getirdiği av etlerini kısa zamanda hazırlayıp sofrayı kurdu. Yemeklerini yiyip bir müddet istirahat ettikten sonra yataklarına çekildiler.

Ertesi gün adam yine erkenden kalkıp gitti. Hakem, kadınla yalnız kalınca kesesine davranıp elli altın çıkardı:

-Al, bunlar da senin olsun. Bugün beni reddetme! Bugün benim burada son günümdür. Kalbimi burada bırakıp gideceğim. Eğer benimle Şam'a gelmeyi kabul edersen, ayağının altına dünyaları sererim." dedi.

Kadın, bu adama layık olduğu dersi vermemek için kendini zor tutuyordu. Ne de olsa misafirdir. Sabretmek gerek, diyordu kendi kendine. Bir yandan çadırı düzenliyor, bir yandan da Hakem'e söyleyeceği sözleri düşünüyordu:

Bak Hakem! Benim bildiğim ve inandığım şudur: Dünyada benim için tek bir erkek vardır, o da kocamdır. Ben onunla evlenmekle, yalnız onun karısı olacağıma söz vermiş oldum. O bana 'Benim namusum' diye baktı. Namusunu yine bana emanet etti. Ben bir emanetçiyim. Emanete hıyanet edemem. Üstelik benim kocam öyle mert, öyle dürüst bir insandır ki, her gün giderken 'Misafirimizi ağırla, hatrını hoş tut!' diye tembih etti. Bu yüzden sana karşı acı konuşmadım, meğer sen ahlaksızın biriymişsin. Hiç insan ekmeğini yediği birinin namusuna kötü gözle bakar mı?

Haydi diyelim ki, insanlardan utanmıyorsun; Allah'tan da mı korkmuyorsun?

Kadının sözleri Hakem'in başına balyoz gibi iniyordu. Her cümlesi Hakem'i biraz daha sarsıyor, başını biraz daha yere indiriyordu. Hele öyle bir "Allah'tan da mı korkmuyorsun?" deyişi vardı ki, Hakem bu söz karşısında çarpılmış gibi oldu, keşke yer yarılısaydı da yerin dibine geçseydi.

Nihayet akşam oldu. Adam çadırına döndü. Yine yenildi içildi. Sonunda herkes yatağına çekildi. O zaman çadır güzeli, misafirle arasında olan biten her şeyi kocasına anlattı. Hakim'in üç gündür verdiği yüz altını çıkarıp kocasına teslim etti.

Gece yarısı olunca, ev sahibi misafirini uyandırdı.

-“Gideceğimiz yol uzundur, kalk!” dedi. Hakim’in gözüne zaten uyku girmemişti. “Hain olan korkak olur” derler; o da hep akıbetini düşünmüş ve

-“Ya kadın aramızda geçenleri kocasına anlattıysa, ben bu çadırdan sağ çıkabilir miyim?” diye hesaplar yapıp durmuştu. Ev sahibinin sesini duyar duymaz ayağa fırlayıp dışarı çıktı. Adam atları hazırlamıştı. Hemen atlara binip bir yöne doğru uzaklaştılar. Birkaç saat yol aldıktan sonra misafirperver yiğit:

-Burada ayrılıyoruz, dedi. Sonra da belindeki kuşaktan yüz altını çıkarıp Hakem’e uzattı:

-Bunlar karıma verdiğin paralardı, al! dedi.

Hakem bir kere daha perişan oldu. Elini uzatıp da altınları alamadı.

Yiğit ev sahibi altınları Hakim’in eline tutuşturduktan sonra şunları söyledi: Benim karım çok dürüst bir kadındır. Gücü, kuvveti de benden hiç de aşağı değildir. Civar kabilelerde O’nun kılıcını elinden düşürecek bir yiğit daha çıkmadı. Misafir olduğun için sana uysal davranmış. Dua et ki, O’nu zorla elde etmeye kalkmadın. O zaman seni O’nun kılıcından ben de kurtaramazdım. Benim karım eğer böyle olmasaydı, O’nu çölün ortasında, bir çadırın içinde yalnız bırakıp gidebilir miydin? Ben O’nu çok tecrübe ettim. O’nun ailesi de kendi gibi temiz ve yiğit insanlardır. O’nunla evlenebilmek için babasına bin altın saydım. O altın görmemiş biri değildir. Haydi şimdi güle güle git. Bu da sana bir ders olsun.”

Hakem, başı yerde oradan ayrıldı. Humus’a vardı. İşlerini halletti. Tekrar Şam’a döndü. Aradan birkaç ay geçti. Birgün esir pazarından geçerken, çok güzel bir cariye satın almakta olduğunu gördü. O güzel cariye Hakim’e birini hatırlatıyordu. Hakem cariyeye dikkatlice bakınca, dondu kaldı:

-Aman Allah’ım! Bu çadır güzeli! Öyle bir kadın nasıl olur da esir pazarında satılabilir, diye söylendi. İleri atıldı. Heyecanlı bir pazarlık devam ediyordu. Bu esmer güzeli kadına sahip olmak isteyenler fiyatını durmadan arttırıyorlardı. O eşiz güzelin hep dik duran başı eğilmiş, yıldız gibi parlayan güzel gözleri canlılığını yitirmiş, ölüme gider gibi bir hali vardı. Hakem, çadır güzelinin yanına iyice sokuldu. Kadın da onu gördü. Yorgun ve ümitsiz bakışlarla Hakem’i süzdü. Yaralı bir ceylan gibiydi. Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Hakem açık arttırmaya katıldı ve ileri sürülen fiyatların iki mislini vererek çadır güzelini satın aldı. Onu alıp evine götürdü. Başına gelen bu hallerin sebebini sordu.

Kadın olup biteni kısaca anlattı:

-Büyük eşkiya grubu bizim oraları talan etti. Karşı koyduk, direndik. Sonunda bizi mağlup ettiler. Erkeklerimizi öldürdüler, kadın ve çocukları esir ettiler. Bir ara kocamın eşkiyanın elinden kurtulup kaçtığını gördüm. Şimdi nerelerdedir, bilmiyorum. Beni de gördüğün gibi sattılar. Hür iken bana sahip olamadın, o zaman paran geçmedi, ama şimdi esir oldum. Kolum kanadım kırık. Sonunda eline düştüm...”

Yiğit misafirperver karı kocanın başına gelenler Hakem’i çok duygulandırmıştı. Onların çadırından ayrıldıktan sonra günlerce çadır güzelini düşünmüş, sonunda kadının iffetine, dürüstlüğüne ve insanlığına hayran kalmış, kendi yaptıklarından utanmıştı. Onu şöyle teselli etti: Sen benim dünya-ahiret kız kardeşimsin. Evim senin evindir. Ben senden ve senin yiğit kocandan çok şeyler öğrendim. İnsanlığı ve fazileti sizlerle görüp tanıdım. O zaman yaptıklarımın utancını hâlâ taşıyorum. Sen bugünden itibaren hürsün. Dilediğin yere gidebilirsin. Ama bana sorarsan, gidecek bir yerin olmadığına göre burada kal. Ben sana dayalı-döşeli bir ev hediye etmek istiyorum. Emrine vereceğim bir iki hizmetkar ile orada oturursun. Hayatın hakkında kararı sen verirsin.” Çadır güzeli bu sözlere çok sevindi. Hakem’e dualar etti.

Aradan birkaç ay geçti. Yine bir gün Hakem, çarşıda ticaretiyle meşgul olurken, tanımadığı biri yanına gelip selam verdi. Bu adamı Hakem ’in gözü bir yerden ısıırıyordu, ama nereden tanıdığını bir türlü çıkaramıyordu. Adam hüzünlü bir gülümsemeyle:

Beni tanırdınız tanımaya ama şu uzayan sakalım, değişik ve pejmürde kıyafetim beni hatırlamanıza engel oluyor. Size yaptığım hizmeti hatırlamış olmaktan utanıyorum. Fakat beni tanımanız için söylemek mecburiyetindeyim. Bir zamanlar siz Humus’a giderken yolunuzu şaşırılmış bizim çadıra uğramıştınız.” deyince, Hakem adamı tanıyıp kucakladı. Dükkanına götürüp ikramlarda bulundu. Başlarına gelen hallerden haberi yokmuş gibi davranarak, neden bu kıyafetle dolaştığını sordu.

Dertli adam, acıklı macerasını ağlayarak anlattı. Sözlerini şöyle bağladı: -O felaketli günden bugüne kadar şehir şehir, köy köy dolaşarak Leyla’sını arayan Mecnun gibi karımı arıyorum. İzini bazen bulup bazen kaybediyorum. Son olarak buraya, Şam’a getirildiğini duydum.

Bu koca şehirde O'nu nasıl bulurum bilemiyorum. Acaba bana karımı bulmakta yardımcı olabilir misin?"

Hakem, O'nu büyük bir alaka ve heyecanla dinledikten sonra:

-Başınıza gelen felakete çok üzüldüm. Fakat olanla ölene çare bulunmaz. Artık kederlenme. O iffet ve namus heykeli karını bulmak için elimden geleni yapacağım. Sizin misafirperverliğinizi ve hele bana karşı gösterdiğiniz insanlığı unutmama imkân yok. Şimdilik benim misafirim ol. Sana bir ev tahsis edeyim. Emrine güzel bir cariyemi vereyim. Bir müddet istirahat et. Sonra köşe bucak bütün Şam'ı arar ve inşallah karını buluruz." dedi.

Burada Hakem, çadır güzeline hemen bir haber uçurdu.

-Müjde, kocan geldi! Bu gece sizi birbirinize kavuşturacağım. Senin Şam'da olduğunu öğrenmiş ama benim evimde olduğunu bilmiyor, dedi.

Akşama kadar yenildi içildi. Vakit hayli ilerleyince Hakem, misafirini aldı, çadır güzelinin emrine verdiği köşke götürdü. Ayrılırken de:

-Bu köşk içindeki cariyeye senindir. Haydi Allah rahatlık versin, dedi.

Adam içeri girip de aylardır gözyaşlarıyla aradığı karısını karşısında bulunca sevin sin mi, ağlasın mı bilemedi. Hasretle karısına sarıldı. Bir müddet saadet gözyaşı döküp ağladılar. Sonra adam:

-Demek kaderde seni bir başkasının cariyesi olarak bulmak da varmış, diye hıçkırınca çadır güzeli gözyaşlarını silerek güldü:

Belki Hakem sana sürpriz yapmak istemiş. Onun için de böyle bir yola başvurmuş. O benim dünya-ahiret kardeşimdir. Beni esir pazarından satın alıp kurtardı. Sonra da bana elini bile sürmedi. Bu gördüğün köşkü emrime verdi. Sana kavuşturması için Allah'a dualar ederek burada hizmetkârlarımla birlikte yaşı- yorum..." deyince, kocası bu habere çok sevindi. Çektikleri bütün sıkıntıları unutarak, o güzel köşkte hayatlarının sonuna kadar mutlu bir şekilde yaşadılar..."

Şeytan, İnsanda Kanın Damarlarda Dolaştığı Gibi Dolaşır

Şeytan insanoğlunun kalbinin üzerinde tünemiş vaziyette bekler. Allah'ı zikredince siner, çekilir, gaflet etse vesvese verir." (Buhari)

Hiz. Peygamber (as.m.), ramazanın son 10 gününde mescitte itikâfta bulunuyordu. Peygamberimizin (a.s.m.) hanımlarından Safiye Validemiz onun yanına gitmiş ve Allah Resulüyle bir saat konuşmuştu. Akşam olunca da kalkıp odasına döndüğünde Hiz. Peygamber de beraberinde giderek Hiz. Safiye'yi uğurlamıştı.

O anda Ensar'dan iki kişi Hiz. Peygamber'e (a.s.m.) selâm vererek yanlarından geçtiler. Yanlarından uzaklaşan bu iki kişiyi Hiz. Peygamber geri çağırarak, tüm müminlere örnek olacak ve ibret alınacak şu sözleri söyledi:

- Benim yanımda bulunan kadın, zevcem Safiye'dir.

O iki kişi şöyle demişlerdi:

- Ey Allah'ın Resulü! Biz senin hakkında hayırdan başka bir şey düşünmemekteyiz.

Bunun üzerine Hiz. Peygamber şöyle buyurdu:

- Muhakkak ki şeytan, âdemoğlunun bedeninde, kanın dolaştığı gibi dolaşır cevalân etmektedir ve ben şeytanın sizi, hakkımda vesveseye düşürmesinden korktum!

Bir başka hadiste Allah Resulü (a.s.m.) şöyle buyurmuştu:

- Kocasını gurbette olan (yabancı) kadınların yanına girmeyin; zira şeytan, her birinizin içinde, vücudunuzda kanın dolaştığı gibi, (kendisini hissettirmeden) dolaşır.

Sahabe de bu söz üzerine:

- Sende de dolaşır mı, diye sordular. Allah Resulü de (a.s.m.):

- Bende de (dolaşır); ancak Allah bana yardım etti de (şeytanım)

Müslüman oldu, demişti.'

Tövbe Eden Kadın

"Onlar Allah'ın yanı sıra başkalarını da ilân edinip onlara kulluk etmezler. Allah'ın haram ettiği bir cana haksız yere kıymazlar ve zina etmezler. Kim bu günahları işlerse cezasını görür. O kimse kıyamet günü kat kat azaba uğrar, hor ve hakir olarak o azabın içinde ebediyen kalır. Ancak tövbe edip iman eden ve güzel işler yapanlar bundan müstesnadır. Allah onların günahlarını silip yerlerine iyilikler verir. Allah çok bağışlayıcı, çok merhamet edicidir." (Furkan 69-70)

Ebu Hureyre (r.a.) fetva veren sahabedendi. Özellikle büyük sahabelerin vefatı ve başka şehirlere gitmesi ile Medine ve çevresinde yaşayan insanlar fetva için ona yönelmişlerdi. Bu durum onu fetva vermeye zorladı.

Ebu Hureyre şöyle anlatır:

- Bir gün bir hanım bana gelerek:

"Ben zina ettim! Bu zinadan bir çocuğum oldu. Onu öldürdüm! Tövbe edebilir miyim?" diye sordu.

"Gözü aydın olmayasica, iyiliğe ulaşamayasica! Hayır, tövbe edemezsin." dedim. Kadın büyük bir üzüntü ve pişmanlık içinde yanımdan ayrıldı.

Sabahleyin Allah Resulü (a.s.m.) ile namaz kıldım.

Namazdan sonra yanına gidip kadının bana söylediklerini ve benim ona verdiğim cevabı Allah Resulü ne (a.s.m.) anlattım. Bana:

- Ne kadar yanlış söylemişsin! Sen

"...ancak tövbe eden, iyi ameller isleyenler hariç, Allah onların kötülüklerini iyiliğe çevirir. Allah bağışlayıcıdır, merhametlidir. Ayetini okumuyor musun, buyurdu.

Hatamı anlayarak Allah Resulü nün (a.s.m.) yanından ayrılıp Medine'deki bütün evleri tek tek arayıp kadın bulmaya çalıştım. Ancak bir türlü bulamadım. Büyük bir üzüntüyle geri döndüm. Kendisini aradığımı öğrenmiş olacak ki ertesi gün tekrar yanıma geldi. Allah Resulü (a.s.m.) ile aramda geçen konuşmayı anlatıp ayet-i kerimeyi okudum. Hanım çok sevindi:

- Benim için çıkış yolu yaratan Allah'a hamdolsun, diyerek sevinçten secdeye kapandı.

Seni Havz-ı Kevser'imın Başında Bekleyeceğim

"Mizanda güzel ahlâktan daha ağır gelen bir şey yoktur. " (Ebû Dâvûd)

Yüzü simsiyah bir gençti. Ama kendisi boyamamış ki! Buna rağmen onu basite alanlar vardı. Dedi ki:

- Ey Allah'ın Resulü, yüzümün siyahlığı cennete girmeme mâni midir?

- Asla!

- O hâlde beni niçin insanlar hor görüyor, kimse bana niçin kızını vermiyor, dediğinde, Kâinatın Efendisi (a.s.m.) su cevabi verdi:

- Amir ibn Veheb'in evine git ve "Allah Resulü nün selamı var, kerimeni bana nikâhlamanı teklif etti." de.

Siyah yüzlü genç hemen Efendimizin (a.s.m.) söylediği adrese gitmişti. Kızın yanında babasına peygamber selamını aynen tebliğ etmiş ve teklifi de açıkça anlatmıştı.

Bunun üzerine kızın babası kızgın bir şekilde hemen reddetmişti. Ancak teklifi dinleyen kızcağız, babasını ikaz etti:

- Babacığım, vahiy gelir de sonra seni mahcup eder!

Ne biliyorsun bu olayı Rabbimin emretmediğini, Efendimizin (a.s.m.) o emri tebliğ buyurmadığını?... Hemen git, Allah Resulünden özür dile ve beni o gence nikâhla. Allah Resulünün uygun bulduğunu ben de uygun bulurum, dedi. Kızının ikazıyla mescide koşan babası hemen özür dilemişti ve ardından da sevinçle şunları söylemişti:

- Söylediğinin doğru olup olmadığını bilmiyordum.

Demek ki doğruymuş... Kızımı verdim. Şu anda nikâhlıdır.

Bunun ardından Allah Resulü (a.s.m.), gence söyle dedi:

- Git evini hazırla, aile oturacak şekilde döşe.

Genç belki de biraz mahcup bir şekilde:

- Benim ev döşeyecek tek dirhemim bile yok, diye karşılık verdi Allah Resulü ne (a.s.m.).

- Öyleyse Ali'ye, Osman'a, Abdurrahman ibn Avf'a git.

Onlar sana ikişer yüz dirhem versinler, der Efendimiz (a.s.m.).

Bu güzel haberden sonra uçarcasına gitmişti genç. Onların her biri, emredilenden fazla yardımda bulunmuşlardı. Sıra, ihtiyaçlarını almak için çarşıya gitmeye gelmişti.

Bir ev hazırlamak için gerekli para mevcuttu artık...

Çarşı yolunda hızla giderken kulağına bir ses gelmişti.

Önce anlayamadı, durakladı ve tüm dikkatini verdi sese:

- Ey kendini Allah'a asker bilen Müslümanlar! Derhal atınıza binin, cihada yönelin.

Ordu mescidin dışında beklemekteydi. Düşman ani baskın yapacaktı. Genç, karar vermek zorundaydı: Cihada mı gidecekti, evlenmeye mi?

Yönünü hemen değiştirdi ve demirciler çarşısına gitti. İlk işi bir kılıç, sonra bir zırh, daha sonra da bir at almak oldu. Elindeki paranın hepsini harcamıştı. Ama cihat için lazım olan silahını da tamamlamıştı.

Atının üstünde toz duman içinde karışmıştı orduya. Onu görenler:

- Bu genç, herhâlde Bahreyn'den gelen biridir, dediler.

Ancak onun siyahlığını fark eden Allah Resulü (a.s.m.):

- Sen Sa'd misin, diye buyurmuştu.

- Evet, deyince de şöyle dua etmişti:

- Ceddine saadetler!

Bunun ardından savaş alanına gidilmişti. Savaş tüm şiddetiyle başlamıştı.

Herkes büyük bir cesaretle ileri atılmıştı, ama içlerinden biri herkesten daha cesurca saldırdığı yerin adamlarını sağa sola püskürtmüştü. Ardından meydan sakinleşmiş, düşman kaçmış, müşrikler yok edilmişti. Şehitler tespit edilirken bir ses yükseldi dolaşanların arasından:

- Allahü Ekber! Evlenmek üzere olan Sa'd da şehit, diye haykırdı.

Efendimiz (a.s.m.) onun cesedi başına geldi ve mahzun şekilde bakarak:

- Seni Havz-ı Kevser'im başında bekleyeceğim!

Bir hayret nidasıyla daha:

- Allahü Ekber, dedi Allah Resulü (a.s.m.). Sonra oradakilere dönerek şöyle hitap etti:

- Kılıcını, mızrağını ve atını alın, kendisini gönüllü olarak isteyen kızcağıza verin. Babasına da deyin ki:

- Kızını vermekte tereddüt ettiğin siyah yüzlü gence Allahü Teâlâ cennet hurilerini layık gördü! Bunun üzerine hayret nidalarıyla inledi her yer:

- Allahü Ekber! Allahü Ekber!...

Teheccüde Niçin Kalkamadı

"Bir kadının güzelliği bir Müslümanın gözüne çarpar da ondan gözünü çevirirse, Cenâb-ı Hak Müslümana lezzetini kalbinde duyacağı bir ibadet bahseder."

Üstad Bediüzzaman'ın talebesi Mustafa Ekmekçi Üstadın hizmetinde bulunan kulluğu ve takvasıyla, ibadete düşkünlüğüyle bilinen ve veli bir zât olan Tahiri Mutlu Ağabey hakkında şunları anlatır:

- Tahiri Ağabey bazen istişare edip konuşmak için, Bediüzzaman'ın talebesi Zübeyir Ağabey'in daveti üzerine Süleymaniye ye giderdi. O zaman onu götürecek bir tane araba bile yoktu. Yürüyerek gider gelirdi.

Bir gece teheccüd namazına kalkamamanın üzüntüsü içinde benim yanıma gelip bana:

"Kardeşim! Bu gece neden teheccüde kalkamadım, biliyor musun?" demişti.

Ben de ona:

"Bilmiyorum." dedim.

Cevabımdan sonra bana:

"Ben buradan yürüyerek giderken istemeyerek gözlerime bir şeyler ilişti, o yüzden kalkamadım!" dedi.

Sonra oturduğu yerden kalkarak, namazda rükûa eğilir gibi yere paralel bir vaziyet aldı ve o şekilde odada yürümeye başladı:

"Bir daha giderken böyle gideceğim. Görenler, bu adam mutlaka bir şey kaybetti, onu arıyor, desinler!" dedi.

Başka bir zaman, Burdur'a trenle giderlerken oturduğumuz koltuklar karşılıklı olduğu için Tahiri Ağabeyin karşısına bir kadın denk gelmişti. Başka da yer yoktu, her yer doluydu. Dikkat ettim, Burdur'a gidinceye kadar hiç başını kaldırıp bakmadı. Bazen başını kaldırıp dışarı bakıyordu. Yemeğini de aynı şekilde önüne bakarak yemişti...

Şah-ı Nakşibend'e Damat Oldu

"Müminler arasında imanca en kâmil olanı, ahlâkça en güzel olanıdır. En hayırlınız da ailesine hayırlı olandır."

Bir gencin güzel ahlaklı olması, iffetini ve namusunu koruyup takva ve salih amel üzere yaşaması, onun hayal bile edemeyeceği nimetlere nail olmasına vesile olabilir. Tarihte nice maneviyat büyüğü, ahlakına ve iffetine hayran oldukları gençlere kendi kızlarıyla evlenmesi için teklifte bulunmuş, öylesi iffet kahramanlarına kayınpeder olmaktan büyük bir memnuniyet duymuşlardır. İşte, Alaüddin Attar (k.s.) Hazretleri de böylesi büyük bir nimete mazhar olan iffet kahramanı gençlerdendir.

Alaüddin Attar Hazretleri (k.s.), Nakşi tarikatının kurucusu Şah-ı Naksibend Hazretleri'nin (k.s.) talebeliğine kabul edilince, canla basla çalışmaya, hizmet etmeye başladı. Talebe arkadaşlarının arasında parmakla gösterilenlerden oldu. Dünyaya meylederim, korkusuyla, yatacak bir döşek ve üzerine örtecek bir yorgan bile almazdı.

Bütün dikkatini derslerine ve hocasının hizmetine vermişti. Hocası Şah-ı Naksibend Hazretleri de onun kemalini, olgunluğunu, derecesinin çok yüksek olduğunu bildiği için bir gün hanımına;

- Ey hatun! Kızımız buluğa erişince bana haber ver, diye buyurdu. Bir müddet sonra kızının buluş çağına geldiğini öğrenince, Alaüddin Attar'ın odasına gitti. Bu sırada Alaüddin Hazretleri, eski bir hasır üzerinde kitap mütalaa ediyordu. Odasında, başının altına koymak için bir de tuğlası vardı. Başka bir şeyi yoktu. Şah-ı Naksibend Hazretleri'ni (k.s.) karşısında görünce hemen ayağa kalktı.

Şah-ı Naksibend Hazretleri buyurdu ki:

- Eğer kabul edersen, evimde yeni buluşa gelmiş bir kızım var, seninle evlendireyim. Alaüddin Attar edeple:

- Hakkımda büyük bir lütuf ve saadet buyurdunuz. Fakat görüyorsunuz ki yanında dünyalık olarak hiçbir şeyim yoktur, dedi.

Şah-ı Naksibend Hazretleri ise ona:

- Benim kızım sana müyesser ve mukadderdir. Rızkınızın da Allahü Teâlâ'nın hazinesinden gönderileceği bildirilmektedir. Bunun için hiç üzülme, buyurdu.

Tokat Yiyen Meczup Aşık

De ki: Eğer Allah'ı seviyorsanız bana uyun ki, Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Çünkü Allah çok bağışlayandır, çok merhamet edendir."

Bir gün Rabiâtül Adeviyye nin (k.s.) karşısına bir meczup çıktı ve şöyle bir nara attı:

- Ey Hanım! Bütün varlığımla sana bağılıyım, seni seviyorum!

Rabia Hatun gayet sakin ve vakur bir şekilde:

- Doğrudur, ben de seni seviyorum, dedi.

Bu cevap meczubun hoşuna gitmişti. Rabia Hatun eliyle geriye işaret ederek, şöyle devam etti:

- Ancak benim bir kız kardeşim var. O benden daha güzel, geriden geliyor, dedi.

Meczup dönüp geriye baktığında, Rabia Hatun onun yüzüne şiddetli bir tokat vurdu ve şöyle dedi:

- Benden uzak ol! Seni yalancı, vefasız, sahte kahraman!.. Beni sevdiğini iddia ediyorsun, ama dönüp başkasına bakıyorsun! Beni güzel bulduğunu söylüyorsun, başka güzel peşindesin!

Sen nerede, sevmek nerede, güzelin kıymetini bilmek nerede?...

Defol git! Konuşunca seni irfan sahibi, dürüst, vefalı, âşık biri sandım.

Aştaki ciddiyetini denedim, yalancı olduğunu anladım! Sende ne ariflerin temizliği var, ne de onlardan bir işaret ve mürüvvet!

Hele âşıkların yolu, senin gittiğin yoldan hiç geçmez...

Bunun üzerine meczup, deli gibi bağırmaya ve başına toprak saçmaya başladı.

Söyle diyordu:

- Yazık bana, ben bir kulu sevdiğimi iddia ettim. Ondandır yüz çevirince tokat yedim. Korkuyorum, Hakk'ı sevdiğimi iddia eder de O'ndan başkasına bakarsam hâlîm ne olacak? Yiyeceğim tokadın şiddeti nasıl olacak?...

Yaşlı da Olsa Zinadan Çok Korkardı

"Resulullah (aleyhissalâtu vesselâm) buyurdular ki: Her bir dinin kendine has bir ahlakı vardır. İslam'ın ahlakı hayâdır."

Ebu Hüreyre (r.a.), Kâinatın Efendisinden (a.s.m.) en çok hadis rivayet eden sahabeydi. O büyük zatın bu özelliği, Allah Resulünün ona bildiğini unutmaması için dua buyurmasındandı.

Ebu Hüreyre (r.a.), Hz. Peygamber'i (a.s.m.) büyük bir muhabbetle sevmiş, onun sünnetine uygun olarak yaşamış ve manevi, yüce mertebelere erişmişti.

Allah'tan (c.c.) çok korkar, bu korkusunu her vesileyle dışa vururdu. O, her gün iki kez şiddetli bir "ah" çekerdi.

Günün başlangıcında "ah" çekerek:

- Gece gitti, gündüz geldi. Firavun ailesi cehenneme atıldı, der; günün sonunda "ah" çeker, yine:

- Firavun ailesi cehenneme atıldı, derdi. Onu görenler hâlimden etkilenerek: "Cehennemden Allah'a sığınırım." demek mecburiyetinde kalırlardı.

Ömrünün sonuna doğru sıkça:

- Allah'ım! Zinadan yahut büyük günah işlemekten sana sığınırım, diye dua ederdi.

Ey Ebu Hureyre! Senin gibi biri mi bu şekilde dua edip korkuyor? Yaşın geçeceği kadar geçmiş, şehvetin yok olmuş. Hem Allah Resulüne (a.s.m.) biat eden, ondan hadis rivayet eden sahabesiyken öyle mi, diye hayretle sorulunca onlara:

- Yazık! Şeytan hayatta iken, beni nasıl ondan emin olmaya teşvik edersiniz, derdi.

Günümüzde de aynı örneklere rastlayabiliyoruz. Fethullah Gülen Hoca efendi bir yazısında, Tortum Müftüsünün söyle dediği anlatılır:

- Sefalet içinde olsam beni Karun hazineleri misali altınlarla, gümüşlerle, elmaslarla dolu bir odaya kapatsalar oradan hiçbir şey almayacağıma eminim. Açlıktan ölecek olsam beni bir fırına kapatsalar bir lokma ekmek almayacağımdan eminim. Fakat 70 yaşımıdayım, bir bayanla imtihan olsam o imtihanı kaybetmekten korkarım!

Hz. Aişe Annemiz Tesettür Konusunda Çok Hassastı

Tesettür meselesi, Annemiz 'in en hassas olduğu konulardan birisiydi ve bu konuda olması gereken hassasiyeti gösteremeyenleri ağır bir dille ikaz eder, dine ait bir meselenin yaşanmasında gevşeklik gösterilmemesi gerektiğini sıklıkla vurgulardı. Titizdi ve bu konuda başkalarının da aynı hassasiyeti göstermesini isterdi.

Bir gün kardeşi Abdurrahmân İbn-i Ebî Bekir'in kızı Hafsa Bint-i Abdurrahmân, kendisini ziyaret etmek için yanına gelmişti. Başındaki ince örtüyü görür görmez hemen onu aldı ve önce ikiye katladı. Âdeta tesettürün nasıl olması gerektiğini uygulamalı olarak gösteriyordu. Sonra da onu karşısına aldı ve:

– Allah'ın Nûr Suresi'nde indirdiğinden haberin yok mu, diyerek ikaz etti. Bununla da kalmadı ve ardından yanındakilerden daha kalın bir başörtüsü isteyerek, bundan böyle bu şekilde örtüneceksin dercesine yeğenin başına onu örterek meseleye son noktayı koymuş oldu.

Tesettürün tam tesettür olabilmesi için baş ve saçlar yanında yüzün de kapatılması gerektiğini söyleyen Annemiz, Efendimiz 'in (sav) hayatta olduğu dönemlerde kendilerinin nasıl bir tesettür içinde olduklarını, bizzat içinde bulunduğu olayları anlatmak suretiyle hemen herkesle paylaşmaktaydı; onlardan birisinde şöyle diyordu:

– Resulullah (sav) zamanında ve biz ihramlı iken bulunduğumuz yere atlılar yaklaşınca hemen örtülerimizi yüzümüze indirir; yanımızdan geçip gittiklerinde ise örtüyü kaldırıp yeniden yüzümüzü açardık!

Hâlbuki ihram, hac ibadetinin yapıldığı zemini ifade etmektedir ve Ebû Hanife gibi büyük âlimler, bir kadının ihramda iken yüzünü açabileceğini ifade etmektedir. Zira zemin, ibadet zeminidir ve diğer zamanlara nispetle böyle bir zeminde fitne endişesi daha zayıftır. Ancak Annemiz 'in hassasiyeti daha farklıdır ve o günkü uygulamada, ihramlı bile olsalar yanlarına yabancıların yaklaştığını görür görmez yüzlerini de kapattıklarını anlatmaktadır. Hatta, bu hassasiyeti yaşarken karşılaştığı zorluklardan da bahseden Annemiz, her şeye rağmen bu titizlikten taviz verilmemesi gerektiğini kendi yaşadığı hâdiseleri hatırlatarak ifade etmektedir.

Mesela Veda Haccı sırasında hastalanıp da yeniden ihrama girmek için kardeşiyle birlikte Ten'im'e gitmek zorunda kaldığında sıkıntı üzerine sıkıntı yaşamış, ancak her şeye rağmen ne o gün ne de daha sonraları aynı hassasiyetinden zerre miktar taviz vermemiştir.

Bu tavırlarıyla âdeta o, anlattıklarının hayal mahsulü değil, yaşanmış birer hakikat olduğunu perçinlemek istiyordu. Zaten kendi yaşadığı hayat, baştan sona bir ders mahiyetindeydi; huzuruna gelenlere izzet ü ikramda kusur etmemek için elinden gelen her şeyi yapan Annemiz, mahrem olmayan birisinin gelişi üzerine hemen perdeyi indirir ve Kur'an'ın tesciliyle herkesin annesi olmasına rağmen onlarla perde arkasından görüşürdü. Benzeri değişikliklere şahit oldukça, Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem) zamanının özlemiyle o günlere gider ve o günkü kadınları, Allah ve Resûlullah'ın emirlerini yerine getirmedeki hassasiyetlerinden dolayı hayırla yâd ederdi.

Böyle bir manzara karşısında iç geçirip şöyle dediği olurdu:

– Allah (celle celâluhu), ilk günlerin muhacir kadınlarına merhamet buyursun! Onlar hakkında Allah (celle celâluhu), “Onlar, dış elbiselerini omuzlarından aşağıya salıp üstlerini örtsünler!” diye emreder etmez hemen elbiselerine bürünüp, âdeta Allah'ın bu emrini yerine getirme yarışına girmişlerdi!

Yeni fethedilen topraklarda bazı kadınların, geçmişe nispetle daha serbest dolaştıklarının haberini almış ve evleri dışındaki yerlerde daha rahat davrandıklarını duymuştu. Üzülüyordu. Bir gün ziyaret maksadıyla huzuruna Humus'lu kadınlar gelince onlara çıkıştı ve şunları söyledi:

– Yoksa sizler, hamamlara giden o kadınlardan olmayasınız! Unutmayın ki ben, Resulullah'ı (sallallahu aleyhi ve sellem), “Kocasının evinden başka bir yerde üzerindeki elbiseyi çıkaran bir kadın, Allah ile arasındaki perdeyi yırtmış demektir!” buyururken duydum. Kendisini ziyarete gelen kadınların, o günün ölçüleri içinde bile olsa değişmeye başlayan giysilerine şahit olan Annemiz, gördüğü manzarayı garipseyerek onları uyaracak ve şöyle diyecekti:

– Nur Suresi'ne inanan bir kadın böyle örtünemez! Eğer sizler mü'minler iseniz, bilin ki üzerinize almış olduğunuz bu giysiler inanmış hanımların giysileri değil!

Tesettür Sadece Başın Örtülmesi mi?

Aslında iffet esas olarak duygu ve düşünce safiyetiyle baslar. Bir kimsenin iffetli olması öncelikle onun tasavvur ve tahayyül planında, her türlü uygunsuz söz ve fillerden uzak kalmaya ve bütün hal ve hareketlerinde edep ve hayâyı elden bırakmamaya karşı göstereceği azim ve kararlılığıyla ortaya çıkar.

Başka bir deyişle iffet, uzuvların ahlaka aykırı davranışlardan korunmasından önce kalpte ortaya çıkar ki, bu da bedeni hazlara ve nefsanî aşırılıklara karşı tavır almakla gerçekleşir. Bunun da yolu kadının dış ziyneti olan giyim kuşamına önem verdiği kadar iç ziyneti diyebileceğimiz namus, iffet ve fazilete de değer vermesiyle anlaşılır.

Yoksa kendisini meleklerden ulvi hale getiren bu iç derinliği ile iffet ve vakardan mahrum olan bir kadının, dış giyimine verdiği önem, sadece insanların gözünü boyayan yalancı bir elbise olacaktır. Çünkü iffeti hakkında söz söylenen bir kadın değersiz bir para gibidir ki, onun atmosferinde sağlıklı nesillerin yetişmesinden söz edilemez.

İşte kadında esas olması gereken giyim kuşamına önem verdiği gibi, duygu, düşünce, söz ve fillerinde de kendisine yakışan iffet ve nezaheti gösterebilmesidir. O oturduğunda, kalkışında, yürüyüşünde ve konuşmasında hep afif ve haya sahibi olmalıdır. Bir taraftan tesettür mevzunda İslam'ın emirlerini titizlikle yerine getirirken diğer yandan bütün söz ve fiilleriyle iffetin temsilcisi olmaya çalışmalıdır.

Bu durum elbette erkekler için de geçerlidir. Nitekim Cenâb-ı Hak Yüce kitabında erkek-kadın ayrımı yapmaksızın toplum ve ailenin sıhhati için birçok yerde ırz ve namusların korunmasını istemiş ve her türlü fuhşiyattan uzak durmamızı emretmiştir.

Mesela bir yerde;

"... İrzlerini koruyan erkek ve kadınlar... Allah bunlara bir mağfiret ve büyük bir mükâfat hazırlamıştır" (Ahzab Sûresi, 33/35) derken başka bir yerde; "Onlar ki namuslarını korurlar. İşte bunlar, cennetlerde ikram olunanlardır." (Meâric Suresi, 70/29.35) buyurmuştur.

Efendimiz de bir hadisi şeriflerinde, "Her kim ağzına ve cinsel arzularına hâkim olacağına dair bana söz verirse ben de onun cennete girmesine kefil olurum." buyurmuşlardır. Bu yüzdendir ki, "Siz iffetli olun ki hanımlarınız da çocuklarınız da iffetli olsunlar. Siz babalarınıza iyi davranın ki çocuklarınız da size karşı iyi davransınlar." denilmiştir. Çünkü ceza, amelin cinsinden olur. Nasıl davranırsanız, size de öyle davranılır. Kötülüğün akibeti, ondan sonra tekrar bir kötülüğün gelmesidir.

Sen beni Görmüyor Olabilirsin Ama Ben Seni Görüyorum

Günlerden bir gün yanına, Tâbiîn'in önde gelenlerinden Hazreti İshâk gelmiş ve Annemiz yine perdenin arka tarafına geçivermişti. Hâlbuki Hazreti İshâk'ın gözleri görmüyordu ve Annemiz 'in bu tavrını yadırgayarak:
– Benden de mi sakınıp hicaba bürünüyorsun; hâlbuki ben seni görmüyorum, dediğinde ona döndü ve şöyle söyledi:
– Sen beni görmüyor olabilirsin ama ben seni görüyorum!

Mahrem olduğu halde yanına süt amcasının girmesinden rahatsızlık duymuştu. Bunu garipseyenlere de:

– Beni emziren, onun hanımıydı; adam değil ki, diyordu. Belli ki daha hüküm netleşmemiş ve Annemiz de kıyas yürüterek bu sonuca ulaşmıştı. Nihâyet Allah Resulü (sav) gelip de meseleyi O'na arz edince işin doğrusunu öğrendi. Zira Efendimiz (sav), şunları söylemişti:
– O, senin amcandır; yanına girmesine müsaade et!

İbn-i Abbâs'ın (ra) ifade ettiğine göre, Resulullah'ın iki torunu Hazreti Hasan ve Hazreti Hüseyin (ra) yanına geldiğinde bile örtünür, bu hassasiyetinden taviz vermezdi. Hazreti Hasan ile Hazreti Hüseyin de, aynı hassasiyetin bir neticesi olarak Ezvâc-ı Tâhirât arasına her zaman girmez, annelerimizin bu hassasiyetini bildikleri için daha temkinli davranırlardı.

Annemiz, Bir İffet Abidesiydi

İbadet söz konusu olsa bile kalabalıkların arasına karışmaz, tavafını daha sakın zamanlara denk getirmeye çalışırdı. Kâbe'yi tavaf ettiği sırada kadınlardan birisi ona:

– Ey Müminlerin Annesi! Gel de istîlâm edelim, diyerek Hacerü'l-Esved'e yaklaşmıştı birlikte ona selam vermeyi teklif etmişti.

Ona döndü ve ‘Bu kadar kalabalığın arasına girilir mi hiç!’ dercesine bir tavır koydu ve kadına, kendisinden uzak durmasını söyledi.

Onun bu hassasiyet ve titizliğini bilenler, Annemiz’in Metâf ‘a geleceğini duyar duymaz burayı erkeklerden boşaltır ve böylelikle onun daha rahat tavaf yapmasını temin etmeye çalışırlardı. Hatta bunun için insanlar tavzif edilir ve böylelikle Metâf, Âişe Validemiz’in tavaf edeceği keyfiyete hazır hâle getirilirdi.

Sen Artık Benim İçin Namahremsin

İhtiyaç olduğunda mahremi olan talebelerine bildiklerini, bizzat uygulamalı olarak gösterirdi. Mesela yakın akrabalarından birisinin Sâlim adında bir kölesi vardı; bir gün gelmiş ve Annemiz’den abdesti öğrenmek istemişti. O da ona, Resulullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) nasıl abdest aldığı bizzat göstermek suretiyle takrir etti. Buraya kadar problem yoktu; zira Sâlim, Annemiz ‘in mahremi olan birisinin kölesiydi ve bu yönüyle onu da yakın olarak kabul ediyordu.

Aradan bir müddet daha geçince aynı şahıs Annemiz ‘in yanına yine geldi:

– Ey Mü’minlerin Annesi, dedi. “Bana dua et!”

Alakasız gibi duran bir teklifti ve hemen sordu:

– Niçin?

Bunun üzerine sevincini Annemiz’le paylaşmak isteyen Sâlim:

– Allah (celle celâluhu) bana hürriyet bahşetti, dedi.

Buraya kadar bir şey yoktu; ona döndü ve:

– Bârekallah! Allah mübarek etsin, diye mukabelede bulundu.

Bir farkla ki daha bu duayı eder etmez hemen araya perdeyi indiriverdi! Zira onun için artık o da yabancı idi ve o günden sonra artık Sâlim ile hep perde arkasından görüşecekti.

Şeytan Bersisa'yı Nasıl Yoldan Çıkardı?

Geçmiş zamanın birinde İsrailoğulları içerisinde Bersisa isminde gününün çoğunu ibadetle geçiren bir zat vardı. Halk onun duasının makbul olduğuna inanırdı. Bir sıkıntıları olduğunda onun yanına gider ve duasını alırlardı. Bersisa'nın bu durumu elbette insanoğlunun baş düşmanı şeytanı rahatsız ediyordu. Ne yapıp edip onu yoldan çıkarmak istiyordu.

Bir gün şeytan yardımcılarını çağırdı ve onlara şöyle dedi:

- "Bersisa'yı kim yoldan çıkarabilir"? İçlerinden birisi dedi ki:

- "Onu ben yoldan çıkarabilirim. Bana güvenin efendim". Şeytan da bu ona görevi verdi. Bunun üzerine şeytanın yardımcısı, İsrailoğulları sultanlarından birinin sarayına girdi. Sultanın genç ve güzel bir kızı vardı. O kızı çarptı, aklını başından aldı. Tedavisi için çok uğraşmalarına rağmen bir türlü iyileşmedi. Birkaç gün sonra şeytanın yardımcısı, insan suretinde saraya gelerek onlara şöyle dedi:

- "Eğer o kızın iyileşmesini istiyorsanız, Bersisa'ya götürün. Ona okur, dua eder böylece iyileşir". Alıp götürdüler. Bersisa ona dua ettiğinde kız iyileşti. Hastalığından kurtuldu.

Ailesi bu duruma çok sevindi. Kızlarını alıp saraya geri döndüler. Birkaç gün sonra şeytanın yardımcısı kızın yanına gelip onu tekrar delirtti. T ekrar insan kılığında onların yanına gelip şöyle dedi:

- "Eğer onun iyileşmesini istiyorsanız bırakın yanında birkaç gün kalsın".

Kızı götürüp Bersisa'nın yanına bıraktılar. Bersisa, kızın yanında kalmasına itiraz etti. Ama ısrarlar karşısında dayanamayıp sultanın isteğini kabul etmek zorunda kaldı. Bu durum, şeytanın yardımcısı için müthiş bir fırsattı. Her fırsatta Bersisa'ya vesvese veriyor, onu kıza karşı tahrik ediyordu. Ancak her seferinde o, kızıdan uzak duruyordu. Ne yazık ki bir gün nefesine yenik düştü. Artık o büyük bir günah işlemişti. Şeytanın yardımcısı hemen Bersisa'nın yanına gelip ona şöyle dedi.

- "Sen o kızla zina ettin. Bu yaptığın işten ötürü sultanın cezasından kurtulamayacaksın. Onu öldürmeli ve buraya gömmelisin. Onu, sana sorduklarında, eceli geldi, öldü dersin. Zaten onların sana güvenleri tamdır. Sana hemen inanırlar".

Bersisa kendini çaresiz hissetmişti. Şeytan yardımcısının dediklerini yaptı. Kızı öldürüp gömdü. İkinci bir günah daha işlemişti. Bunun üzerine şeytanın yardımcısı, kızın babasına gidip durumu ona anlattı.

Sultan bu duruma çok kızdı. Hemen adamlarıyla birlikte Bersisa'nın ibadethanesine geldi. Toprağı kazdıklarında kızının cesediyle karşılaştı. Derhal dar ağacı kurulmasını ve Bersisa'nın idam edilmesini istedi. Tam idam vakti geldiğinde şeytanın yardımcısı Bersisa'nın karşına dikildi. Bersisa geç de olsa pişmanlık içerisinde:

- "Ey mel'un ben senin yüzünden bu hale düştüm. Ah ! Şeytan beni yaktın. Lanet olsun sana..." diye haykırdı. Şeytanın yardımcısı son bir darbe daha vuracaktı.

- "İstersen seni bu durumdan kurtarabilirim. Sultana bu işi senin yapmadığını, başka birinin katil olduğunu söylerim. Fakat bir şartım var. Bana secde edeceksin" diye ifade etti. Bersisa:

- "Yahu bu halde sana nasıl secde edeyim? Boynumda idam ipi var "dedi." Başınla bana ima ile secde et, bu yeterlidir". Bersisa sonunda bunu da yaptı ve mürted olarak her şeyini kaybederek bu dünyadan göçtü gitti. Hem dünya da hem de ahirette hüsrana uğrayanlardan oldu.

"Ya Rabbi! Bizleri Hak yolundan ayırma. Sana olan imanımızda bizleri şaşkırtma. Nefsimizin fenalığından, şeytanların hile ve tuzaklarından cümlemizi muhafaza eyle!

Gencin Yüzünü Eliyle Namahremden Çevirdi

"Ey Ali! Bakışı bakışta tâbi kılma. Kasıtlı olmadığı için birinci bakış sana câizdir, (fakat) diğer bakışlar sana câiz değildir."(Tirmizi)

Gençlerin iffetlerini korumalarını Peygamber Efendimiz (a.s.m.) çok önemsiyordu.

Sahabeden Fazl ibn Abbas, güzel yüzlü bir gençti. Bir gün Resulullah la (a.s.m.) birlikte merkep üzerinde hareket ederlerken Husamiye adli bir kadın gelip Efendimize (a.s.m.) bir soru sorduğunda Fazl ile bakışmaya başlamışlardı. Peygamber (a.s.m.) eliyle Fazl'ın yüzünü çevirdi ve amelen iki namahremin birbirine bakmasını önledi.

Ashaptan Cerir ibn Abdullah el-Beceli'den (r.a.) bir rivayette:

"Ben Allah Resulüne (r.a.) harama ani bakışın hükmünü sordum. O bana, gözümü başka yöne çevirmemi emretti." buyrulmuştur.

Gözünü 30 Sene Hizmetçisinden Sakındı

"Kıyamet günü bütün gözler ağlayacaktır, ancak şunlar müstesna:

Allah'ın haramlarına bakmayan gözler,
Allah yolunda seher vakti uyanık olan gözler,
Allah korkusuyla sinek başı (gibi yaslar) döken gözler...

Şeyh Ebu Abdullah'ın evin de hizmetçi olarak bulunan tek gözlü bir kadın vardı. Saliha bir kadındı.

Şeyhin müritleri bir gün o kadından bahsederken:

- Şöyle ibadetine düşkün, böyle düşkün, diye konuşuyorlardı. Allah tek gözünü almış ama ibadet aşkı vermiş gibi iltifat vari sözler söylediler.

Şeyh hazretleri onlara:

- O bahsettiğiniz kadın kimdir, diye sorduğunda, onlar:
- Efendim, sizin evde hizmet eden kadından bahsediyoruz, dediler.

Ebu Abdullah:

- O kadın 30 senedir bizim evimizde hizmet eder, ben onun tek gözlü olduğunu bilmiyordum, diye konuştu.

Harama Bakınca Bal Şaraba Döndü

"Sirke balı bozduğu gibi, kötü ahlâk da ameli ve ibadeti bozup fenalaştırır.

Ubeydullah Ahrar Hazretleri (ks) Miladi 1403 yılında Taşkent'te doğmuş büyük bir veliydi.

Taşkent'ten Semerkant a göçmeden önce hizmetkârlarından birinden, Semerkant a gidip kendisine birkaç kutu saf bal almasını istemişti.

Hizmetkâr gidip, emredildiği gibi balı satın aldı. Kutuları da gayet güzel bir şekilde sarıp dönmeye hazırlandı.

Tam döneceği sırada, tanıdığı bir esnafın dükkânına gidip biraz konuşmak üzere oturdu. Bal kutularını da önüne koydu. Onlar konuşurken güzel bir kadın içeri girdi.

Hizmetkâr, tanıdığı esnafla konuşurken, birkaç kere kadına şehvet nazarıyla baktı. Sonra da oradan kalkıp yola çıktı. Taşkent'e gelince balları Ubeydullah Ahrar Hazretleri'ne götürdü. Kutuları koyunca, Ubeydullah Ahrar Hazretleri kaşlarını çatıp:

- Ey saadetten mahrum kimse! Ben sana bal ısmarlamıştım, sen bana şarap mı getiriyorsun, dediğinde hizmetkâr:
- Aman efendim, ben size emriniz üzere saf bal getirdim, dedi.

Bunun üzerine kutuları açınca hepsinin şarap olduğunu gördüler. Hizmetkâr, bu isin kadına bakması sebebiyle olduğunu düşünerek hatasını anladı ve tövbe etti...

İffet Kahramanı Bir Genç

"Namahreme bakmak, şeytanın oklarından bir oktur ki, her kim benden korkarak onu bırakırsa, zevkine bedel ona öyle bir iman veririm ki, onun lezzetini ve tatuiligin kalbinde duyar."

İffetli gençlerin günümüzde de temsilcileri var elhamdulillah.

Yazar Ali Ünsal'ın lise çağlarında iken bir arkadaşı vardı. Bu arkadaşı, edepli olduğu kadar iffetine de çok düşküdü. Yolda giderken kafasını kaldırıp etrafı seyretmez, sürekli başı önde yürürdü.

Bir keresinde arkasından kendisine yaklaşmış ve eliyle omzuna dokunmuştu. Ona öyle bir dönüşü ve bakışı vardı ki, sanki uykudan yeni uyanmış gibi gözleri mahmur bir hâlde, sükûnet, huzur ve itminan soluklayan bir nazarla bakmış ve o nazar onun ruhunun en derinliklerine tesir etmişti.

Bu arkadaşı, üniversiteye hazırlık kursuna gidiyordu.

Evleri kalabalıktı. Büyük ağabeyi evlenmiş ve anne-babalar ile beraber kalıyorlardı. Anne ve babası umreye gitmişlerdi. Ağabeyi çalışıyor ve akşam 8-9 gibi eve geliyordu.

Ağabeyiyle beraber sabah evden çıkıyor, dershaneye gidiyor ve akşamüzeri 4-5 gibi dönüyordu. Fakat o, evde yengesi yalnız olduğu için eve gitmiyor, doğruca caminin yolunu tutuyordu. Ağabeyi eve dönünceye kadar aç biilaç zamanını camide namaz kılarak, Kuran okuyarak geçiriyordu.

Allah Her Yapılanı Bilir ve Görür

"Bir şeyi açığa vursanız da, gizleseniz de şüphe yok ki Allah, her şeyi hakkıyla bilir."

Ahmak bir âşık, sevgilisine تنها bir yerde ulaşınca, onu hemencecik sarıp öpmeye kalkıştı.

O dünyalar güzeli sevgili geri geri çekilerek o aptal âşığı azarladı:

- Küstahlık etme, edepsizliğin, hayasızlığın lüzumu yok, aklını başına topla, diye bağırdı.

Âşık bunun üzerine şaşırıp kaldı:

- Burası ıssız, تنها bir yer, ikimiz yapayalnızız, in yok cin yok...

Su ortada duruyor, suyun başında da benim gibi çılgın bir susuz; artık nasıl sabredebilirim! Görüyorum ki hafif hafif esen aşk rüzgârından başka bir şey yok, vuslatımıza kim mâni olabilir, dedi.

Sevgili, sesini daha da yükselterek âşığını iyice azarladı:

- A akılsız âşık! Meğer sen âşık değil, budalanın tekiymişsin... Sen bilmiyor musun ki her hareket edeni bir hareket ettiren vardır. Rüzgâr esiyor, gördün mü? Bil ki onu bir estiren, bir harekete getiren var. O da her şeyi yaratan Yüce Allah'tır, dedi.

Cennette Hz. Yusuf'a Komşu Olan Genç

"Sakin bir erkek, yanında mahremi olmadıkça yabancı bir kadınla yalnız kalmasın! "

Musluk tamirciliği yapan yakışıklı bir gencin başından söyle bir olay geçmişti:

Bir gün gencin dükkânına gelen bir bayan, evinde tamir edilecek musluklar olduğunu söylemişti. Bunun üzerine beraber eve gitmişlerdi. Eve geldiklerinde kadın kapıyı arkadan kapatmış ve delikanlıyı kendine davet etmişti. Delikanlı bu çirkin teklifi kabul etmeyince:

- Bak bağırırım, bana saldırdı, derim, şeklinde tehdit etmişti delikanlıyı.

Delikanlı bunun üzerine:

- Peki, kabul ediyorum; fakat benim tuvalete gitmem lazım, diyerek ayrılmıştı kadının yanından.

Tuvalete giderek yüzünü, ellerini, elbiselerini pisliğe bulaştırmıştı. Çıktığında onu bu vaziyette gören kadın tiksiniş ve:

- Git, seni görmek istemiyorum, diyerek kovmuştu.

Cehennemde dehşetli ateşleri yerine dünyada pisliğin bulaşmasına zerre kadar aldırmayan genç, az bir pisliğe bulanarak, daha büyük bir pislikten kurtulmuştu.

Bunun ardından evine gitmiş ve temizlenmişti. O gece rüyasında gördüğü nurani bir zât, ona su müjdeyi vermişti:

- Evladım, seni tebrik ederim! Ben Hz. Yusuf'um. Cennette bana komşu olacaksın.

Ebu Hureyre (ra) demiştir ki: Resulullah (sav)'in şöyle buyurduğunu işittim: "Yedi kişi var, Allah onları hiçbir gölgenin olmadığı kıyamet gününde kendi gölgesinde gölgeler; Adil imam, Allah'a ibadet içinde yetişen genç, Tekrar dönünceye kadar kalbi mescide bağlı olan kimse, Allah için birbirlerini seven, Allah rızası için bir araya gelip, Allah rızası için ayrılan iki kişi, Güzel ve makam sahibi bir kadın tarafından davet edildiği halde: "Ben Allah'tan korkarım" deyip icabet etmeyen kimse, Sağ eliyle verdiğini sol eli görmeyecek kadar gizli bir şekilde sadaka veren kimse, Allah'ı tek başına zikrederken gözlerinden yaş boşanan kimse."

Muttaki Genç Âşık ve İffetli Cariye

Süveyd b. Saîd demiştir ki: Ali b. Âsım'ı dinlemiştim, şöyle anlatıyordu:

“Bir gün Kûfeli kardeşlerimden bir adam bana dedi ki:

-Sana âşık bir genç göstereyim mi? Ben de:

-Neden olmasın! Vallahi insanların aşkı ve aşkın akli baştan almasını inkâr ettiklerini işitiyorum. Ben kesinlikle o genci görmek istiyorum. Bana bir gün ver, seninle beraber o gence gidip durumunu görelim, dedim.

Derken kararlaştırdığımız günde beraberce yola çıktık. Arkadaşım bana o gencin dindarlığından, ibadetinden övgüyle bahsetmeye başladı. Ben:

-Peki genç kime âşık oldu, dedim.

Akrabalarından birinin cariyesine. Sık sık onlara gider gelirdi. Cariyenin aşkı delikanlının gönlüne düştü. Akrabalarından cariyei kendisine satmalarını istedi.

Onlar ise satmaya yanaşmadılar delikanlı da bütün malını ki 700 dinar idi, hepsini teklif etti. Onlar yine şiddetli bir muhalefet ve haset duygusuyla öyle bir cariyenin onun mülkünde olmasını reddettiler.

Bunun üzerine o gence kendisi de şiddetli âşık olan cariye bir mektup gönderdi. Mektubunda diyordu ki:

-“Bana emrediyorsan emret, Allah’a yemin olsun ki sana itaat edeceğim ve bana emrettiğin her şeyde senin emrini sonuna kadar tutacağım.”

Bu mektubu alan delikanlı da ona karşı şu mektubu gönderdi:

-“Sana düşen Allah azze ve celle’ye itaat etmektir, sana bunu tavsiye ederim. İtaate itimat edilir ve O’na dayanılır. Ve yine senin kölelik hakkına malik olan kimseye, efendine de itaat etmeni salık veririm. Çünkü efendiye itaat, Rabbine itaat kavramı içine dahildir. Benim hakkımdaki düşünceni terk et gitsin. Umulur ki Allah azze ve celle bize gün gelir bir çıkış yolu ihsan eder. Ben nefsimin nail olmaktan hoşlandığı ve ebediyen mülküm olmasını sevdiğim bir şeye fiyatını vermeksizin haram olarak elimi uzatmak suretiyle ondan mahrum kalmak istemiyorum. Ben bu işimde Allah’tan yardım istiyorum. Bu da senin bana gönderdiğin ilk ve son mektubun olsun. Bana cevap olarak geri dönme. Çünkü ben, Allah beni görüp duruyorken, onu benden tiksindiren bir işe koyulmuş vaziyette olmaktan vallahi hoşlanmıyorum. Allah’tan korkmanı öğüt veririm. Şüphesiz ki tâât ehlini koruyan takvadır ve takvada masiyete karşı bir teselli vardır.”

Delikanlı daha sonra şiddetli bir meşakkate düştü, kıl elbise giydi ve içine kapandı, yalnızlığa çekildi. Evine bile ancak akşamdan akşama girer oldu. Bununla beraber kalbi hep o cariyeyi hatırlamakla meşguldü, ondan kendisini alamıyordu. Vallahi gencin bu hali böyle devam eder giderken an geldi, onu bu dünyadan tamamen kopardı. Şimdi ise akıllı gitmiş ve yıkılmış vaziyette evinde öylece duruyor.

Biz de kalktık o gencin kapısına gittik, girmek için izin istedik, izin verdi. Ben de (Ali b. Asım) içeri girdim, bir de baktım ki geniş bir oda ve odanın tam ortasında hasırın üzerinde duran bir genç, altında bir izar (peştamal), üstünde de bir ridâ (aba).

Kendisine selam verdik, fakat selamımıza cevap vermedi. Yanı başına oturduk yüzüne baktım, gördüğüm yüzlerin en güzellerinden bir yüze sahip! Eliyle yere vurup duruyor, orada izler bırakıyordu. Sonra koluna bakıyor, derin derin nefes alıyordu. Ben içimden herhalde canı çıkacak dedim. İçinde bulunduğu sıkıntının şiddetinden gayet derecede sıkışmış, iğne-iplik haline gelmişti.

Ben de onun baktığı koluna doğru eğildim baktım, bir de ne göreyim; pazusuna bağlı kırmızı bir gül! Kûfeli arkadaşşıma dedim ki:

-“Bu nedir? Vallahi ben bu sene bundan önce hiç gül görmemiştim.” Dedi ki:

-“Zannediyorum gülü kendisine fülâne (cariye) göndermiştir.” Arkadaşım o bayanın ismini anar anmaz, genç hemen başını kaldırdı ve bize bakıp şöyle dedi:

-“Sevgilinin gülünü pazumun üzerine, âdeta bir muska gibi yapıp astım. Sevda derdim (yorgunluğum) yükselip başıma üşüşünce, ona olan aşkımdan bunu onun yerine koklar dururum. Benim gibi hüznü giyer olmuş bir biçare genci kim görmüş ki! Bir genç ki aşk hasta etmiş ve belini iki büklüm eğmiş, eğik hale gelmiş hayatını gafletle ve kederle bitişik yaşar olmuş... Yok mu bu derdimden dolayı bana merhamet veya şefkat edecek birisi?!”

Delikanlı bu şiiri okuduktan sonra mahzun ve mükedder olarak başını önüne öyle bir eğdi ki ben:

-“İşte şimdi vallahi ölecek galiba...” dedim. O gencin haletinden bir hal benim üzerime de geldi, beni hakimiyeti altına aldı. Bunun üzerine ben de yağa kalktım ridamı çeke çeke giderken, daha kapıya varmamıştım ki birden bir çığlık işittim.

-“Bu da nedir?” dedim.

-“Öldü vallahi!” dediler. Ben de:

-“Vallahi onun durumunu görünceye şahitlik yapıncaya kadar bırakıp gitmeyeceğim, yanından ayrılmayacağım.” dedim.

Vefat haberini insanlar birbirlerinden işittiler ve bir doktor getirdiler, doktor genci muayene ettikten sonra:

-“Arkadaşınızın işini yapın, gerekeni yerine getirin. O gideceği yola gitmiş...” İnsanlar genci yıkadılar, kefenlediler ve defnedip oradan ayrıldılar.

Arkadaşım bana:

-“Haydi biz de gidelim!” dedi. Ben:

-“Sen git, ben burada bir saat kadar oturmak istiyorum.” dedim.

O gitti, ben ağlamaya ve o gençten kendimce ibret almaya devam ettim.

Muhabetullah ehlini ve onların içinde buldukları halleri düşündüm. Ben böyle bir halet-i ruhiye ve fikriye içindeyken, birden bir cariyeye belirdi, bana doğru geliyordu. Sanki bir ahu, bir ceylan gibiydi. Sağa-sola çokça bakınıp duruyordu, sanki bir şey arıyordu. Bana dedi ki:

-“Ey adam, delikanlı nereye defnedildi?” diye sordu. Hayatımda hiç böyle bir güzel yüz görmemiştim! Kendisine gencin kabrini gösterdim.

Güzel yüzlü cariyeye o gencin kabrine gitti, kabrin topraklarını başına saçmaya başladı, çoğunu bitirdi, sonra da toprağın içinde yuvarlanmaya, debelenmeye başladı. O kadar ki onun birazdan öleceğini sandım. Çok geçmeden bir topluluk ona doğru koşarak geldiler ve onu tuttular, dövmeye başladılar. Ben de ayağa onlara doğru kalktım ve:

-“O kadına merhamet edin ki Allah da size merhamet etsin!” dedim.

Bunun üzerine kadın:

-“Bırak onları ey adam, içinden gelenleri yapsınlar, akıllarının ucundan geçirdiklerini sonuna kadar yapsınlar, ellerinden geleni ardına koymasınlar. Allah’a yemin olsun ki bundan sonraki geri kalan hayatımda asla ve kata benden faydalanamayacaklar! Bırak, ne istiyorlarsa yapsınlar...” dedi.

İşte gencin âşık olduğu cariyeye bu kız idi. Ben de oradan ayrıldım, o bayanı o halde bıraktım gittim...” Her kavuşamayan iki gönle üzüldüğümüz gibi, söz konusu muttaki âşık gence üzülmüyoruz ve inşallah öbür âleme bir nevi şehit olarak irtihal etmiştir diye Allah’tan ümit ve her ikisi için de dualar ediyoruz.

Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Efendimiz şöyle buyurmuştur:

“Kim âşık olur, maşukasını elde eder ama iffetli davranırsa ve o aşkın derdinden ama yine iffetli hal üzere ölürse, şehit olarak ölmüş olur.”

Ben Seni İstiyorum Ya Rabbi

"Allah aşkı için çalış, Allah aşkı için hizmette bulun; Halkın kabul etmesi veya reddetmesi ile senin ne işin var? Bu fani dünya pazarında sana bol bol kazandıracak bir müşteri olarak Allah kâfi değil mi? Allah'tan alacağın karşısında insanların verebilecekleri ne ki! O halde gözünü ve gönlünü insanlardan gelecek teşekkürlere değil, Allah' tan gelecek mazhariyete döndür!.." (Mevlânâ)

Bir vakit Bağdat'ta, geçimini çalgıcılık yaparak sağlayan bir genç vardı. Adı "Çalgıcı Ali" idi. Çalgıcıydı; düğünlerde derneklerde, özel günlerde saz çalip insanları eğlendirir ve bu yolla para kazanırdı. Çalgıcı Ali bir gün Bağdat sokaklarında kendi hâlinde gezerken bir kız görmüştü. Bir bakışıyla içten yaralanmıştı. Yıldırım aşkıyla âşık olmuştu kıza.

Hemen etrafındakilere sordu:

- Hey, bu kız kimdir, tanıyan var mı? Kimdir, neyin nesidir, bilen yok mu, diye heyecanla araştırmaya başladı. Birisi:

- Tanımıyor musun? Padişahın kızı Selma'dır, demişti.

"Eyvah, Ali ne yaptın! Âşık olacak başka kız mı bulamadın? Gittin de koskoca padişahın kızına âşık oldun. Bir duysalar, seni öldürürler! Sen sefil bir çalgıcısın..."

Ali bu düşüncelerle uzaklaştı oradan, artık derde giriftar olmuştu.

O neşeli Ali, çalgıcı Ali, artık sazına dertli dertli vurmaya başlamıştı. Yemeden içmeden kesilmişti. Tüm düşüncesinde, aklında fikrinde Selma vardı. Ama kimselere diyemiyordu. Ali'nin bu hâline arkadaşları acımış, dayanamamış ve yanına gidip ona:

- Ali, günlerdir yemiyor içmiyorsun, düğünlere de gitmiyorsun, iyice sefalete düştün. Arkadaş, derdini söyle ki derman olalım, diye yardımcı olmak için dil dökmüşlerdi. Ali:

- Söylersem benim de başım, sizin de başınız gider, diye karşılık verdi arkadaşlarına.

Onlar da ısrar edince, Ali, padişahın kızına âşık olduğunu söyledi. Arkadaşlar ürkmüştü. Korkmuş bir şekilde Ali'ye:

- Aman Ali, padişah duysa senin de bizim de başımızı vurdurur! Başka kız mı yoktu sevdalanacak? Aman ha, bundan sonra arkadaşın değiliz. Bizi arama sorma...

Ama bunca yılın hatırına sana bir iyilik yapalım, demişlerdi.

- Padişahın çok sevdiği bir Allah dostu varmış, adı Ali Heyiti Hazretleri imiş. Kapısına giden, derdine derman bulurmuş. Git derdini ona anlat, ama sakın bir daha bizi arayıp sorma, deyip Ali'yi terk etmişlerdi.

Ali, Bağdat sokaklarında kapı kapı gezmiş ve Ali Heyiti Hazretlerini aramıştı. Sonunda bulmuştu. Kapıdan içeri edeplice girmiş ve Ali Heyiti Hazretleri'nin karşısına geçip, diz çöküp boyun bükmüştü. Ardından söze söyle girdi:

- Derdim var efendim, dedi mahcup bir şekilde.

- Nedir derdin evladım, diye karşılık aldı Ali Heyiti' den ve sözlerine söyle devam etti:

- Âşık oldum efendim.

- Kime evladım?

- Selma ya efendim.

- Selma kim evladım?

- Padişahın kızı efendim!

- Aman evladım, sen ne yaptın! Padişah duysa senin de benim de başımı keser! Asalet desem asaletin yok. Servet desem servetin yok, çulsuzsun. Su hâlinle padişaha ben gitsem benim de başımı vurur...

Ali iyice çaresiz, boynunu bükmüş.

Ali Heyiti Hazretleri, onun bu durumuna dayanamayıp:

- Madem bu kapıya geldin, bizden yardım talep ettin, ben de sana yardım edeceğim inşallah. Ama bir şartla:

Dediğimi mutlaka yapacaksın!

Ali öyle sevindi ki, heyecanla, gelen talebi kabul etti:

- Söyleyin efendim, yerleri yalayayım, her dediğinizi yapayım, ne istersiniz efendim!

Aşktı bu, insana her şeyi yaptırırdı. Ali Heyiti Hazretleri, heyecanlı gence karşı sözlerine şöyle devam etti:

- Yok evladım, bir seccade bul, dediğim mağaraya git.

Seccadeni ser, diz çök ve "Allah" de. Kimseyle konuşma, bakma, tek kelime etme... Sen dediğimi yap, söz, ben de padişahı ayağına getireceğim!

Âşık Ali, çalgıcı Ali, hemen heyecanla koştu ve bir seccade buldu. Denilen mağaraya gitti ve diz çöktü. Oturdu,

"Allah" demeye başladı.

- Allah, Selma gelecek. Allah, Selma'ya kavuşacağım...

Ali coşmuştu... Ali Heyiti Hazretleri geceleri gidiyor, gizli gizli seccadede dalmış, "Allah" diyen Ali'ye yemek veriyordu.

Günler böylece geçerken, artık Ali sabırsızlanıyor, Ali Heyiti Hazretleri geldiğinde:

- Efendim, hani kız nerde, Selma nerde, diyordu. Ali Heyiti Hazretleri de:
- Sabır evladım, devam evladım, az kaldı evladım, diyor ve geri dönüyordu.

Bir gün mağaraya bir kervan uğradı. Baktılar ki üstü başı toprak içinde bir adam "Allah" diyor. Selam vermişlerdi, konuşmamıştı. Dürtmüşlerdi, bakmamıştı. Şaşkınlık içinde orayı terk edip şehre gittiler. Kulaktan kulağa abartarak bir söylenti yaymışlardı halka.

"Çocuğu olmayanın çocuğu oluyormuş, kısmeti kapalıların kısmeti açılıyormuş" diye!

Halk arasında anlatılanlar daha abartılarak geniş alanlara yayılmıştı. Bağdat halkı, akın akın Ali'ye gitmeye başlamıştı. Çaput bağlayanlar ve dua edenler oluyordu. Ama Ali kimseyle konuşmuyordu, akli yalnızca Selma'da idi.

Derken, Ali'nin bu hâli saraya kadar gitmiş ve sarayda da konuşulur olmuştu. Padişahın huzurunda:

- Efendim, Bağdat kenarında bir mağaraya bir Allah dostu gelmiş, halk akın akın oraya gidiyor, demişlerdi. Padişah cevaben:
- Biz bu işlerden anlamayız, Ali Heyiti Hazretleri'ne soralım, diye söylemiş ve Ali Heyiti Hazretlerine giderek ona söyle sormuştu:
- Mağarada bir adam varmış, devamlı "Allah" dermiş; gerçekten Allah dostu olabilir mi?

Ali Heyiti Hazretleri her şeyi baştan sona bilmekle beraber padişaha:

- Evet, gerçekten Allah dostu olabilir efendim, diye karşılık vermişti.

Padişah bunun üzerine tebaasında bulunanlara emrederek:

- O hâlde hazırlıklar yapılsın, ziyaretine gidelim, elini öpelim demişti.

Sarayda hazırlık yapılırken Ali Heyiti Hazretleri hemen Ali'nin yanına koşmuştu. Ona:

- Ali, Ali, diye seslendiğinde, "Allah, Allah" diye kendinden geçmiş olan Ali önce cevap vermemişti. Ardından kendine gelmiş ve Ali Heyiti'ye:

- Efendim, hani Selma, diye sormuştu. Ali Heyiti:

- Sabret evladım, 40. günün sonunda padişah ve saray ahalisi buraya geliyor. Padişahlar gittikleri yerde makam verirler, mevki, para pul verirler. Ne verirse versin, "hayır" de. Ne zaman ki kızının nikâhını verir, o zaman "evet" de, diye tembihleyip yanından ayrılmıştı.

Bunun ardından Ali, daha bir aşkla "Allah" demeye başlamıştı. Artık Selma ya kavuşmak üzereydi.

Ve kırkıncı gün geldiğinde, padişah ve saray ahalisi, Bağdat halkıyla beraber mağaraya gelmişlerdi.

Ali "Allah" demeye devam ediyordu. Padişah yaklaşarak Ali'nin önüne kese kese altınlar atmıştı. Eskiden olsa bir tanesine saatlerce çalgı çalacak olan Ali, kese kese altınları görünce:

- Hayır, deyip bakmamıştı bile. Padişah eğilip:
- Beyimiz olun efendim, demişti hürmetle. Ali:
- Hayır, diye cevap vermişti padişaha. Padişah şaşkınlıkla devam etmişti sözlerine:
- Vezirim olun efendim. Ali, yine:
- Hayır, deyince padişah:
- Baş vezirim olun lütfen efendim, dediğinde Ali ona da:
- Hayır, cevabını vermişti.

Padişahın şaşkınlığı daha da artarak hemen Ali Heyiti Hazretleri'ne gitmişti:

- Efendim, ne versek de memnun etsek, şehrimizi terk etmese ve burada kalsa, demişti. Ali Heyiti Hazretleri her şeyi bilmekte olduğundan:
- Efendim, belki kızınız Selma'nın nikâhını verirsiniz burada kalabilir, diye bir teklifte bulunmuştu padişaha. Bunun ardından padişah düşünüp o an bir karar vermişti:
- Kızım Selma'yı seninle nikâhlayıp evlendireyim!

Ali, "Allah" demeyi bırakmıştı, ortalık buz gibi sessizdi. Ellerini açarak:

- Ya Rabbi, bir kız için 40 gün Allah dedim, padişahları ayağıma getirdin. Bir kız için 40 gün adını söyledim, asalet verdin, beylik verdin. Bir kız için 40 gün adını söyledim, makam verdin, şan verdin, para verdin... Bir kız için 40 gün adını söyledim, bir kız için ya Rabbi... Kız da sizin olsun, Selma da sizin olsun. Ben seni istiyorum ya Rab, demiş ve olduğu yerde can vermişti. Tarihe "aşk şehidi" olarak geçmişti, "Asıl Âşık olunması gerekene âşık olarak..."

İffet Duası-Bir Nur Talebesi ve Komşu Apartmandaki Kadın

"Kullarım senden Beni sordukları vakit de ki: Muhakkak Ben onlara yakınım. Bana dua ettiği zaman, dua edenin duasına cevap veririm. Öyleyse onlar da Benim davetime uysunlar, Bana iman etsinler ki, doğru yolu bulmuş olsunlar."

Bir apartmanın hemen yani başında küçük bir kulübede kalmaktaydı. Kulübede su olmadığı için suyunu dışarıdaki bir çeşmeden alıp getiriyordu. Komşu apartmanın sakinlerinden bir kadın da rahat durmuyor, oraya gidip gelirken ona sataşıyordu. Bir gün ihtilam oldu ve gusül abdesti alması gerekti. Her zaman gittiği gibi yine su almak için doğru o çeşmeye gitti. Kabını çeşmeye uzattı. Fakat o esnada olağanüstü bir şeyle karşılaştı: Çeşmenin mermer duvar sinema perdesi gibi gözlerinin önünde açılıverdi.

Üstadı olan Bediüzzaman Said Nursi Hazretleri'ni ve etrafındaki talebeleri gördü. Üstad talebelerine Mesnevi-i Nuriye'yi ders veriyor, o da seslerini işitiyordu. Üstad'ın, talebelerine şöyle dediğini işitti:

- Falan kardeşiniz bir fitneye uğramış, ona dua edin.

Çok utandı. Ta Isparta da olan Üstad ve yanındaki talebeleri, onun o kadınla olan durumunu bir şekilde biliyorlardı. Artık o kulübede duramazdı. Bütün eşyalarını topladı ve Kirazlimescit Sokak'taki İstanbul'un ilk Nur medresesine götürdü. Hemen Üstad'ı ziyarete gitti.

Üstad'ın yanında üç gün kaldı. Üstad kendisine o yüz kızartıcı konudan hiç bahsetmedi. Onun yanındakiler de bir şey söylemediler... Üçüncü günün sonunda Üstad'ın talebelerinden birisi büyük cevşenden bir yer açtı, Üstad da onun açtığı yerden bir dua göstererek, Mesnevi'de de bulunan söz konusu sadra şifa dua ve manası şöyledir:

- Her farz namazından sonra burayı okursun, dedi.

"ilâhî! Ez-zünûbu ahresetnî..." diye başlayan duanın içinden Abdülkadir Geylânî (k.s.) Hazretlerine ait iki yeri okumasını tavsiye etti. O iki yerin de orijinali ve anlamı şu şekildeydi:

"Allahümme innê eûzü bi-izzeti celâlike ve bi-celâli izzetike ve bi-kudreti sultânike ve bi-sultâni kudretike mi-ne'l-katîati ve'l-ahvâi'r-raddiyeti.

Yâ Cârê'l-müstecirin!

Ecirnî mine's-sehevâtî's-seytaniyyeti ve tahhîrnî mine'l-kâzûrâtî'l-beseriyyeti ve saffinî bi-hubbi nebiyyike Mu-hammedin (a.s.m.) bi'l-muhabbeti's-siddîkiyyeti min sa-dâi'l-gafleti ve evhâmi'l-cehli hattâ tefne'l-enâniyyetü ve yebkâl-küllü lillâhi ve billâhi ve ilâllahi ve minellâhi garkan bi-ni metillâhi fi-bahri minnetillâni mansurîne bi- seyfillahi mahzuzine bi-inayetillahi mahfizine bi-hima- yetillâhi an-küllî sâgilin yüsügilü anillân."

"İgfirli zünûbi, verham men dakat aleyhil-esbâbu ve ehli-savâbi, vensaramet eyyâmuh ve netsühd râtratün fi-meyâdin -galleti ve l-ma syeti ve deniyi l-iktisâb.

Fe-ya men iza du ipan men azums entet-hisab. Ve ya kerimu ya vehhabu, irham men azume meraduhu ve azze şifahu ve da ufet hiletuhû ve kâviye belâuhû ve ente kerimu yâ vehhalet hiletun ve kaviye belauni ve ente melceuhû ve recâuhû."

"Allah'ım, gafletten ve kötü arzularımdan Senin haşmetinin izzetine ve izzetinin haşmetine, Senin saltanatının kudretine ve kudretinin saltanatına sığınırım.

"Ey kurtuluş isteyenlerin sığındığı zat olan Allah'ım!

Beni şeytanı şehvetlerden kurtar, beşeriyetin kötü hâllerinden temizle, Nebin olan Muhammed'i (a.s.m.) sıddıkiyet muhabbetiyle bana sevdirmek suretiyle beni gaflet paslarından ve cehalet vehimlerinden tertemiz eyle. Öyle ki, bencillik yok olsun ve Allah'ın minnet denizinde Allah'ın nimetlerine gark olmuş, Allah'tan alıkoyan her meşguliyete karşı Allah'ın kılıcıyla mansur, Allah'ın inayetiyle mahzuz ve Allah'ın himayesiyle mahfuz olarak her şey Allah için, Allah ile, Allah'a ve Allah' tan olsun.

"Sebeplerin baskısına maruz ve bütün kapılar yüzüne kapanmış ve doğru yolda olanların yolundan gitmek kendisine zorlaşmış ve bir kazanç elde edemeden ömrünü ve nefsinin gaflet ve masiyet meydanlarında boşu boşuna harcamış olan kuluna merhamet eyle.

"Ey dua edildiğinde cevap veren, ey hesapları süratle gören, ey Kerîm, ey Vehhâb! Hastalığı büyük ve şifası zor, çaresi zayıf ve belâsı kuvvetli olan ve senden başka sığınacak ve ümit edecek kimsesi bulunmayan kuluna merhamet eyle..."

Duanın Meali:

Allah'ım! Günahlar dilime kilit vurdu, isyanların çokluğu belimi büktü, beni mahcup etti. Gafletin kalın ve boğucu perdeleri (gafletin dehşeti) sesimi kıstı. Fakat ben yine de Senin rahmet kapına geldim, (günahlarla âlûde hâlimle değil) efendim, dayanağım Şeyh Abdülkâdir Geylânî Hazretleri'nin Hak katında makbul ve kapıcılar tarafından tanınan sesi ve soluğu ile Senin mağfired kapının tokmağına dokunuyorum!

Ey rahmeti her şeyi kuşatan!

Ey her şeyin dizgini elinde, her şeyin anahtarı yanında olan!

Ey hiçbir kimsenin kendisine zarar veremeyip fayda sağlayamadığı ve üstünlük kuramadığı. İlminden hiçbir şeyin kaçamadığı...

Hiçbir şeyi koruyup gözetmek kendisine ağır gelmeyen...

Hiçbir şeyin yardımına muhtaç olmayan...

Hiçbir şeyin kendisini meşgul edip alıkoyamadığı.

Hiçbir şey kendisine benzemeyen...

Hiçbir şey kendisini âciz bırakamayan (Yüce Rabbim, Allah'ım!) Beni işlemiş olduğum Hiçbir şeyden sorumlu tutmayacak şekilde bağışla!

Ey her şeyin mukadderatı elinde, her şeyin hazinelerinin anahtarları nezdinde olan...

Ey her şeyden önce var olan varlığının başlangıcı olmayan Evvel..

Ey her varlık fena bulduktan sonra da var olacak varlığının sonu olmayan Âhir..

Ey her şeyin encam ve nihayetine hâkim, varı yok yoku da var eden bir "Âhir".."

Ey her şeyin üstünde varlığı görünen Zâhir..

Ey varlığı ayândan ayân vücudu varlığın her satır, her kelimesinde netlerden daha net, apaçık okunan bir Zâhir; ey Zât'ı, hakikatiyle ihata edilemeyen her şeyin ötesinde, ötelerin de ötesinde kâinat ve hâdiselerin biricik mercii bir Bâtın..

Ey her şeyin üstünde hükmünü yürüten Mutlak Hükümran! Benim her türlü kusurlarımı bağışla zira Sen her şeye kadersin.

Ey her şeyi bilen Alîm..

Ey her şeyi kuşatan Muhît..

Ey her şeyi gören Basîr..

Ey her şeyi ra'ye'l-ayn bilen Şehîd..

Ey her şeyi gözleyip, kontrol eden Rakîb.. (Yüce Rabbim, Allahım!) Yapmış olduğum bütün hata ve günahları hiçbir şeyden sorumlu tutmayacak şekilde bağışla çünkü Sen her şeye kadirsin.

Allah'ım! Gaflet edip Sen'den ayrı mâsivâ kirleriyle yaşamaktan, çirkin hevesâttan Sen'in celâlinin izzetine ve izzetinin celâline, saltanatının kudretine ve kudretinin saltanatına sığınyorum.

Ey sığınma dileyenlerin biricik tahassungâhı olan Allah'ım! Enaniyet yok oluncaya kadar beni şeytanî şehvet ve arzulardan koru, beşerî kirlerden temizle, Nebin olan Hazreti Muhammed'i (sallallahu aleyhi ve sellem) sıddıkane muhabbetle sevdirmek suretiyle gaflet pasından ve cehalet şüphelerinden arındır. Bütün benliğim, Allah'tan alıkoyan her meşgaleden Allah'ın himayesiyle korunmuş... Allah'ın inayetiyle hoşnut... Allah'ın kılıcıyla yardıma mazhar... Allah'ın engin ihsan denizindeki nimetlerine gark olarak beka bulsun.

Ve ey bütün ışıkların hakikî menbaı olan Nûru'l-envâr...

Ey bütün gizlenen sırları bilen Âlimü'l-esrâr...

Ey gece ve gündüzü kitap sayfaları gibi kolayca döndürüp çeviren Müdebbir...

Ey her şeyin mâliki olan Melik...

Ey yegâne galip olan Aziz...

Ey kahrolacakları kahreden Kahrâr..

Ey rahmeti bol Rahîm...

Ey kullarını seven ve onlar tarafından da sevilen Vedûd...

Ey günahları yarlıgayan Gaffâr...

Ey bütün bilinmezleri bilen Allâmü'l-guyûb...

Ey kalbleri ve gözleri evirip çeviren Allah'ım...

Ey kusur ve ayıpları örten Settâr..

Ey günahları bağışlayan Gaffâr... (Yüce Rabbim, Allah'ım!) Günahlarımı bağışla.

Sebeplerin kendisini sıkıştırdığı... ümit kapılarının yüzüne kapatıldığı...

doğru yolda yürüyenlerin ardından gitmesi güçleşen... ömür dakikaları bitip tükendiği halde nefsi gaflet ve isyan vadilerinde değersiz kazançlar peşinde başıboş koşuş- turan kimselere merhamet eyle!

Ey kendisine yapılan her duaya icabet eden...

Ey hesabı çarçabuk gören...

Ey iyilik ve ikramda bulunan Kerîm...

Ey bol bol hibede bulunan Vehhâb! Hastalığı büyüyen, şifa bulması zorlaşan, kurtuluş çareleri tükenen, imtihan yükü gittikçe artan ama biricik sığınağı ve ümit kaynağı ise yalnız Sen olduğun kimselere merhamet eyle! Allah'ım! Ben bu dağınıklığımı tasamı ve şikâyetimi sadece Sana açıyorum. Allah'ım! Seni çağırmakta tek hüccetim, sonsuz ihtiyaçlarımdır... Sana yaptığım dualarda elimde olanlar hadsiz fakirliğim ve çaresizliğimdir. Allah'ım! Buna rağmen Senin cömertlik denizinden bir katre benim bütün ihtiyaçlarımı karşılar, af dalgalarından esip gelen bir zerre bana yeter.

Ey (kullarını seven ve onlar tarafından da sevilen) Vedûd...

Ey Vedûd...

Ey Vedûd...

Ey arşın sahibi, şanı yüce (Allah'ım) Mecîd...

Ey her şeyin ilk yaratıcısı olan Mübdî...

Ey hayattan sonra ölümü, ölümden sonra da hayatı geri veren Muîd..

Ey dilediği her şeyi yapan (Allah'ım! Arşının her yanını (erkânını) kaplayan vechinin (Zat'ının) nuru hürmetine istiyorum. Her şeyi kuşatan rahmetinin ve bütün mahlukatını emrin altında tutan kudretinin hakkı için istiyorum. Senden başka ilâh yoktur.

Ey ekstradan yardımda bulunan Muğîs! İnyetinle bizim imdadımıza yetiş.

Ey merhametlilerin en merhametlisi olan Allah'ım! Her şeyi kuşatan rahmetinle ömrüm boyunca işlediğim bütün günahlarımı ve dilimin sürçmelerini affeyle,
âmîn, âmîn, âmîn...

Bütün hamd ve övgüler âlemlerin Rabbi Allah'adır.

Genç Adam

Genç adam! Düşün bir yığın dertti ki asırlık,
Sarmış cemiyeti onulmaz pek çok hastalık.

Toplumun her yanı ayrı bir illetle ma'lûl;
Beyinler sarsık, kalbler baygın, devâsı meçhûl..

Meydanlar inliyor; gâyesiz kalabalıklar;
Yığın yığın aldatan ve aldanan alıklar.

Bir tablo ki komedi, trajedi iç içe,
Koşuşuyor yığınlar, koşuyorlar bir hiçe..

Bunca fezâyîle cemiyet yaşar mı? Heyhât!
Göz görmez, kulak sağır, "kapkaranlık hissiyât"..

Şehirler tekmil çirkef, sokaklar zift kanalı;
Gençler serâzât, her şey hürriyet payandalı...

Hayâ yırtılıp gitmiş, iffet ayak altında,
Yalan som altın, aldatma sultanlık tahtında...

Kurt tam gövde içinde, yapraklar bir bir solmuş,
Millî rûh derbeder, milletse tekmil yorulmuş.

Genç adam; bu bâdirenin bahadırı sensin!
Yıllardır, hayâllerde, düşlerde beklenensin...

Doğrul! Kendine gel! Bak tan yeri ağarıyor
Doğrul ki her yanda nûr, karanlığı boğuyor.

Hiç durma koş tulumban elinde dört bir yana!
Göğüsle alevleri bu bir vazife sana!

Yırtılsın bütün zulmetler, belli olsun akyol...
Gel, bu adanmışlar yolunun dâvâcısı ol!"

Sensin asırlardan beri beklenen kahraman,
Gel ki, artık kalmadı dizlerimizde derman..!